

Vị Hôn Phu Tuyệt Tình

Contents

Vị Hôn Phu Tuyệt Tình	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	8
6. Chương 6	9
7. Chương 7	12
8. Chương 8	13
9. Chương 9	16
10. Chương 10	17
11. Chương 11	19
12. Chương 12	20
13. Chương 13	23
14. Chương 14	25
15. Chương 15	26
16. Chương 16	28
17. Chương 17	30
18. Chương 18	31
19. Chương 19	33
20. Chương 20	35
21. Chương 21	36
22. Chương 22	38
23. Chương 23	39
24. Chương 24	41
25. Chương 25	43
26. Chương 26	46
27. Chương 27	47
28. Chương 28	48
29. Chương 29	50
30. Chương 30	52
31. Chương 31	55
32. Chương 32	58
33. Chương 33	61

Vị Hôn Phu Tuyệt Tình

Giới thiệu

Người phụ nữ này đầu óc có vấn đề à? Từ nhỏ đến lớn nhìn khuôn mặt lạnh của anh mà vẫn còn cườ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vi-hon-phu-tuyet-tinh>

1. Chương 1

Anh ấy đã về rồi!

Hơn chín giờ tối, ngồi trong phòng khách đọc sách, Lí Đình Ân nghe được tiếng mở cửa liền đặt quyển sách trên tay xuống, vui mừng chạy đến bên cửa, khuôn mặt thanh lệ, xinh đẹp động lòng người ngược lên nở nụ cười ôn hoà yếu ớt.

“Phạm Tu, hoan nghênh anh đã trở về.”

Mạnh Phạm Tu liếc dung nhan diễm lệ kia bằng đôi mắt lạnh đậm, ánh mắt trầm tối không chút ấm áp, ý như muốn nói hành động này hàng ngày đều có rồi, không đáng để hưởng ứng, anh cởi giày da, đi đôi dép trong nhà đặt bên cạnh vào, nhanh chóng đi thẳng vào phòng ngủ của mình.

“Phạm Tu, anh ăn tối chưa? Em có nấu bữa tối rồi, em giúp anh đun nóng lại nhé?” Lí Đình Ân đi theo phía sau hỏi. “Chỉ cần mười phút là xong ý mà.”

Đi qua nhà ăn, Mạnh Phạm Tu nhìn vào bữa cơm tối mà chân vẫn không dừng bước, như cảm thấy người đàn bà đi phía sau thật phiền nên anh lạnh lùng buông một câu, “Không cần.”

“Thế em giúp anh pha trà nhé?”

“Rầm!”

Đáp lại lời của cô là một tiếng đóng cửa thật to, lực đạo không nhỏ, xem ra đúng là không cần rồi.

Lí Đình Ân nhìn cái cửa phòng đã đóng, cũng giống như con người đằng sau nó, cả hai đều đối xử với cô thật lạnh lẽo, cô biết Mạnh Phạm Tu thực sự rất chán ghét cô, đó cũng là đương nhiên thôi, dù sao chẳng có người nào lại đi thích cha mình gặp gỡ một người phụ nữ ở ngoài cả.

Cha cô, hồi cô còn rất nhỏ đã phải đi xa, năm ấy cô mười tuổi, mẹ cô quen biết được bác Mạnh, bác Mạnh rất thương cô, cô cứ nghĩ bác Mạnh là người yêu của mẹ cô, sau mới biết được bác Mạnh đã có vợ và con, còn mẹ cô thì bị mọi người luôn miệng gọi là nhân tình.

Bốn năm sau, mẹ cô bệnh qua đời, trong tình cảnh người thân không ai muốn nhận nuôi cô, bác Mạnh đã thu dưỡng cô, còn mang cô về Mạnh gia, thoáng một cái cũng đã mười năm rồi.

Cô ở Mạnh gia hơn ba tháng, cho đến khi kì nghỉ hè tới, cô mới thấy Mạnh Phạm Tu, đứa con của bác ấy học bên Mỹ về nước.

Lần đầu tiên gặp mặt anh, cô cũng biết anh chán ghét cô, bởi vì đôi mắt đen lạnh lùng kia nhìn chằm chằm cô thật lâu, mà có lẽ là trừng cô thì đúng hơn, có chút hung dữ, nói tóm lại, anh nhìn cô cứ như muốn đòi mạng vậy, tim cô đập nhanh hơn, rồi thái độ cũng như lúc đầu, anh không nói gì mà xoay người rời đi.

Tuy biết anh chán ghét cô, nhưng mà cô vẫn rất thích anh, hơn nữa vừa mới tháng trước, họ đính hôn, cô cũng chuyển từ Mạnh gia tới ở nhà anh rồi.

Cô biết, sở dĩ anh đáp ứng chuyện đính hôn là vì bác Mạnh sinh bệnh, nhưng mà anh vẫn cố gây chuyện thêm một điều kiện – nếu nửa năm mà cô không chuyển đến ở với anh, hôn ước sẽ bị hủy bỏ.

Cô biết rõ anh thêm điều kiện đó là vì anh không muốn kết hôn với cô, nhưng cô cũng rất vui, bởi đây lần đầu tiên cô có thể đến gần anh như vậy, hơn nữa mỗi ngày cô đều có thể nhìn thấy anh, điều đó làm cho cô thực sự rất hạnh phúc, đương nhiên, cô phải nghĩ tới biện pháp làm cho anh không chán ghét cô, bỏ ý định hủy hôn ước với cô nữa.

Bởi vì cô thật sự rất thích anh.

Nhưng mà đã một tháng trôi qua, anh ở chung với cô mà đối với cô “Trong ngoài cứ như băng”, đừng nói là nửa năm, chỉ sợ là cho cô thêm một năm, thậm chí là mười năm nữa, chưa chắc anh đã thích cô.

Haiz, nên làm cái gì bây giờ?

Khê thở dài, cô cũng đã bắt đầu dần dần có chút vô lực, rõ ràng gần như thế, mà cảm giác khoảng cách vẫn xa xôi, giống như cánh cửa trước mắt cô vậy, cô luôn bị bỏ lại bên ngoài một cách lạnh lùng.

“Đình Ân, Phàm Tu trở nên lạnh lùng như bây giờ, đều là lỗi của ta, năm đó ta với mẹ nó bất hoà, bởi vậy ta mới đem mọi thời gian vui đùa vào công việc, mà mẹ của nó thì ngày nào cũng ra ngoài, thậm chí rất ít về nhà, chúng ta đã xem nhẹ nó, cho nên, ta hy vọng cháu có thể dạy con ta biết yêu, để cho nó được hạnh phúc.”

Nhớ tới đêm đính hôn hôm trước, bác Mạnh nói chuyện với cô, nếu có thể, cô cũng muốn trao hạnh phúc cho người đàn ông có khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị kia, cô đoán rằng khuôn mặt điển trai kia mà cười tươi lên nhất định sẽ rất đẹp.

Đúng vậy, vì muốn nhìn thấy anh cười, vì muốn cho anh hạnh phúc, cô cần phải tỉnh táo lại.

Sau khi đã thông tin thân, Lí Đình Ân đi đến phòng ăn, nhìn bữa tối trên bàn, tuy mỗi ngày cô đều chuẩn bị bữa tối, nhưng Phàm Tu chưa bao giờ ăn qua món cô nấu, xem ra đành phải đóng gói lại, biến nó thành bữa trưa mai của cô vậy.

Sáng hôm sau, lúc Mạnh Phàm Tu đi từ phòng ra, chuẩn bị đi làm thì trong nhà chỉ còn anh, anh biết Lí Đình Ân rời khỏi nhà rất sớm vì cô làm việc ở bệnh viện, nó cách nhà anh xa, ít nhất phải bắt hai tuyến xe liên.

Ở nhà lớn có phải sướng hơn không? Chuyển tới đây là cô tự chuốc lấy khổ về mình.

Thân hình cao lớn đi qua nhà ăn thì dừng bước, lạnh lùng nhìn vào bữa sáng trên bàn. Một tháng rồi, hẳn là biết rõ anh sẽ không ăn đồ cô làm, vì sao cô còn chịu khó dậy sớm làm làm gì, cả bữa tối cũng vậy.

Quên đi, cô thích làm thì làm, không liên quan tới anh, đối với anh mà nói, cô chỉ là khách trọ tạm thời thôi.

Không đáng để anh để ý tới, anh lạnh lùng ra khỏi cửa, đi làm.

“Đình Ân, cảm ơn cô hôm nay đã giúp đỡ.”

“Hứa chủ nhiệm, anh không cần khách khí như vậy, đây là phận sự của tôi mà.”

“Từ nay về sau hội nghị toạ đàm về các bà mẹ, tôi có thể mời cô tới giúp đỡ nữa được chứ?”

“Đương nhiên là không vấn đề rồi.”

Buổi chiều khoa phụ sản, ở đại sảnh tổ chức hội nghị toạ đàm về những người mới làm mẹ, thân là chuyên gia vật lý trị liệu, Lí Đình Ân đang ngồi hội đàm ở phía sau, dạy vài động tác giảm áp lực cho bà mẹ mới mang thai, động tác thả lỏng nhẹ nhàng, lần đầu tiên làm mẹ, có rất nhiều phụ nữ có thai cảm thấy đặc biệt lo lắng, bởi vậy những động tác chuyển động chậm thể này có thể tự thực hành ở nhà.

Sau khi hướng dẫn xong các động tác, Hứa chủ nhiệm khoa phụ sản một mình đi tới cảm ơn, làm Lí Đình Ân cảm thấy có chút không được tự nhiên, dù sao đây cũng là công việc của cô mà.

“Tóm lại, hôm nay cảm ơn cô đã lại đây giúp đỡ.”

Đối với lời cảm ơn của Hứa chủ nhiệm, cô chỉ mỉm cười.

Cô nhậm chức làm việc ở bệnh viện lớn này, đây là nơi bác Mạnh đã bỏ tiền ra thành lập, đến nay đã được hơn ba mươi năm, nó thuộc sở hữu của tập đoàn Mạnh thị, hai năm trước bác Mạnh sinh bệnh, rời khỏi thương trường để dưỡng bệnh, nên toàn bộ tập đoàn Mạnh thị giờ được giao cho người con quản lý, bởi vậy tổng giám đốc tập đoàn trước mắt là Mạnh Phạm Tu.

Một tháng trước, cô đính hôn với Mạnh Phạm Tu, không công khai, nhưng tin tức vẫn bị truyền trong bệnh viện, cũng bởi vậy nên Hứa chủ nhiệm mới đối xử với cô chuyên gia vật lý trị liệu nhỏ bé này khách khí như vậy, luôn miệng nói lời cảm tạ.

Cô biết ở trong bệnh viện, có rất nhiều người đối với thân phận phu nhân tổng tài tương lai của cô rất miễn cưỡng, có bác sĩ khách khí giống Hứa chủ nhiệm, cũng có người chỉ tỏ, nói đó hiển nhiên chỉ là tin đồn.

Cô không thèm để ý người khác ở sau lưng cô nói gì, bởi vì cô thực sự thích công việc này, đối với cô mà nói, điều quan trọng nhất là thân thể của người bệnh có thể khôi phục khỏe mạnh.

Trở lại khoa hồi phục, vừa mới bước vào phòng, cô bạn tổ Đinh Nhã Lâm đã nhanh chóng nhào tới, trao cô một vòng ôm thật chặt.

2. Chương 2

”Đình Ân thân yêu, cậu rốt cục cũng trở lại rồi, mình rất nhớ cậu nha.” Đinh Nhã Lâm nói, thiếu chút nữa là khóc như mưa.

“Làm sao vậy?” Ẩn giấu trong cái đầu có mái tóc ngắn kia là một tính cách vô cùng tinh nghịch, Nhã Lâm là bạn học của cô, cũng chính là người bạn thân thiết nhất.

“Cậu xem.”

Nhìn theo hướng người bạn tốt chỉ, là một bà lão ngồi trên xe lăn, Lí Đình Ân khẽ nghi ngờ: “Bà Lỗ? Sao bà vẫn còn ở đây? Khoá hồi phục của bà chưa kết thúc sao?”

Bình thường khoá hồi phục kéo dài trong một giờ, nhưng mà trước khi cô tới khoa phụ sản thì bà Lỗ đã ở đây rồi, giờ đã hơn ba mươi phút, sao bà Lỗ vẫn còn ở lại, bà Lỗ là một người bệnh của đồng sự, nhưng vì đồng sự xin phép nên mời Nhã Lâm tới giúp cô ấy.

” Chưa kết thúc căn bản là vì còn chưa có bắt đầu!” Đinh Nhã Lâm bắt đầu dĩ lặc đầu. “Bà ấy vẫn một mực muốn hỏi phải mấy lần làm khoá hồi phục nữa mới có thể xuất viện, tính tình đã không tốt lại còn nói muốn đòi mạng, chẳng trách mọi người nói bà ấy là người bệnh khó tính nhất khoa hồi phục từ trước tới nay.”

Hơn bảy mươi tuổi rồi mà bà Lỗ bị tai nạn xe cộ làm gãy cái xương cổ thứ hai, phải mổ và đợi hồi phục, nhưng bà lão này hình như chẳng có tính nhẫn nại gì cả, lại còn bị lãng tai và trí nhớ không tốt lắm làm cho những chuyên gia phụ trách trị liệu thực sự đau đầu.

“Giờ ở đâu?”

“Vừa mới thay người trông bà ấy, cậu chờ nói cho bà ấy là còn phải đợi mười phút nữa, bà ấy mà tức giận thì người chăm nom bà ấy cũng không biết phải làm gì đâu.”

“Thật không?” Khó trách thoát nhìn thấy bà lão có vẻ mất hứng.

“Mình thật sự không có cách nào với bà ấy, cũng không biết nên đối xử với một bà lão thì như thế nào, Đình Ân, mình biết quan hệ của cậu với bà lão và trẻ em rất tốt, hay là cậu giúp tớ ứng phó với bà Lỗ đi? Nếu được tớ sẽ mời cậu uống nước.”

“Được, tớ biết rồi.”

Lí Đình Ân đi tới trước quầy, cầm tờ giấy viết bỏ vào trong túi áo, rồi mới tươi cười ngọt ngào đi về hướng bà Lỗ.” Bà Lỗ, chào.”

Bà lão nhìn cô, mím môi.

“Bà Lỗ, không để ý tới cháu nữa sao, cháu biết bà có vấn đề muốn được hỏi rõ ràng, hay là chúng ta tới bên ngoài sân nghỉ ngơi một chút đã, tí nữa hẵng vào, được không?” Tiếng nói dễ nghe, dễ ngọt bà lão.

Thấy bà lão không phản đối, cô bước tới bên cạnh người thân đang trông nom bà Lỗ xin phép, rồi mới giúp bà đẩy xe ra khỏi phòng phục hồi.

Ngồi trong phòng hội nghị, ở tầng cao nhất của bệnh viện, Mạnh Phàm Tu nhìn văn kiện trên tay, nghe nhân viên các bộ phận báo cáo, tham dự hội nghị ngoài phó viện trưởng, phó trưởng khoa, còn có một đoàn nhân viên khác.

Anh, tổng giám đốc cũng là người đưa ra kế sách thành lập một bệnh viện ở miền Nam, giờ bệnh viện đó đã xây dựng xong, nhưng mà vẫn còn nhiều vấn đề trực trặc trong đó, hơn thế có rất nhiều dụng cụ y học tinh vi phải đặt hàng ở nước ngoài, nên bệnh viện ở miền nam dự định chính thức bắt đầu hoạt động sau nửa năm nữa.

3. Chương 3

Quan niệm kinh doanh của anh rất đơn giản, một khi đã đầu tư, nhất định phải kiếm được tiền.

Mặc dù việc này phải mất nhiều tiền chi tiêu vì các mặt hàng sẽ tăng giá trong một, hai năm nhưng nếu về lâu dài mà có sự quan tâm của các nhà đầu tư thì bệnh viện này được thành lập vẫn là đúng.

“Tổng tài, bên ngoài có nhân viên bệnh viện tới báo cáo tiến độ mới nhất.” Lần này người chịu trách nhiệm báo cáo là Giám đốc Triệu.

Mạnh Phàm Tu xem xong tờ văn kiện ghi số liệu cuối cùng, đóng tập tài liệu lại, ném lên bàn, trầm giọng nói:“Đại khái phía trên không có vấn đề gì, tôi sẽ phê chuẩn cho gia tăng kinh phí dự trù lên, nhưng điều tôi muốn là, tiến độ kiến thiết bệnh viện mới không thể trì hoãn, phải nhanh chóng lên.”

“Vâng, tôi sẽ để ý tới các đơn vị thi công đốc thúc họ làm việc ạ.” Giám đốc Triệu nói.

Sau khi thảo luận xong vài vấn đề nữa, tổng tài phải tuân theo nguyên tắc, coi trọng hiệu suất làm việc, mỗi người tham dự hội nghị đều căng thẳng thần kinh, chính vì vậy mà hội nghị trong vòng một giờ đã họp xong.

Mạnh Phàm Tu bước ra khỏi phòng họp, về vấn đề thuê hơn một ngàn gia nhân viên y bác sĩ, sẽ để lại cho đoàn thể xử lý, ngay lập tức anh bước vào thang máy xuống tầng dưới. Giờ anh còn phải chạy về công ty, bởi vì bốn giờ lại có hội nghị của bộ môn.

Tuy phân viện [1] thành lập là một vấn đề lớn, nhưng sản nghiệp Mạnh thị không phải chỉ có bệnh viện, ngoài công ty hoá chất ra, còn có bất động sản, ngân hàng, công ty chứng khoán, bởi vậy anh chỉ có một giờ để đi tới đó thôi.

“Bà Lỗ à, cháu biết bà rất muốn xuất viện sớm, nhưng phải làm phần hồi phục cho tốt đã, phải làm mười lần, như vậy bác sĩ mới có thể cho bà xuất viện được.”

Đi bên ngoài hành lang bệnh viện, dường như nghe thấy giọng nói của Lí Đình Ân anh không tự giác được mà dừng lại, theo tiếng nói, anh nhìn về phía trước, quả nhiên thấy cô đang cong người nói chuyện với một bà lão ngồi xe lăn.

“Mười lần? Ta đã làm không biết bao nhiêu lần rồi, tại sao không cho ta xuất viện?”

“Bà Lỗ, bà xem tờ giấy trên tay cháu ghi lại này, trên đó viết sáu lần, bà mới làm sáu lần nên chỉ cần bà làm thêm bốn lần nữa là bà có thể xuất viện rồi.”

“Ta mới làm sáu lần sao? Có phải cháu đang gạt bà lão này không đấy?” Nhìn tờ giấy viết sáu lần, bà Lỗ tỏ vẻ nghi hoặc, nhưng lại không chắc mình đã làm mấy lần hồi phục.

“Đương nhiên cháu không lừa bà rồi, thật sự bà mới làm sáu lần mà.”

“Thật không?” Bà Lỗ thử đếm ngón tay, nhưng tính cũng không rõ ràng lắm.

“Bà Lỗ, không cần tính, cháu thật sự không có lừa bà đâu.” Cô nhẹ nắm tay bà lão, để cho bà khi không tính được lại tức giận. “Tin tưởng cháu, bà chỉ cần làm thêm bốn lần nữa thôi là bác sĩ sẽ cho bà xuất viện, nhưng một lần bị lỡ thì chỉ cần làm có ba lần nữa là được.”

“Thật sao? Chỉ cần làm thêm ba lần?” Ba lần nghe qua rất ít, sắc mặt bà lão lúc này mới từ tức giận trở nên hiền hòa.

“Đương nhiên là thật.” Lí Đình Ân gật đầu.

Mạnh Phàm Tu nhìn mái tóc cột đuôi ngựa của cô, khuôn mặt xinh đẹp mang theo ý cười, dáng vẻ đơn thuần vô hại làm cho anh không khỏi nhớ tới mười năm trước, lần đầu tiên cha anh đem cô về giới thiệu với anh, để anh biết được tình cảnh –

“Phàm Tu, con về thật đúng lúc, nhà chúng ta thêm một thành viên mới, con bé là con gái của của một người bạn cũ của ta, tên là Lí Đình Ân.”

Bạn? Buồn cười, rõ ràng là con gái của nhân tình. Anh nhìn về phía cô gái đứng bên cạnh cha mình, chỉ thấy cô bé giương đôi mắt tinh thuần to tròn, ngây thơ cười với anh, khuôn mặt trái xoan thanh tú tươi mát.

“Xin chào, em gọi là Lí Đình Ân, năm nay mười bốn tuổi, rất vui được gặp anh.”

Lúc trước, anh chỉ biết cha mình đem con gái của tình nhân mang về nuôi, chính là cô bé này sao?

Khuôn mặt nhỏ nhắn còn chưa thoát hết vẻ trẻ con đơn thuần, nhưng ngũ quan cô bé thì cực kì xinh đẹp, nhìn cô, không khó để tưởng tượng tới dung nhan của mẹ cô thế nào, khó trách cha anh lại yêu thương người đàn bà đó, thậm chí khi bà ta qua đời còn thu dưỡng con gái riêng của bà về nuôi.

Anh xem xét khuôn mặt nhỏ nhắn đương mang theo vẻ ngượng ngùng, tuy mặt cô bé tươi cười, nhưng vẫn nhìn ra được cô đang lo lắng, có cái gì đó rất lo lắng, cô sợ anh sẽ đuổi cô đi sao?

Không, anh sẽ không.

4. Chương 4

Từ nhỏ anh chỉ đơn độc một người, không có tình cảm của cha mẹ, anh cũng tự tìm lấy tình cảm trong cuộc sống, đối với bọn họ mà nói, anh chỉ là một người quan trọng để duy trì thừa kế tập đoàn Mạnh Thị mà thôi, cha cần anh để kế thừa gia nghiệp, mẹ cần anh để củng cố địa vị của chính mình, củng cố cho tương lai bà được ngồi mát ăn bát vàng, không làm gì cũng có tiền để tiêu xài.

Từ nhỏ anh đã hiểu được điều này nên không thể không nhắc nhở chính mình, mình là người thừa kế, phải có trách nhiệm.

“Phàm Tu, ta còn chưa hỏi qua ý kiến con đã thu dưỡng Đình Ân, hẳn là con sẽ không phản đối chứ? Bởi vì ta thật sự rất muốn có một đứa con gái đáng yêu như Đình Ân.”

Nhìn ra được cha mình thương yêu cô gái trước mắt, cha anh chưa từng dùng ánh mắt quan tâm như vậy nhìn anh – đứa con ruột của ông, nên dù cho anh phản đối, ông đồng ý sao?

Từ năm mười hai tuổi đi Mỹ du học, anh đã có thói quen độc lai độc vãng, vậy nên cha anh muốn làm gì, anh cũng không xen vào, dù sao mẹ anh năm trước đã qua đời rồi, anh cũng ít tạt qua cái nhà này, cho dù tương lai tốt nghiệp trở về Đài Loan, anh vẫn chuyển ra ngoài ở, sẽ không ở lại nơi này.

Chuyện này không liên quan tới anh, nên đối với khuôn mặt đáng yêu đang cười ngọt ngào kia, anh cũng không làm gì để đáp lại, ngay lập tức xoay người rời đi.

“Người phụ nữ đứng trước bà lão ngồi xe lăn kia chính là Lí Đình Ân khoa phục hồi đấy.”

“Chính là cô ấy à, phu nhân truyền thuyết của tổng giám đốc sao?”

“Đúng.”

Đối thoại của hai nữ y tá phía trước kéo Mạnh Phàm Tu ra khỏi suy nghĩ, trở lại với hiện thực.

“Hâm mộ cô ấy thật, Tập đoàn Mạnh Thị nghe nói tài sản có tới mấy nghìn triệu nha, tổng tài lại là đứa con trai độc nhất nữa, tương lai sẽ được hưởng rất nhiều vinh hoa phú quý đây.”

“Hâm mộ, rất hâm mộ, nhưng mình có nghe được tin đồn rằng cô ấy có quen biết Bác sĩ Lâm khoa Chính hình từ hồi còn ngồi ghế nhà trường, sau đấy lại theo người nhà làm việc ở bệnh viện, quan hệ hai người rất ái muội!”

“Thiệt hay giả vậy, bọn họ không phải một đôi đấy chứ?”

“Ai mà biết được, nhưng mà một người là bác sĩ khoa chỉnh hình, một người là tổng tài của cả một tập đoàn, nếu mà là mình thì mình sẽ lựa chọn đính hôn với tổng tài.”

Nhìn thấy bóng dáng hai y tá vừa nói vừa khuất xa, mặt Mạnh Phàm Tu trầm xuống, tầm mắt nhanh chóng nhìn chằm chằm Lí Đình Ân.

Nói thực, cho tới bây giờ, anh cũng không biết nguyên nhân cô đáp ứng đính hôn là gì, lúc đó quan hệ của bọn họ vẫn rất lạnh nhạt, có lẽ nói thẳng ra là chẳng có tí quan hệ nào, chẳng lẽ đúng như lời đồn, cô là vì muốn làm phu nhân tổng tài Mạnh Thị sao?

Nếu thật sự như vậy, chỉ sợ cô sẽ thất vọng thôi.

Lúc trước, cha anh đưa ra ý định cho anh lấy Lí Đình Ân làm vợ, nhưng anh chỉ nói một câu cự tuyệt. Cha yêu mẹ của Lí Đình Ân là một chuyện, nhưng muốn anh lấy con gái nhân tình của cha lại là một chuyện không thể xảy ra.

Nhưng mà khi nghe lời nói của cha anh, đời này ông chỉ có duy nhất một thỉnh cầu với anh, nhìn khuôn mặt đang bệnh thần sắc nhợt nhạt, anh nhượng bộ, cho dù tình cảm của anh với cha lạnh nhạt thế nào đi nữa thì anh cũng không hy vọng sau này sẽ có tiếc nuối, bởi vậy anh đồng ý.

Nhưng mà anh cũng có điều kiện là trước khi kết hôn, thời gian đính hôn hai người phải ở chung với nhau nửa năm, nếu hợp thì kết hôn, không hợp thì sẽ hủy bỏ hôn ước, từ lúc đó về sau cha anh cũng không thể nhúng tay vào hôn sự của anh.

Đây đương nhiên chỉ là kế tạm thời của anh để làm cho cha anh không hỏi đến hôn sự của anh nữa, anh tin cha anh hẳn là biết anh thật sự không muốn đồng ý, có lẽ là không muốn để cả thế hệ trước và sau lấy được nhau, nhưng cuối cùng thì anh vẫn phải đính hôn với Lí Đình Ân.

“Bà Lỗ, chúng ta về phòng hồi phục đi.”

“Được.”

Nhìn Lí Đình Ân tươi cười giúp bà lão rời đi, khuôn mặt vốn bình tĩnh của Mạnh Phàm Tu hơi căng thẳng.

Anh không có hứng thú muốn biết nguyên nhân cô đồng ý đính hôn là gì cả, tóm lại, qua thời gian này, anh sẽ làm cho cô rời đi ngay lập tức, rời xa tầm mắt và cuộc sống của anh.

“Nhã Lâm, bà Lỗ đã trở lại rồi.”

“Vừa đúng lúc, cảm ơn cậu, Đình Ân.”

Lí Đình Ân giúp bà Lỗ trở lại phòng hồi phục, để bạn tốt nhận lấy người thì chuẩn bị đi làm chuyện của mình.

Không ngờ cô vừa quay người lại, một bé gái theo mẹ tới làm hồi phục, không ngoan ngoãn ngồi trên ghế đột nhiên chạy tới phía sau cô, làm cô giật mình hoảng sợ.

Cô bé bị ngã ngửa ra sau, sợ cô bé sẽ bị đụng vào thiết bị bên cạnh, Lí Đình Ân ôm lấy cô bé, che chở trong ngực, té ngã ra phía trước, mặt của cô đập vào một bên của thiết bị.

“Đình Ân, cẩn thận!”

Chỉ nghe thấy tiếng bịch một cái, mọi người khấn trương vây xung quanh

[1] Phân viện: Chi nhánh của một bệnh viện

5. Chương 5

Trong một gian phòng bố trí thanh lịch, vừa mới xảy ra một cuộc hoan ái.

Thân thể Mạnh Phàm Tu trần trụi, trên người chỉ có chiếc khăn tắm vắt lại bên hông, đang ngồi trên chiếc sofa lớn hút thuốc.

Tiết Nhược Ngưng từ phòng tắm đi ra, thấy người đàn ông vừa mới ở trên giường giống như một con sư tử háu đói, giờ phút này lại đang khẽ cau mày ngồi trên sofa hút thuốc, vẻ mặt thâm trầm. Cô ta lập tức đi tới đi lui, dáng điệu cao ngạo chỉ mặc một chiếc nội y nửa trong suốt, vây lấy bầu ngực đầy đặn, trên đó còn điểm hai nụ hồng nhìn thấy rõ.

Thân mình yêu kiều kẻ sát lấy người đàn ông mà ngồi, hai tay ôm lấy cái eo không hề sệ lỏng, chỉ có những múi cơ rắn chắc, cô khàn khàn hỏi: “Làm sao thế, vừa rồi còn chưa thỏa mãn anh sao?” Cô khẽ cắn vành tai người đàn ông, bàn tay nhỏ bé xoa xoa trong lồng ngực: “Hay một lần nữa nhé?”

Cô biết Mạnh Phàm Tu đã từng có rất nhiều tình nhân, nhưng kết giao lâu nhất, hồng phần tri kỷ [1] thì chỉ có cô, bọn họ đã cùng nhau gần ba năm.

Mạnh Phàm Tu không phản ứng lại với khiêu khích của người bên cạnh, chỉ phun ra làn khói thuốc, “Cô cũng mệt mỏi rồi, nghỉ ngơi đi.”

Ở cùng anh một chỗ gần ba năm, Tiết Nhược Ngưng cũng hiểu biết được nhiều, vốn anh không nhiệt tình, câu nói lúc này vô cùng lãnh đạm, cô cũng nhìn ra được anh đã hết dục vọng, vì vậy cũng tự động thu tay lại.

Có người nói, muốn bắt được tâm của người đàn ông thì trước hết phải bắt lấy được cái dạ dày của anh ta đã, nhưng đối với cô mà nói, muốn bắt được tâm của đang ông phải dựa vào cái đầu, phải hiểu được lời nói, sắc mặt, phải theo ý của anh ta, không gây áp lực cho anh ta, đây chính là lý do cô có thể cùng anh kết giao lâu như vậy.

“Phàm Tu, anh trông như có vẻ phiền lòng, là do vị hôn thê sao?”

Nhìn người đàn ông càng lúc càng nhíu mày nhăn mặt, cô cũng biết mình đã đoán trúng.

Tiết Nhược Ngưng không cần đến ngày đầu tiên giả vờ giao tiếp với giới thượng lưu đã hỏi thăm qua, biết rõ được vị hôn thê của anh, tên là Lí Đình Ân, là con gái của đối tượng mà cha anh gặp ở ngoài, và Phàm Tu vì lo lắng bệnh của cha nên mới đáp ứng đính hôn.

Cô gặp Phàm Tu trong một buổi tiệc, lần đầu tiên nhìn thấy con người trong truyền thuyết Mạnh đại tổng tài – đáng giá ngàn triệu, cô lập tức bị anh hấp dẫn, ngoài thân phận của anh ra, anh còn có một đôi mắt đen sắc bén, ngũ quan đẹp đẽ, khí chất lãnh đạm, toàn thân tỏa ra mùi vị của người đàn ông phong trần mãnh mẽ, cô tin chắc rất khó có người phụ nữ nào mà không bị người như vậy hấp dẫn.

Trực giác nói cho cô biết, Mạnh Phàm Tu không phải người cô có thể khống chế, nhưng cô không thể cưỡng lại vẻ trầm tĩnh lạnh cảm mà nguy hiểm thần bí của anh, đúng như câu nói đàn ông không hư đàn bà không thương, rồi đêm hôm đó, bọn họ lên giường với nhau.

Sau khi ở cùng một nơi với anh, cô mới biết đám bạn trai trước đây của mình mới keo kiệt làm sao, khi cô nói tiền quay vòng cho shop quần áo của mình hết, Mạnh Phàm Tu liền đưa quỹ tiền không đáy tài trợ cho cô, để cô có thể cứ ba tháng lại bay tới Milan và Paris xem quần áo, rồi chẳng cần tính toán gì đặt hàng luôn.

“Đừng phiền lòng, em biết anh phải ở cùng với con người đáng ghét kia nửa năm là việc làm cho phiền lòng, có lẽ em có thể giúp anh giải quyết việc này trước thời hạn đây.” Khuôn mặt xinh đẹp ra vẻ cười thoải mái, để làm cho người ta gần như không được tính toán trong lòng cô.

Lời của cô làm anh hứng thú. “Có ý gì?”

“Ý là chưa đầy nửa năm, em có thể làm cho vị hôn thê của anh chủ động giải trừ hôn ước, ra khỏi nhà của anh và anh sẽ không bị phiền toái nữa.”

“Thật không?”

“Tối cuối tuần này, anh mang vị hôn thê theo để tham gia sinh nhật của Đỗ Thiếu Bình.” Đỗ Thiếu Bình là bạn tốt của Mạnh Phàm Tu, em gái anh ta là khách hàng VIP shop quần áo của cô, vì vậy cô cũng được mời tham dự sinh nhật.

Mạnh Phàm Tu nhíu mày, chờ cô tiếp tục nói.

“Đến lúc đó em cũng sẽ tham dự, trong bữa tiệc sẽ giữ cô ta lại, em sẽ cho vị hôn thê của anh hiểu, cô ta không thích hợp với anh thế nào, chênh lệch với anh như thế nào và anh lại ghét cô ta ra làm sao.”

Nghe lời của cô, Mạnh Phàm Tu chẳng nói được hay không được, anh đứng lên, lấy quần áo đang vắt bên cạnh, bắt đầu mặc vào.

“Phàm Tu, anh phải về sao?” Tiết Nhược Ngưng đứng dậy theo, đi tới bên người anh.

Anh vẫn mặc quần áo, không hề dừng động tác lại. “Tôi mệt mỏi, muốn về trước để nghỉ ngơi.”

“Nếu mệt mỏi như vậy hay là qua đêm ở đây đi, dù sao thì trước đây anh vẫn thường qua đêm ở chỗ em, không phải sao?” Trước kia anh tùy hứng sẽ ở lại với cô, nhưng từ khi anh đính hôn, anh chưa qua đêm lại đây hôm nào.

“Không cần, sáng mai tôi có cuộc họp quan trọng, vẫn nên trở về, cô cũng có thể nghỉ ngơi sớm một chút.” Mặc chỉnh tề xong, Mạnh Phàm Tu cầm lấy túi xách, bước ra khỏi phòng, đi qua phòng khách tới thẳng cửa.

6. Chương 6

Tiết Nhược Ngưng cũng đi theo ra khỏi phòng, biết mình không thể giữ anh được, không khỏi có chút bất mãn nói móc, “Nói thực ra, nếu không phải biết anh ghét vị hôn thê thế nào thì, em vẫn cứ tưởng anh muốn chạy về với cô ta.....” Thấy anh đột nhiên dừng lại nhìn mình, biết mình đã nói nhiều, nên cô vội vàng nở nụ cười, “Tại em hay nói giỡn ý mà.”

Tiến anh xong, ngoài cửa nụ cười tươi trên mặt cô ta cũng biến mất.

Cô vừa làm gì vậy, sao lại có thể thiếu kiên nhẫn như thế? Vì sau khi đính hôn Phàm Tu chưa từng qua đêm ở đây nên làm cho cô cảm thấy bất an sao?

Đúng vậy, cô thực sự cảm thấy bất an.

Có thể nói Phàm Tu vì sinh bệnh của cha anh mà đáp ứng đính hôn, hơn nữa nửa năm sau sẽ hủy bỏ hôn ước, và cô cũng biết anh sẽ không lấy con gái tình nhân của cha, nhưng cô vẫn cảm thấy bất an, dù sao thì cùng dưới một mái nhà ai biết sẽ phát sinh chuyện gì?

Shop quần áo của cô là một nơi cao cấp sang trọng, bởi vậy khách đến toàn nhà giàu, không thiếu các bà lớn nói thích cô, muốn có một con dâu có năng lực lại xinh đẹp giống như cô. Nhưng đó chỉ là miệng nói thôi, cô biết, bởi vì cô đã từng li dị, hồi trẻ cô đã từng có một cuộc hôn nhân ngắn ngủi.

Cô đã gần ba mươi tuổi, nếu có thể, cô đương nhiên hy vọng mình có thể tái hôn, và đương nhiên, nếu đối tượng tái hôn là Mạnh Phàm Tu, cô lại càng nguyện ý, có người con gái nào lại không muốn gả vào nhà giàu chứ? Nhưng mà đừng nói đến cưới cô, ngay cả anh yêu em, Mạnh Phàm Tu cũng chưa hề nói với cô.

Tuy bọn họ đã ở cùng một chỗ suốt ba năm, nhưng lại không bằng thân mật với người bình thường, vì anh chưa bao giờ nói chuyện mình với cô, cho dù cô rất muốn biết, nhưng cô cũng chưa từng truy vấn, vì đàn ông khi muốn nói sẽ nói, không thể ép buộc bọn họ được.

Trở lại phòng, cầm lấy tiền Mạnh Phàm Tu để lại trên bàn cho cô, là năm trăm vạn, cô nở nụ cười. Anh luôn hào hiệp với cô.

Cho dù anh không nói chuyện của anh với cô, cũng không cùng cô tán gẫu chuyện trong lòng, thế thì có làm sao, có lẽ là do anh thích phụ nữ không được bám dính lấy anh, nếu không thì cô mở miệng, anh đã không mở hòm đưa tiền cho cô.

Cô cũng biết không nên mở miệng xin tiền anh, nhưng khởi sắc không tốt, shop quần áo Nguyệt Nguyệt của cô bị lỗ, cô cũng không có biện pháp, dù sao quần áo trong lòng cô chính là máu, cô không muốn phải đóng cửa, chờ đến khi lấy lại được, cô tin tưởng nhất định có thể chuyển lỗ thành lãi.

Tuy hiểu được mình muốn được gả vào nhà giàu có điểm khó khăn, nhưng không phải là hoàn toàn không có cơ hội, vương tử Charles không phải cuối cùng cũng lấy hồng phần tri kỉ Camilla kết giao lâu năm đấy sao? Vậy nên cô hy vọng mình cũng có thể như thế, nhưng không nghĩ lại phải chờ lâu như vậy.

Nhìn chi phiếu năm trăm vạn, khóe môi cô nhếch lên. Nếu cảm thấy bất an, thì phải nghĩ ra biện pháp phá bỏ bất an thôi.

Cô đã nóng lòng muốn trông thấy vị hôn thê của Phàm Tu lắm rồi, đến lúc đó, cô sẽ để cho cô ta biết cô là ai.

“Phàm Tu, hoan nghênh anh về nhà.”

Ở trước cửa, Mạnh Phàm Tu cởi giày da, rồi giống như mọi hôm, Lí Đình Ân luôn rất nhanh chạy tới, cho dù anh chưa bao giờ dư hơi để ý tới, nhưng mặc kệ là muộn bao nhiêu, cô luôn chờ anh về nhà.

Như vậy không thấy phiền sao?

Nhớ tới buổi chiều cô nửa đỡ nửa lừa bà lão, anh cũng biết cô rất biết nhẫn nại.

Đi dép trong nhà vào, đôi mắt đen liếc mắt sang cô một cái, nhìn thấy má phải của cô có một vết thương màu đỏ, bàn tay to phất chốc xiết chặt cầm cô, kéo khuôn mặt đang cố ý cúi xuống.

“Có chuyện gì với cái mặt cô vậy?” Trên mặt khuôn mặt trắng nõn hiện lên vết sưng đỏ thoạt nhìn có thể làm cho người ta sợ hãi.

Lí Đình Ân cười có chút xấu hổ. “Buổi chiều phòng hồi phục, em không cẩn thận nên té ngã.” Tuy đã chườm đá cả buổi chiều, nhưng vẫn còn chút sưng đỏ.

Mặt của cô tuy sưng to, nhưng may mắn là cô bé đó không có việc gì, chỉ làm ọi người hoảng sợ, thật là không tốt.

Mạnh Phàm Tu vẫn nhìn chằm chằm vết thương trên má cô.

“Phàm Tu, anh không cần lo lắng đâu, em không sao mà, đã chườm qua đá rồi, cùng lắm là hai ngày thì khỏi thôi.”

“Tôi có nói tôi lo lắng sao?” Anh lập tức lạnh lùng, buông mặt cô ra, rồi đi về phía phòng mình.

Lí Đình Ân vuốt cái cằm có chút đau. Anh không phải lo lắng cho cô sao? Vì anh hỏi, nên cô mới có thể nghĩ là anh lo lắng.....

“Phàm Tu, có cần giúp anh chuẩn bị bữa đêm không?” Đã gần mười hai giờ rồi, bữa tối cô vừa mới thu đi, nếu anh đói bụng, cô có thể giúp anh nấu một bữa mới. Lí Đình Ân vừa đi vừa nói chuyện, không đoán được đi đến phía trước người đàn ông đột nhiên dừng lại, làm cho cô không kịp đối phó, cái đầu đập thẳng vào tấm lưng dày rộng.

“A.....” Đau quá! Lại đụng vào vết thương, cô đau đến mức kêu lên một tiếng, nhìn anh xoay người, vẻ tức giận, cô vội vàng bịt mắt giải thích, “Thật xin lỗi, em không phải cố ý đụng vào anh.”

“Cô” Nhìn tay chân nàng lông ngà lông ngóng, nội tâm Mạnh Phàm Tu nói không nên lời tức giận.

Anh không biết mình tức vì cái gì, dù sao cô có đáng thương thành cái bộ dáng gì đi nữa thì cũng không liên quan tới anh, nhưng khi nhìn khuôn mặt xinh đẹp đỏ đau đến mức mặt nhẵn thành một đường, thật sự là..... rất chướng mắt.

Nhớ tới lời Tiết Nhược Ngưng vừa nói anh phải về nhà với cô, làm cho anh cảm thấy buồn cười vô cùng, nhưng anh không thể phủ nhận, mỗi lần nhìn người con gái này, anh đều không thấy chán, cũng có thể do anh hay cô độc, không có thói quen ở chung cùng một người, nên cảm thấy phiền lòng chẳng?

“Phàm Tu?”

“Tối thứ sáu tuần sau không được ra ngoài, cùng tôi tới dự sinh nhật bạn.” Nói xong, anh xoay người đi vào phòng.

Lí Đình Ân cả người ngây dại, một lát sau, khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp mới chậm rãi nở ra nụ cười tươi.

Phàm Tu muốn dẫn cô tới sinh nhật bạn, đây là sự thật sao? Tự vỗ nhẹ hai gò má của mình, cô không phải đang nằm mơ đấy chứ? Giờ phút này cô dường như đã quên sạch cơn đau trên mặt.

Đây là lần đầu tiên Phàm Tu cùng cô ra ngoài, cũng là lần đầu tiên có cơ hội được gặp mặt bạn bè của anh, thế có nghĩa là gì? Anh đã tiếp nhận vị hôn thê này rồi sao? Cô cảm thấy tim mình đập nhanh.

Không biết bạn Phàm Tu có đáng vẻ gì nhỉ, cũng lãnh khốc giống anh sao? Cô thật sự rất muốn được gặp bạn anh, hiểu anh thêm một chút.

Lí Đình Ân nhanh chóng vui vẻ, cảm thấy chắc chắn đêm nay mình sẽ lại mất ngủ, nhưng mà mất ngủ chỉ là chuyện nhỏ, cô nên mặc quần áo gì đây?

Tuy là chuyện của tuần sau, nhưng giờ cô đã bắt đầu phiền não rồi.

Không được, cô lập tức gọi điện thoại hỏi Hữu Nhã Lâm, hỏi thêm ý kiến của cô ấy.

Buổi tối thứ sáu.

Biệt thự xa hoa chính là nơi tổ chức sinh nhật, ngoài biệt thự toàn các loại xe sang trọng đắt tiền, còn trong biệt thự, từ đại sảnh ra tới sân, nơi nơi đều là người, nghe nói qua sinh nhật này nam nhân vật chính vừa muốn chúc mừng sinh nhật tuổi 30 của mình vừa muốn chúc mừng sự nghiệp tăng tiến cả trong xã hội lẫn công ty dù anh ta còn rất trẻ.

Bên cạnh Mạnh Phàm Tu không phải là hồng phấn tri kỷ xinh đẹp Tiết Nhược Ngưng, mà là một cô gái có khi chất tươi mát xuất chúng, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần, trẻ tuổi, mọi người kinh ngạc rất nhiều, ai cũng đến hỏi thăm xem mỹ nữ có đôi mắt to tròn, thanh thuần kia là ai, bởi vì chưa nghe nói anh chia tay với Tiết Nhược Ngưng.

Biết được bạn gái bên cạnh anh là vị hôn thê thì mọi người lại thêm một trận kinh ngạc nữa.

Không phải nghe nói là vì cha sinh bệnh Mạnh Phàm Tu mới không thể không đáp ứng lời đính hôn với con gái của người phụ nữ cha anh gặp bên ngoài đấy sao? Sao giờ hai người lại cùng xuất hiện, chẳng lẽ đó là tin đồn nhầm? Đám người cứ ngó trước nhìn sau càng nhìn càng không hiểu.

Càng làm ọi người để ý hơn, càng mong chờ xem kịch vui hơn là, Tiết Nhược Ngưng cũng tới đây, bạn gái Mạnh Phàm Tu cùng vị hôn thê đồng thời xuất hiện, làm cho tiệc sinh nhật này càng tăng thêm cao trào.

Mạnh Phàm Tu cùng Lí Đình Ân đi vào bể bơi, anh cầm lấy đồ uống trên bàn, hỏi cô gái nhỏ bé bên cạnh đang lo lắng, “Muốn uống một ly không?”

“Không cần.” Cô mỉm cười lắc đầu. Giờ phút này cô đang rất run, uống đồ uống vào, sẽ làm cho cô càng muốn đi toilet.

Kỳ thật cô chưa bao giờ lo như lúc này, bàn tay nhỏ bé còn ướt mồ hôi lạnh, nhưng mà vào trong biệt thự, phát hiện ra mọi người vẫn nhìn bọn họ, lòng của cô bắt đầu trở nên kinh hoàng.

Hơn thế, cô gái nào tới dự tiệc, ai cũng ăn mặc lộng lẫy hay quần áo gợi cảm, còn cô thì ăn mặc tầm thường, cảm giác như không hợp lắm, vốn Nhã Lâm cũng muốn cô ăn mặc gợi cảm một chút với bộ áo trễ ngực, nhưng cô lại không dám nên bỏ, giờ xem ra đáng lẽ cô nên nghe lời Nhã Lâm.

Cô trộm ngắm Phàm Tu, hy vọng cô sẽ không làm cho anh cảm thấy mất mặt.

7. Chương 7

Mạnh Phàm Tu uống xong rồi, đặt ly lại trên bàn. “Tôi đi gặp một người bạn, qua chào hỏi với anh ta một chút, cô cứ ở lại đây chờ tôi.”

“Phàm Tu.” Lí Đình Ân gọi lại khi anh bắt đầu rời khỏi. “Thế còn..... em rất sợ nước, không muốn đứng gần ở bể bơi, em có thể sang bên kia chờ anh không?”

“Tùy cô.” Nhìn anh rời đi, kỳ thật cô cũng có thể đi cùng anh, nhưng nếu mà anh muốn cô chờ anh thì cô phải ở đây chờ thôi.

Mạnh Phàm Tu đi đến góc sân, cảm thấy cô không còn nhìn thấy được anh nữa, mới bỏ thuốc ra hút.

“Để vị hôn thê xinh đẹp như vậy một mình ở lại nơi đó, không sợ cô ấy bị bắt cóc sao?”

Mất nhìn người nói chuyện, anh tiếp tục hút thuốc.

Đỗ Thiếu Bình đi đến bên người bạn tốt, anh đồng thời cũng là chủ nhân của căn biệt thự, vì tiệc sinh nhật nên đêm nay anh mặc theo kiểu Anh chỉ trừ cái đầu vẫn đội cái đồ cổ trang, khí chất mang theo vẻ thanh cao sang trọng.

Vừa mới nhìn thấy Phàm Tu cùng vị hôn thê đến, nói thật, anh và mọi người ở đó đều há hốc miệng, kinh ngạc.

Anh quen biết Phàm Tu từ hồi học đại học mười năm trước, hai người còn có ý định hợp tác, nếu nói Tiết Nhược Ngưng là người tình của Phàm Tu thì cũng có thể nói anh là bạn chi giao của Phàm Tu.

Cũng chính là vì rất hiểu biết chuyện bạn tốt, nên thấy một tháng trước anh thấy ảnh bị cha cứng rắn bắt ép đính hôn, ảnh trông như thể khiếp sợ, giờ mang người đến thái độ lại lạnh lùng như vậy, anh thật không hiểu bạn tốt của mình đang suy nghĩ cái gì.

“Một mình đứng ở nơi đó, vẻ mặt trông lo lắng thế kia, thật là thương cảm nha.” Đây không phải lần đầu tiên anh gặp Lí Đình Ân, hai năm trước anh tới Mạnh gia thăm bệnh Bác Mạnh đã gặp qua cô, nhưng mà trông cô có vẻ đẹp hơn.

Mạnh Phàm Tu nhìn về phía người đang đứng ở dưới ngọn đèn, vẻ mặt có chút vô thố, không nói gì.

“Phàm Tu, vì sao hôm nay đột nhiên cậu muốn mang vị hôn thê tới vậy? Mình nghĩ chắc không phải vì muốn ọi người biết hôn thê của cậu xinh đẹp đến nhường nào đấy chứ?” Phàm Tu nói với anh là nửa năm sau sẽ huỷ bỏ hôn ước.

Anh cũng không biết bác Mạnh Tử đang suy nghĩ cái gì nữa, sao có thể muốn Phàm Tu lấy Lí Đình Ân được? Anh nghĩ nếu không phải bác Mạnh sinh bệnh thì chắc chắn Phàm Tu sẽ không đồng ý, vậy thì ép hai người ở cùng nhau là có dụng ý sao? “Mình nghĩ để cho cô ấy biết mình không thích hợp sống chung với cô ấy.”

Đỗ Thiếu Bình suy nghĩ, “Mình biết, mà cậu không phải muốn cho chính cô ấy huỷ hôn trước thời gian đấy chứ?” Khó trách cậu mang người đến mà thái độ lại lạnh lùng như vậy, thì ra là thế.

“Thì nếu huỷ được, mình không cần phải ở cùng với cô ấy mấy tháng.”

“Nói cũng đúng.” Đỗ Thiếu Bình nhìn Lí Đình Ân, “Nhưng mà, Phàm Tu, cậu thật sự không thích vị hôn thê của cậu sao?”

“Sao lại hỏi vậy? Cậu hẳn là biết mình vì sao đồng ý đính hôn với cô ấy mà.”

“Cái này đương nhiên mình biết, nhưng mà, nếu cô ấy không phải là con gái tình nhân bố cậu gặp bên ngoài, cậu vẫn ghét cô ấy sao? Ý mình là, trông cô ấy là một người rất đẹp, đơn thuần vô tư, lấy một cô gái như vậy, hẳn sẽ rất hạnh phúc.”

Anh cảm thấy Lí Đình Ân tươi mát đẹp theo vẻ thanh thoát, có thể xem còn đẹp hơn cả mỹ nữ hàng đầu khéo miệng xã giao tốt như Tiết Nhược Ngưng, loại phụ nữ giống như Tiết Nhược Ngưng là một đoá hồng đẹp thì đẹp đấy, nhưng mà gai nó mà đâm vào sẽ rất mất nhiều máu, đưa mắt nhìn lại, đã có hàng dài người bao dưỡng cô ta, dù sao từ già đến trẻ không thiếu ai, nhưng không ai giống như Phàm Tu cả – một người tài giỏi đứng đầu cả một công ty lớn.

Vừa mới nghĩ đến Tiết Nhược Ngưng, Đỗ Thiếu Bình liền thấy cô ta đi về phía Lí Đình Ân, Mạnh Phàm Tu cũng thấy được.

“Phàm Tu, Tiết Nhược Ngưng đi qua kìa, cậu không nhìn qua một chút sao?” Cũng không hiểu có phải do Tiết Nhược Ngưng tối nay trang điểm quá đậm không mà, dưới ánh đèn, vẻ mặt cô ta thoát nhìn có vẻ đáng sợ, giống y như một con rắn độc, đi săn con mồi vô tội, làm cho anh không khỏi cảm thấy lạnh cả người.

Trách không được có người dùng rắn rết để miêu tả mỹ nhân, Tiết Nhược Ngưng tuyệt đối là một nhân vật tiêu biểu.

“Không có gì.” Ngờ kìa anh vẫn lãnh đạm, nhưng đôi mắt đen lại nhìn nhanh về phía trước.

“Thật không có việc gì sao?” Đỗ Thiếu Bình phát hiện có rất nhiều người cũng nhìn hai người đó, như là đang chờ xem kịch vui. “Cậu vừa mới dẫn vị hôn thê xinh đẹp đến thì đã cướp đi một nửa phong thái của mình, nhờ may các cô ấy mà gây lộn, làm hỏng bữa sinh nhật của mình, mình nhất định đòi cậu bồi thường đấy.” Lời này đương nhiên là nói giỡn, nhưng anh không nghĩ tới nó lại ứng như vậy.

“Phàm Tu không ở đây sao?”

Lí Đình Ân nhìn người đứng trước mắt, cao hơn cô ít nhất là nửa cái đầu, một mỹ nữ gợi cảm, vừa bước tới đã tìm đến cô hỏi Phàm Tu, hẳn cô ấy biết cô là ai.

“Vâng, anh ấy vừa mới nói muốn đi chào hỏi mấy người bạn.”

Tiết Nhược Ngưng ngượng cô, “Thật không?” Trên thực tế cô đã nhìn theo Phàm Tu cùng cô gái này tiến vào biệt thự rồi, và vẫn để ý tới bọn họ, chờ đến vừa thấy Phàm Tu rời đi, cô mới xuất hiện.

“Xin hỏi cô là bạn của Phàm Tu sao?” Lí Đình Ân cảm thấy hình như đã gặp qua cô ta.

8. Chương 8

“Cô không biết tôi là ai?” Cô ta lắc đầu, cô ấy nên biết cô ta chắc?

“Tôi là bạn gái Phàm Tu, gọi là Tiết Nhược Ngưng, tôi ở cùng Phàm Tu đã gần ba năm.” Cô ta nói đúng lý hợp tình, dù sao ý định rõ muốn nói ai là kẻ thứ ba, không phải Lí Đình Ân thì là ai.

Nghe tới ba chữ Tiết Nhược Ngưng, Lí Đình Ân rốt cục cũng biết sao mình lại cảm thấy đã gặp qua cô ta, bởi từng có tạp chí đăng cô ta hồng phấn tri kỷ của Phàm Tu, phải công nhận bên ngoài cô ta còn đẹp hơn cả ảnh chụp trên tạp chí, đáng người cũng rất đẹp.

Bác Mạnh đã từng nói cô đừng quá để ý tới tạp chí lá cải bởi vì Phàm Tu chưa từng nói với ông có kết giao với đối tượng nào, hơn nữa lúc trước bác Mạnh muốn bọn họ kết hôn, mà Phàm Tu cũng không nói mình đã có bạn gái, bởi vậy cô cũng không nghĩ nhiều.

Vậy mà..... cô ta thật là bạn gái của Phàm Tu sao?

Biết cô là bạn gái của Phàm Tu, mà cô ta cứ như vậy, một chút phản ứng cũng không có sao? Đôi mắt đẹp của Tiết Nhược Ngưng nhìn chằm chằm vào khuôn mặt xinh đẹp hồn nhiên, nội tâm bất an ập tới, vì khuôn mặt thoát nhìn rất đơn thuần vô tội kia rất dễ làm cho đàn ông sinh ý muốn bảo hộ.

Phàm Tu ghét vị hôn thê của anh, mà cô còn ghét người con gái này hơn cả anh, cô ghét người phụ nữ sở hữu muốn quyến rũ Phàm Tu mà Lí Đình Ân lại có bộ dạng của một con người hồn nhiên, làm cho cô càng hận không thể động thủ xé rách tan khuôn mặt đó.

Bất quá cô sẽ không ở trước mặt mọi người diễn vai người đàn bà chanh chua đánh người, cô tới gần bề bời trước mắt, là đã có phương pháp tốt răn dạy cô ta.

“Tôi có lời muốn nói với cô, ở đây rất nhiều người, chúng ta đến bên kia đi.”

Nhìn Tiết Nhược Ngưng đi hướng về rìa bể bơi, tuy Lí Đình Ân muốn nói với cô ta không cần đi vào trong đó, nhưng có lẽ đối phương chỉ muốn nói mấy câu thôi nên cô vẫn đi qua.

Tiết Nhược Ngưng cười lạnh, nhìn người phụ bộ dạng yếu đuối, trông đối phó thực dễ dàng, hơn nữa, cô cũng muốn nhìn xem cô ta có thể không phản ứng tới trình độ nào.

“Nếu nhìn thấy Phàm Tu, cô làm ơn chuyển lời tới anh ấy, thứ Tư hôm trước, anh ấy để quên cái caravat ở phòng tôi, bảo anh ấy hôm nào rảnh thì tới lấy lại, anh ấy có thể tự mở cửa mà vào, dù sao anh ấy cũng có chìa khoá nhà tôi mà.”

Lời này làm cho lòng Lí Đình Ân co rút, vẻ mặt có chút cứng ngắc, Phàm Tu với cô ta Là loại quan hệ này sao? Cô còn nhớ thứ tư đêm đó, anh xác thực có về nhà trễ hơn bình thường, cũng bởi vì hôm đó cô bị thương hai má, cho nên vẫn có nhớ.

“Tôi đã cùng Phàm Tu kết giao ba năm, vốn định sẽ kết hôn, kết quả anh ấy lại bị bức không thể không đính hôn với cô, bất quá anh ấy nói, nửa năm sau sẽ huỷ bỏ hôn ước, rồi chúng tôi sẽ kết hôn.” Cô ấy với Phàm Tu lên kế hoạch kết hôn? Lí Đình Ân càng thêm ngạc nhiên.

“Tôi cảm thấy Phàm Tu rất đáng thương, hẳn nại chịu đựng sống chung với người mình không thích những nửa năm, lần trước anh ấy còn bảo tôi oán giận đến mức tâm tình phát điên, rốt cuộc vì sao cô nhất định lại phải kết hôn với Phàm Tu chứ? Là vì tiền của Mạnh gia sao? Phàm Tu đối đàn bà luôn rất rộng rãi, cô muốn bao nhiêu tiền thì nói với anh ấy, tôi nghĩ anh ấy sẽ vui vẻ mà cho cô thôi, rồi cô có thể lập tức rời đi, đừng quẩn quýt lấy anh ấy nữa.”

“Tôi không phải vì tiền mới đính hôn với anh ấy.” Trong giọng nói mềm mại có sự kiên định, cô không muốn bị hiểu lầm.

“Không phải vì tiền, thế là gì, cô đừng nói với tôi là yêu đấy? Đừng choáng, người Phàm Tu yêu là tôi, chúng tôi sẽ kết hôn, cô không phá hỏng được tình cảm của chúng tôi đâu, còn về phần cô, đừng quên thân phận của cô, anh ấy không có khả năng thích cô đâu, cho nên thông minh chút đi, nhanh chóng huỷ bỏ hôn ước, cầm tiền rời khỏi Phàm Tu.”

Lí Đình Ân không rõ vì sao cô ta cứ nhắc tới tiền, đối với cô mà nói, tiền có quan trọng như thế, vạn năng như thế sao, còn có thể dùng để mua bán tình cảm à?

Cô không muốn nói, cũng không muốn lại nghe thấy cô ta kết hôn với Phàm Tu, điều đó làm cho cô rất khó chịu, trước đó cô cũng không biết bọn họ đã đề cập đến chuyện kết hôn rồi, cũng không có ý muốn phá hỏng tình cảm của hai người họ.

“Thực xin lỗi, tôi muốn đi toilet.” Tìm cơ rời đi, không ngờ cô lại bị Tiết Nhược Ngưng giữ lại.

“Chờ một chút, tôi còn chưa nói xong.”

“Tôi không muốn nói.....” Cô không nghĩ sẽ nói đó là chuyện của cô, nhưng cô ta muốn là cô ta làm! Tiết Nhược Ngưng kéo hết sức lấy cô, rồi đẩy kỹ xáo đẩy cô xuống bể bơi.

Sự tình đột nhiên phát sinh, Lí Đình Ân căn bản không kịp phản ứng, hơn nữa bị bất ngờ, cô thậm chí ngay cả kêu cũng kêu không được, cả người ngã vào trong bể bơi, thân thể cứng ngắc chìm ngấm

“Có người rơi vào bể bơi !” Bên cạnh có người kinh hô, toàn bộ người trong sân nhất thời xôn xao đứng dậy. Đúng lúc mọi người còn đang kêu lên sợ hãi, thì một chỗ khác của bể bơi một thân hình cao lớn đã nhanh chóng nhảy vào trong hồ, người đó tốc độ rất nhanh bơi tới bên cạnh Lí Đình Ân, kéo cô từ trong nước ra, ôm cô trôi lên mặt nước.

Thấy rõ ràng người nhảy xuống cứu là Mạnh Phàm Tu, mọi người lại là một trận xôn xao.

Còn Tiết Nhược Ngưng khuôn mặt vốn cười cười, nhìn thấy người nhảy vào bể bơi là Mạnh Phàm Tu, nhất thời trở nên kinh ngạc, không thể tin.

“Khụ khụ..... Khụ.....”

Ăn vài miếng nước Lí Đình Ân trôi lên mặt nước, mới có thể hô hấp không khí, khó chịu khựng vài tiếng, thấy rõ người cứu cô là ai, cô rất ngạc nhiên, cũng không dám nói gì, bởi vì thoát nhìn anh rất tức giận.

Ôm cô, Mạnh Phàm Tu thoải mái bơi tới tay vịn, ôm nàng ra khỏi hồ, đúng lúc Đỗ Thiếu Bình chạy tới nâng Lí Đình Ân dậy, còn Mạnh Phàm Tu động tác gọn gàng tự động nhảy lên.

Lí Đình Ân toàn thân ướt đầm, tóc dài rủ xuống dán vào mặt, Mạnh Phàm Tu cũng một thân ướt sũng, hai người thoát nhìn đều rất tệ.

Lau nước trên mặt đi, nhìn vẻ mặt kinh sợ của người con gái, một cơn giận dữ phụt bốc từ chân Mạnh Phàm Tu đi lên. “Rốt cuộc cô đang làm cái gì thế hả? Không phải nói sợ nước sao, sao lại đứng gần ven bể bơi chứ?”

Cơn giận dữ rống lên, không chỉ làm người xung quanh quan sát há hốc mồm, mà còn làm cho Lí Đình Ân cũng ở đó sững sốt, lời muốn nói nói nhất thời lại nuốt trở lại trong bụng.

Cô biết vì sao anh lại tức giận như vậy, bởi vì cô đã hại anh bê mặt trước bạn bè.

Đêm nay, tất cả mọi thứ đều bị cô làm hỏng hết rồi.

Đột nhiên, bên cạnh có người ngắt lời, “Tôi thấy Tiết Nhược Ngưng nói chuyện với cô ấy, rồi lôi kéo tay cô ấy, cố ý đẩy cô ấy xuống bể bơi đấy.”

“Không được nói lung tung!” Tiết Nhược Ngưng trừng mắt nhìn người nói chuyện, rồi đi lên phía trước. “Phàm Tu, em chỉ nói chuyện với cô ấy thôi, chính vì cô ấy không cẩn thận mới rơi vào đó, em không có đẩy cô ấy.”

“Tôi rõ ràng thấy cô thúc cô ấy xuống.”

“Tôi không có!”

“Đủ!” Mạnh Phàm Tu rống giận.

“Phàm Tu, các cậu muốn vào trong nhà thay quần áo không? Trên lầu có mấy bộ quần áo sạch sẽ có thể thay đấy.”

Đỗ Thiếu Bình đứng ra hoà giải. Tuy rằng bình thường biệt thự không ai ở lại, nhưng anh vẫn hay tự nhiên ở lại một, hai ngày, vì vậy có thể phòng vài bộ quần áo để ở đây.

“Không cần, bọn mình về trước.” Đi tới bên người con gái đang cúi đầu, anh cường lực nắm lấy cổ tay cô, “Đi!”

Tiết Nhược Ngưng đi lên trước, “Phàm Tu, em.....” Cô muốn giải thích mình không phải cố ý đẩy người, nhưng vừa thấy khuôn mặt tức giận, mặt lạnh bầy ra trừng trừng cô, cô hoảng sợ, theo bản năng nhanh tránh ra, để bọn họ rời đi.

“Vừa nãy chỉ là một bài nhạc đệm nhỏ thôi, không có việc gì, những diễn viên nổi tiếng đã rời đi, mọi người làm ơn để ánh mắt đặt ở trên người nhân vật chính là tôi đây này.” Đỗ Thiếu Bình đột nhiên cười nói, tuy rằng đã xảy ra một ít sóng gió, nhưng anh hy vọng khách khứa vẫn có thể vui vẻ tận hưởng.

Mọi người bị lời nói hài hước của anh làm cho tức cười, tiếp tục thưởng thức nhạc như thể vừa nãy chẳng có chuyện gì phát sinh cả.

Tiết Nhược Ngưng không nghe nhân vật chính nói cái gì, cô chỉ nhìn hai người kia nắm tay rời đi, đáy mắt lộ vẻ hoang mang, tất cả hành động và biểu tình của Mạnh Phàm Tu đều cảm thấy rất khó hiểu.

Phàm Tu không phải rất chán ghét Lí Đình Ân sao, thế vì sao lại là người đầu tiên nhảy vào trong nước cứu người, đứng lên rồi còn tức giận vô cùng trừng trừng nhìn cô chứ?

Thế này rốt cuộc là thế nào?

[1] Hồng phần tri kỉ: Ý bảo là tình nhân lâu nhất

9. Chương 9

Lí Đình Ân tắm rửa, thay quần áo sạch sẽ xong đi ra khỏi phòng.

Nhớ tới lúc mình rơi vào bể bơi, cô vẫn cảm thấy thực sợ hãi.

Cô vốn đã sợ nước, vì hồi tiểu học có chuyến du lịch ba năm một lần, một bạn nam cùng lớp đùa dai đã đẩy mạnh cô xuống một cái ao nhỏ, dù ực nước trong cái ao đó rất thấp, nhưng vẫn làm cho cô bị kinh hách, từ đó về sau, cô trở nên rất sợ nước, lại càng không dám tiếp cận ao hay bể bơi nữa.

Cô xem xét lại chân bị đau, các đốt ngón tay vì chạm vào bể bơi mà có chút trầy da.

Phạm Tu thì sao, anh có bị thương không?

Rời khỏi biệt thự, trên đường trở về nhà, bọn họ một mực trầm mặc, bởi vì thoát nhìn anh trông rất tức giận, làm cho cô không biết nên nói cái gì.

Giờ, anh nhất định lại càng chán ghét cô.

Cho dù cô có nói là mình bị Tiết Nhược Ngưng đẩy mạnh xuống bể bơi đi chẳng nữa, thì cũng có tác dụng gì, bất kể lý do gì thì cô cũng đều hại anh mất mặt trước bạn bè rồi.

Cô biết anh rất tức giận, giải thích cũng chỉ vô bổ, nhưng cô vẫn muốn nói với anh lời xin lỗi, hơn nữa, cô cũng không biết anh với Tiết Nhược Ngưng đã có dự định kết hôn, nếu biết cô đã không đáp ứng đính hôn rồi, cô sẽ hủy bỏ hôn ước, cho anh tự do.

Cô đi về phía phòng Mạnh Phạm Tu, nhưng đi qua thư phòng cửa đã đóng lại có tiếng nói chuyện điện thoại.

Anh ở trong thư phòng? Dường như nghe thấy anh nói tên cô, Lí Đình Ân nhất thời tò mò đi tới.

“Nhược Ngưng, làm thế hơi quá đáng rồi đấy, sao lại đẩy Đình Ân xuống bể bơi?” Trong thư phòng, Mạnh Phạm Tu nhíu mày, đưa lưng về cửa, mở đầu cho đoạn hội thoại là một câu chỉ trích.

“Phạm Tu, anh không phải tức giận thế, em nói em không có, em làm sao có thể có ý xấu như vậy ý, đẩy Lí Đình Ân xuống bể bơi chứ!”

“Có hay không thì tự cô biết.”

“Phạm Tu, cho dù em thật sự kéo tay cô ấy thì cũng không phải em cố ý, hơn nữa Phạm Tu, anh không phải cũng đồng ý với đề nghị của em sao, nên mới mang vị hôn thê của anh tới tham dự mà? Anhi làm sao có thể tự giận mình được chứ.”

“Đúng vậy, tôi đồng ý đề nghị của cô mới mang cô ấy đi, nhưng tôi nghĩ cô sẽ xử lý tốt, để cho cô ấy chủ động giải trừ hôn ước, tôi không muốn cô đẩy cô ấy xuống bể bơi.”

“Em”

“Đừng nói nữa, khi nào rảnh tôi gọi lại cho cô.”

Mạnh Phạm Tu mất kiên nhẫn đập máy, định ra khỏi thư phòng, không ngờ lại thấy Lí Đình Ân ngây ngốc đứng trước cửa, sắc mặt trắng bệch.

Mạnh Phạm Tu trong lòng cả kinh, sao cô lại đứng ở chỗ này? Nhìn đến khuôn mặt nhỏ nhắn cứng ngắc, đáng vẻ bị đá kích Cô nghe thấy hết?

Lí Đình Ân biết chính mình không nên nghe lén người khác nói chuyện điện thoại, hơn nữa đã là nghe lén thì cũng nên chạy trước khi người bên trong đi ra nhưng không biết vì sao, hai chân của cô lại không thể động đậy, cô nhìn Mạnh Phạm Tu, biết mình nên nói gì đó, nhưng lại một chữ cũng nói không nên lời.

Đúng vậy, tôi đồng ý đề nghị của cô mới mang cô ấy đi, nhưng tôi nghĩ cô sẽ xử lý tốt, để cho cô ấy chủ động giải trừ hôn ước, tôi không muốn cô đẩy cô ấy xuống bể bơi.....

Tuy rằng cô không nghe được lời của Tiết Nhược Ngưng, nhưng mà lời của anh nói đã đủ để cho cô biết, lần này anh cho cô đi tham gia sinh nhật, không phải bởi vì muốn cô làm quen bạn bè anh, mà là muốn cô chủ động giải trừ hôn ước.

Vậy thì, Tiết Nhược Ngưng nói chuyện họ muốn kết hôn là sự thật? Cô ấy trong buổi tiệc đến tìm cô cũng là Phàm Tu cố ý an bài?

Cô biết anh không thích cô, nhưng không nghĩ tới anh lại chán ghét cô tới mức như vậy, là vì cô phá hủy kế hoạch kết hôn của anh sao?

Tất cả là tại mình suy nghĩ đơn giản, cứ nghĩ Phàm Tu đã muốn tiếp nhận vị hôn thê này rồi

Hồi lâu, Lí Đình Ân miễn cưỡng chống đỡ một chút mỉm cười yếu ớt, bởi vì cô rất sợ chính mình nếu không cười, sẽ khóc, cô cúi đầu nói nhỏ, “Thực xin lỗi.” Sau khi nói xong lập tức xoay người, đi trở về phòng mình thiếu chút nữa đụng phải vách tường rồi.

Mạnh Phàm Tu không phải không thấy được hốc mắt cô phiếm hồng, đáng vẻ sắp khóc đến nơi, có lẽ anh nên giải thích một chút với cô là anh không phải muốn Tiết Nhược Ngưng đẩy cô rơi xuống bể bơi, nhưng nói thế thì có ích gì?

Anh thật không muốn Nhược Ngưng làm như vậy, nhưng anh lại cho cô ta có cơ hội làm như vậy.

Hơn nữa chuyện như vậy phát sinh, cô cũng có điều sai, không phải nói sợ nước sao, sao lại ngốc chạy tới bên bờ với người ta, để rồi ngay cả lúc trốn cũng bị đẩy xuống chứ?

Cô làm đáng vẻ đáng thương đấy làm gì, trước kia anh hoàn toàn không để ý tới cô, nhưng chẳng phải cô vẫn ngày ngày tươi cười với anh sao, nói xong điều này, cô cũng biết anh không phải cam tâm tình nguyện đáp ứng đính ước với cô.

Phiền thật!

10. Chương 10

Vắt vả lăm mới bình ổn cơn lửa giận, giờ phút này nó lại bốc cháy lên, lửa giận càng lớn càng làm cho anh buồn phiền tới cực điểm.

Sáng hôm sau, Lí Đình Ân theo lệ thường, chuẩn bị về Mạnh gia để hỏi thăm bác Mạnh.

Từ khi cô chuyển ra ngoài, mỗi lần có ngày nghỉ, cô đều trở về thăm bác Mạnh.

Ngày hôm qua cô còn tưởng rằng chính mình sẽ thương tâm mà khóc suốt một đêm, kết quả là cô khóc, nhưng chỉ khóc một chút, có lẽ là vì cô lo mất đồ hồng không dám về thăm bác Mạnh, còn nữa, Phàm Tu đối xử với cô như vậy cũng đều là tại cô sai mà thôi.

Cô cứ nghĩ chỉ cần đối xử với anh tốt thì có lẽ sẽ có một ngày anh thích cô, nhưng mà thực thì có rất nhiều chuyện không thể cưỡng cầu, chuyện tình cảm chính là thứ đó.

Cô suy nghĩ một đêm, có lẽ cô nên chủ động đưa ra yêu cầu giải trừ hôn ước, không cần đợi hết sáu tháng, hơn nữa cho dù cô không chủ động đưa ra thì cô cũng biết Phàm Tu sẽ đề nghị thôi.

Tuy rằng làm như vậy, có thể sẽ làm bác Mạnh thất vọng, nhưng nếu cô vẫn tiếp tục ở bên cạnh Phàm Tu, cô sẽ chỉ làm anh càng thêm chán ghét cô mà thôi, cô lại không muốn như vậy.

Bây giờ, Lí Đình Ân rửa mặt chải đầu xong, quyết định làm tốt bữa sáng như mọi ngày mới quay về nhà.

Trải qua buổi tối hôm qua, dù biết Phàm Tu thực chán ghét cô, nhưng cô vẫn không thể trách anh hay giận anh, vẫn muốn giúp anh làm bữa sáng, anh ăn hay không thì cũng có thể đây là lần cuối cùng cô giúp anh nấu cơm.

Lúc cô đi ra khỏi phòng, người đàn ông vẫn thường đang ngủ ở giờ này hôm nay lại đặc biệt khác, anh ngồi ở phòng khách đọc báo.

Sao anh có thể rời giường sớm vậy?

Cô đi ngang qua. “Phạm Tu, sao hôm nay anh lại rời giường sớm vậy? Em vừa giúp anh làm bữa sáng rồi đây, anh chờ một chút, sắp xong rồi này.”

“Không cần làm.” Mạnh Phạm Tu buông tờ báo trên tay. “Cô hẳn là biết, cho dù cô có làm thì tôi cũng không ăn.”

Lí Đình Ân đầu tiên là ngẩn ra, rồi tự cười khở. Đúng vậy, anh chưa bao giờ ăn bữa sáng cô làm, bữa tối cũng thế.

“Cô không phải về nhà sao?” Anh biết cô đến ngày nghỉ sẽ trở về gặp cha anh. “Đúng lúc tôi cũng muốn về, lên xe tôi với cô cùng về.”

Lên xe về? Lí Đình Ân lặng thinh, trước kia Phạm Tu không thường xuyên về nhà, từ khi cô chuyển đến nhà anh, cô cũng luôn luôn tự mình về, cho dù anh có về, cũng chỉ một chút là rời đi.

Huống hồ không phải anh rất ghét cô sao, cùng cô trở về, như vậy có ổn không?

Mạnh Phạm Tu đứng lên. “Nhanh sắp xếp đồ của cô đi, sau khi trở về, chắc là có thể đã qua bữa sáng của thím Lữ rồi.” Thím Lữ là người giúp việc trong nhà.

Tuy không biết vì sao anh đột nhiên sáng sớm nói muốn về nhà, nhưng Lí Đình Ân vẫn không quên nhớ rằng anh chán ghét chuyện của cô.

“Hay là anh về trước đi, em còn có chút việc phải làm, tối nay em tự mình về được.”

“Tôi có thể chờ cô làm xong.”

“Không cần đâu.”

“Chân cô không phải bị thương sao? Ngồi xe của tôi cùng về thì tiện hơn.”

Anh để ý tới vết thương trên chân cô ư? “Vết thương của em anh đừng lo, không thương tổn đến xương, chỉ là bị thương ngoài da thôi, không ảnh hưởng đến việc đi lại.” Anh nghĩ đến chân của cô bị thương, mới muốn lái xe đưa cô về sao? Như vậy hai ý nghĩ trong đầu giao nhau, Lí Đình Ân lại cảm thấy không có khả năng vậy, trải qua chuyện tối hôm qua, cô còn không tự khôn ra à? Có lẽ vừa lúc anh cũng muốn trở về gặp bác Mạnh, mới thuận đường đưa cô đi thôi.

Nhìn cô vẫn không muốn làm người đồng hành, Mạnh Phạm Tu không nhẫn nại hạ lệnh, “Không cần thêm gì nữa, muốn làm cái gì thì về nhà làm, giờ đi lấy đồ, tôi ở bên ngoài chờ cô.”

Nhìn anh cầm chìa khoá xe đi ra ngoài, Lí Đình Ân hoàn toàn trợn tròn mắt, cô là vì sợ anh càng thêm chán ghét cô, nên mới không dám cùng anh về, anh nhìn không ra sao?

Mạnh Phạm Tu đương nhiên biết cô không muốn ngồi xe anh cùng về nhà, nguyên nhân hẳn là vì tối qua phát sinh ra chuyện, về phần anh vì sao muốn cố ý sáng sớm, đưa cô về nhà thì –

Mặc kệ là có tâm hay vô tâm đi chẳng nữa, đối với việc hại cô bị thương, anh đều cảm thấy mình cũng có trách nhiệm, chỉ như thế mà thôi.

Dù Mạnh Phạm Tu và Lí Đình Ân lòng mâu thuẫn khi về biệt thự Mạnh gia, nhưng Mạnh Sĩ Nguyên vừa nhìn thấy con mình lái xe chở cô con dâu tương lai cùng về thăm ông thì liền vui vẻ không thôi, thậm chí miệng từ lúc nhìn thấy bọn họ đi vào phòng cho đến khi cùng ngồi vào bàn ăn cũng không có khép lại.

” Bác Mạnh, thân thể bác”

“Đình Ân, sao con còn gọi ta là bác Mạnh chứ?” Mạnh Sĩ Nguyên sửa lại, cười thân thiện.

Đúng vậy, cô quên sửa lời, vì đã mười năm gọi là bác Mạnh nên vẫn chưa bỏ được thói quen. “Ba, ba vẫn khoẻ cả chứ?”

“Khỏe khỏe khỏe, ta còn khỏe lắm.”

11. Chương 11

Đúng lúc thím Lữ mang bữa sáng lên. “Ông chủ đương nhiên tốt rồi, ông ấy nhìn thấy thiếu gia và cô cùng về, bệnh gì cũng khỏi tất.”

“Đúng thế, hai người cứ về cùng nhau như vậy thì bệnh ông chủ khỏi hết.” Ông quản gia cũng vui vẻ tiếp lời, mọi người đều rất thích ý thiếu gia có tình cảm tốt với Đình Ân, vì mọi người đều chứng kiến thiếu phu nhân tương lai từ nhỏ lớn lên, cô rất ngoan ngoãn và thiện lương.

Nhìn thấy bộ dạng vui vẻ của mọi người, Lí Đình Ân không nói thêm gì, chỉ cùng cười với mọi người, nhìn thấy bác Mạnh vui vẻ như vậy, tinh thần tốt như vậy, cô cũng rất hạnh phúc, bởi vì đối với cô bác Mạnh chính là người cha.

Mạnh Phàm Tu cũng không nói gì, trầm mặc cùng cha ăn bữa sáng.

Kết thúc bữa sáng, Lí Đình Ân không nghĩ đến Mạnh Phàm Tu lại không lập tức lái xe rời đi mà lên lầu hai, cô ở lại với Mạnh Sĩ Nguyên nói chuyện phiếm.

“Ba, hôm nay thoạt nhìn tinh thần ba tốt lắm.” Cô cười nói.

“Đúng vậy, ta cảm thấy mình hôm nay như trẻ ra mười tuổi vậy, ha ha a.” Mạnh Sĩ Nguyên cười vui cởi mở, đã lâu lắm rồi ông không có một ngày vui vẻ như hôm nay. “Đình Ân, hôm nay là Phàm Tu cùng con về, có phải giờ hai đứa ở chung với nhau tốt lắm không?”

Nói thực ra, lúc trước con mình đính hôn với Đình Ân xong, đối với việc Đình Ân chuyển tới nhà của con trai, ông đã lo lắng biết bao nhiêu, bởi vì con trai không chỉ đối với ông rất lạnh nhạt mà cũng đối xử với Đình Ân như thế, ông rất sợ hai người trẻ tuổi ở chung không hợp làm cho Đình Ân chịu ủy khuất.

Nhưng mà thấy con trai sáng sớm đã dẫn Đình Ân trở về, còn ăn bữa sáng cùng ông, làm cho ông vui vẻ không thôi, nội tâm lo lắng cũng đi vơi đi hơn phân nửa, bất quá vẫn phải chờ đến khi bọn họ kết hôn xong, ông mới có thể chân chính yên tâm.

Năm đó ông sở dĩ quyết định thu dưỡng Đình Ân, nguyên nhân duy nhất là ông đáp ứng lời của mẹ cô phải chăm sóc cô thật tốt, mặt khác, ông cũng là vì con trai, mới quyết định mang Đình Ân trở về.

Ông và vợ là vì lời ước hẹn đời trước mà kết hôn, nhưng kết hôn không lâu sau thì phát hiện hai người khác nhau rất nhiều, sinh con xong, vợ chồng lại phân phòng ngủ, tuy rằng ông nhiều lần muốn ly hôn, nhưng vợ đều cự tuyệt, bởi vậy ông liền đem tinh lực sở hữu tập trung chú trọng vào công việc, cho dù đôi khi cũng có phụ nữ bên ngoài, nhưng chỉ là qua đường, bởi vì ông không tin vào tình yêu, mà vợ ông còn chơi nhiều hơn ông, mấy ngày không về nhà là chuyện bình thường.

Sau khi ông gặp gỡ mẹ Đình Ân, một người phụ nữ hơn ba mươi tuổi, làm việc trong nhà hàng ông thường ăn khi đi công tác, nhìn thấy khách luôn dịu dàng mỉm cười, rồi ông mới biết được chồng bà đã sớm qua đời, bà một mình nuôi nấng con gái, nhưng ở trước mặt, ông không nhìn thấy một tia oán thán, ngày ngày đều trông rất thoải mái với hiện tại.

Ông bị mẹ Đình Ân hấp dẫn, bà thật sự buông tay với số mệnh, không ham gì vật chất dục vọng, chỉ hy vọng con gái mình có thể vui vẻ lớn khôn, con gái bà giống bà, sống lương thiện, mỗi lần tới nhà bà, nhìn thấy một lớn một nhỏ lộ ra nụ cười ngọt ngào dịu dàng, ông lại cảm thấy mình như chiếm được một gia đình chân chính ấm áp.

Mẹ Đình Ân có vài lần nhắc ông đừng tìm tới bọn họ nữa, bởi vì bà không muốn phá hỏng gia đình của ông, nhưng có trời biết bà nào có phá hỏng cái gì, bởi cái gia đình kia sớm đã không giống gia đình, nhưng bà lại không muốn ông bức vợ ly hôn để lấy bà nên vẫn như cũ cự tuyệt lời cầu hôn của ông.

Sau đó, trong một vụ tai nạn xe cộ vợ ông mất, tiếp theo không lâu, mẹ Đình Ân cũng ốm mà qua đời, muốn nói nội tâm ông không tiếc nuối là gạt người, vài ba năm quen biết mẹ Đình Ân là quãng thời gian đẹp nhất mà ông nhớ.

Ông đối với mẹ Đình Ân cảm thấy tiếc nuối, nhưng đối với con trai lại là áy náy, năm đó ông xem nhẹ anh, để cho anh thành dạng người lớn lên không một tia ấm áp, bởi vậy tính tình mới trở nên lạnh lùng cực đoan

như vậy, tất cả đều là lỗi của ông.

Vì vậy ông mang Đình Ân thiện lương đáng yêu về nhà, hy vọng con mình sau khi ở chung với Đình Ân, có thể cảm nhận được cái gì là yêu, thậm chí hiểu được yêu người là thế nào, đây là lí do vì sao ông nhất quyết bắt con phải lấy Đình Ân, bởi vì ông tin tưởng sự dịu dàng thiện lương của Đình Ân nhất định sẽ đem lại hạnh phúc cho con trai của mình.

Nhìn Mạnh Sĩ Nguyên vui vẻ như vậy, Lí Đình Ân thật sự không thể nói ra tình hình thực tế, chuyện muốn huỷ hôn ước nói cũng không nên lời.

“Đình Ân, có phải ba sẽ nhanh được ôm cháu nội không?”

Ôm cháu nội? Lí Đình Ân khuôn mặt nhỏ nhắn cứng ngắc cùi gằm, “Ba, hiện tại nói điều này là quá sớm.”

“Thật không?” Mạnh Sĩ Nguyên cho biểu hiện không được tự nhiên của cô là thẹn thùng, “Được, ta biết, việc này không thể nhanh chóng được.” Dù sao hai người thật vất vả cảm tình mới tiến thêm được một bước.

“Đình Ân, cảm ơn con.”

“Ba, vì sao nói cảm ơn với con?”

“Ta không biết đã bao lâu không cùng ăn bữa sáng với Phàm Tu rồi, đương nhiên là phải cảm ơn con.” Bình thường con trai lái xe về thăm ông, chỉ ngồi một chút là đi, cha con cơ hồ sắp thành hai loại người xa lạ.

“Con” Cô căn bản là không có làm cái gì, hơn nữa, còn có khả năng sẽ bị huỷ hôn ước bất cứ lúc nào

Lúc này ông quần gia từ trong phòng đi ra, báo có điện thoại của ông.

“Đình Ân, con cứ ngồi đi, ta đi vào nghe điện thoại.”

Sau khi ông đi vào nhà, Lí Đình Ân khẽ thở dài.

Giờ, cô nên làm cái gì mới tốt đây?

Hôm nay cô vốn tính nói chuyện muốn huỷ bỏ hôn ước với bác Mạnh, nhưng mà nghe bác Mạnh vui vẻ nói ông như trẻ ra những mười tuổi, nhờ may sau khi cô nói muốn giải trừ hôn ước xong, ông là biến già đi mười tuổi thì sao?

Nhưng Phàm Tu chán ghét cô như vậy, cho dù cô không tự mình rời đi thì sớm hay muộn cũng có ngày bị đuổi đi.

Bác Mạnh đối xử với mẹ cô rất tốt, cũng coi cô như con gái rượng làm cô không thể nói ra lời làm cho ông thất vọng.

Quên đi, tốt nhất đừng nói trước.

Đằng nào không sớm thì muộn hôn ước cũng bị huỷ bỏ, nhưng trễ ngày nào hay ngày ấy, bởi vì bác Mạnh giờ đang rất vui vẻ, có lẽ đã lâu rồi cô không nhìn thấy ông vui vẻ như vậy, có lẽ sau này cô có thể từ từ nói ra tình hình thực tế, ít nhất không được để cho người già cả này bị đả kích lớn.

Nhìn bánh rán trên bàn thím Lữ nướng, biết cô hôm nay về, thím Lữ nói sáng sớm sẽ làm cho cô ăn, thật sự rất ngon.

Thím Lữ đối xử với cô rất tốt, kỳ thật không chỉ thím Lữ mà tất cả người ở nơi đây đều đối xử với cô tốt như vậy, không biết sau khi giải trừ hôn ước xong, cô có được trở về Mạnh gia nữa không, bất quá mặc kệ có phải rời đi hay không, cô vẫn vĩnh viễn nhớ rõ mọi người ở đây đối xử tốt với nàng thế nào.

12. Chương 12

“Tôi rất ngạc nhiên khi cô còn chưa mách với cha tôi đấy.”

Mạnh Phàm Tu đi tới, ngồi ngay tại chỗ của cha mình vừa ngồi.

Anh nghĩ cô sẽ đem chuyện tối qua nói với bác Mạnh nên mới chở nàng về sao? Lí Đình Ân kinh ngạc, ở trong mắt anh, cô là người như vậy sao?

Cô cúi đầu cười khỏ. Có gì mà phải kinh ngạc chứ, anh chán ghét cô tự nhiên sẽ nghĩ như vậy thôi.

Nhìn khuôn mặt kia gục xuống, Mạnh Phàm Tu rốt cục vẫn muốn hỏi để biết chuyện. “Tôi rất ngạc nhiên, vì sao cô lại đồng ý hôn sự?”

Lúc trước cha anh muốn họ kết hôn, từng nói đã hỏi qua ý nguyện của cô, nói cô không do dự liền gật đầu đáp ứng, bởi vậy anh rất ngạc nhiên, nguyên nhân cô không cự tuyệt là gì?

Đột nhiên đả động tới vấn đề, Lí Đình Ân sửng sốt.

“Là cha tôi ép cô à?”

“Không phải, cha không có yêu cầu em cái gì.” Nhìn anh, cô âm thầm hít một hơi thật sâu mới nói: “Em đáp ứng hôn sự, đó là vì em thích anh.”

Cô thẳng thắn nói ra mình thích anh, bởi vì đây có thể là cơ hội duy nhất để cô bày tỏ, có lẽ hai người sẽ rất nhanh giải trừ hôn ước, có lẽ cô cũng rất nhanh phải rời khỏi bên người anh, bởi vậy cô lựa chọn nói ra tâm ý của chính mình.

“Cô thích tôi?” Mạnh Phàm Tu nheo mắt lại.

“Đối, em thích anh.” Cô đã thích người trước mắt này nhiều năm.

Nhìn đôi mắt xinh đẹp, trong suốt sáng ngời, chuyên chú chân thành tha thiết, thoáng chốc ngực Mạnh Phàm Tu nảy lên một loại cảm giác xa lạ mà như đã tiềm tàng hồi lâu, nhưng anh cố đè xuống thứ cảm xúc khó hiểu đó.

“Cô thích tôi, thích cái gì ở tôi?” Anh hừ cười. Tuy rằng cô đã ở nhà bọn họ ở mười năm, nhưng thời gian hai người ở chung rất ít, anh vừa mới du học về Đài Loan thì chuyển ra ngoài ở, hình như ngồi cùng nhau nói chuyện đây là lần đầu tiên.

“Hả?” Thích cái gì ở anh? Lí Đình Ân lập tức đáp lại như câu hỏi.

“Ngay cả thích tôi vì lý do gì còn không nói được, vậy mà nói thích tôi?”

“Không, em thật sự thích anh,” Cô thật sự thích anh. “Em chỉ là nghĩ đến lý do của anh. Thích một người nhất định phải có lý do sao?”

“Chẳng lẽ cô không hiểu thế nào là thích một người?”

“Hình như là thế.” Thấy mặt anh cau có, Lí Đình Ân chưa xót cười khẽ. “Nếu thật sự nhất định phải có lý do, đáp án của em là, chẳng có gì lý do gì cả, em chỉ là thích anh thôi.”

“Thế rất kỳ quái nhỉ? Chúng ta trước đây căn bản chưa cùng xuất hiện bao giờ.”

“Em nghĩ hẳn là em gặp anh lần đầu đã yêu.”

“Cái gì?”

Nếu đã nói rồi, vậy nói hết cho xong. “Có lẽ anh không tin, nhưng năm đó thím Lữ lấy ảnh của anh giới thiệu cho em, nhìn ảnh chụp anh, em đã thích anh rồi, rồi hè anh từ Mỹ về nghỉ, lần đầu tiên nhìn thấy con người anh, em đã rất hồi hộp, rất sợ mình sẽ bị té xỉu đấy.” Giờ nhớ lại ngay lúc đó, trái tim không khỏi đập nhanh, vẫn cảm thấy thực thẹn thùng.

Cảm giác tò mò, đặng nhẽ mười năm trước nên bày tỏ, nhưng hôm nay mới nói ra, cho dù anh sẽ càng ghét cô hơn nhưng cô vẫn không hối hận, thậm chí rất hạnh phúc khi có thể cho anh biết tâm ý của mình.

Hoá ra lúc ấy về mặt cô lo lắng là vì duyên cớ này, chứ không phải sợ bị anh đuổi đi..... Nhìn kia khuôn mặt xinh đẹp mềm mại hồn nhiên buông lời nói thích anh, không hiểu vì sao cơn giận dữ trong lòng Mạnh Phàm Tu một lần nữa bị đuổi lui.

Từ nhỏ đến lớn, điều anh không cần nhất chính là yêu.

“Cho dù cô thích tôi, thì đó cũng là chuyện của cô, sẽ chẳng thay đổi được gì, thời gian nửa năm qua đi, tôi vẫn hủy bỏ hôn ước.”

“Em biết, bởi vì anh đã tính kết hôn cùng Tiết tiểu thư, đối với chuyện của anh và cô ấy, em cảm thấy rất có lỗi, lúc trước em không biết hai người muốn kết hôn, cho nên mới đáp ứng đính hôn.”

“Ai nói tôi muốn cùng cô ta kết hôn?”

“Là cô ấy nói.....”

“Tôi và Nhược Ngưng không phải loại quan hệ này, tôi không có ý định kết hôn với cô ta.” Anh muốn thoát khỏi cái thứ hôn ước buồn cười này, nhưng tuyệt đối không bao giờ có thể lấy Tiết Nhược Ngưng, đến nghĩ anh cũng chưa bao giờ nghĩ như thế.

Thoạt nhìn anh không giống như là đang nói dối, hướng hồ anh cũng không cần phải nói dối, như vậy anh thật sự không có muốn kết hôn với Tiết Nhược Ngưng? Điều này làm cho trong lòng Lí Đình Ân cảm thấy vui sướng.

Nhưng bất kể anh không có ý định kết hôn với Tiết Nhược Ngưng thì anh vẫn chán ghét cô, muốn hủy bỏ hôn ước trước thời gian là chuyện thật, bởi vậy anh mới mang cô đi dự sinh nhật cùng.

Lí Đình Ân có chút uể oải, vốn tưởng cho có thể cho anh hạnh phúc, nhưng mà cho tới bây giờ, những điều cô gây cho anh hình như chỉ có tức giận.

“Kỳ thật hôm nay em vốn muốn nói cho ba hủy bỏ hôn ước trước thời hạn, nhưng thấy ba anh vui vẻ vậy, tinh thần tốt vậy, em đã nói không thể nói miệng được, cho nên quyết định sau này sẽ tìm thời gian thích hợp từ từ nói cho ông hiểu, nhưng trong khoảng thời gian này em có thể ở tạm đó không?”

Đêm qua nói chuyện đã có hiệu quả, hiện tại cô thật sự muốn giải trừ hôn ước, hẳn là Mạnh Phàm Tu phải cảm thấy sung sướng, nhưng không biết vì sao tâm tình anh thấy khó chịu, thậm chí cảm thấy rất..... tức giận?

“Phàm Tu?”

“Tôi có nói muốn đuổi cô ra ngoài sao?” Anh lạnh lùng trừng cô.

“Thật không? Thế cảm ơn anh, chờ đến khi em nói chuyện rõ ràng với ba, em sẽ chuyển đi, em nghĩ em hẳn không nên quay về nữa, đã được ba chiều cố lâu như vậy, em cũng nên rời khỏi Mạnh gia thôi.”

“Không quay lại nơi này, cô muốn chuyển đi nơi nào?” Không phát hiện ra giọng nói của mình có biết bao vội vàng xao động khi nghe được cô phải rời khỏi, Mạnh Phàm Tu không nghĩ nói ngay.

“Em” Cô sững sốt, “Em cũng không biết.” Cô còn chưa nghĩ nên chuyển đi đâu.

“Nếu không biết, vậy thì quay lại đây.” Anh lạnh lùng nghiêm mặt đứng dậy, cũng không quay đầu lại bước đi vào trong nhà.

Vất vả lắm bọn họ mới có thể ngồi nói chuyện phiếm, cô lại làm hỏng sao?

Anh thoạt nhìn lại tức giận.

Cô không nghĩ sẽ quay lại, nguyên nhân cũng là bởi vì anh, mấy năm nay Phàm Tu rất ít quay về nhà, có lẽ có liên quan đến cô bởi vì anh chán ghét cô, đây cũng là nguyên nhân khiến cô muốn rời đi.

Nhưng anh lại muốn cô quay trở về đây, vậy là sao? Bởi vì lo lắng bệnh của ba sao?

Chắc vậy, ngoại trừ nguyên nhân này ra, làm gì còn nguyên nhân khác.

Bất quá anh đáp ứng cho cô tạm thời tiếp tục ở lại nhà anh, làm cho cô rất vui vẻ, vậy là cô vẫn có thể ở lại bên người anh một thời gian nữa.

13. Chương 13

“Anh Lâm, anh tìm em à?”

Thời gian nghỉ trưa, Lí Đình Ân tìm đến khoa chỉnh hình của bác sĩ Lâm Duẩn Bản.

“Đình Ân, em đã đến rồi, chúng ta đi ra ngoài đi.”

Hai người đi ra khỏi bệnh viện, ngồi trên ghế ở lối đi bộ, Lâm Duẩn Bản lấy trong túi xách lấy ra một lon đồ uống.

“Đây, thưởng cho em.”

“Thưởng?” Nhận lấy lon cà phê, vẻ mặt cô hoang mang.

“Bà Lỗ sáng nay đã xuất viện, nghe nói bà có thể xuất viện nhanh như vậy là nhờ công lao không nhỏ của em, thân là bác sĩ phụ trách bà ấy, anh đương nhiên phải thưởng hậu hĩnh cho em rồi.”

Lâm Duẩn Bản mắt đeo kính, diện mạo nhã nhặn tuấn tú, là một nam bác sĩ nổi tiếng đẹp trai trong bệnh viện.

“Kỳ thật em cũng không có làm cái gì cả, hơn nữa đó lại là công việc của em.” Lí Đình Ân chỉ cười ý nhị nói.

” Nghe nói việc điều trị vật lý trị liệu của bà Lỗ đều do em phụ trách phải không? Rất giỏi” Là bác sỹ điều trị chính của bà ấy sao anh lại không biết người bệnh nhân có tính tình khó chịu này.

“Chỉ cần vui vẻ trò chuyện với bà, bà sẽ ngoan ngoãn hợp tác ngay.” Sau khi cô phụ trách chăm sóc bà Lỗ. Cô đã lừa bà chỉ hai lần, ba lần nữa thôi, rồi sau khi thực hiện xong mấy lượt cuối cùng bà đã chấp nhận và kết thúc việc phục kiện.

Tuy rằng gạt người là không tốt, một bà lão còn quá đáng hơn, nhưng đây là cô nói dối có thiện ý.

“Em vẫn giống y như trước đây, hoàn toàn chả có gì thay đổi cả, bắt luận người nào ở chung cũng được.”

“Có chứ, em cao lên không ít đâu.”

Lí Đình Ân thường hay nói đùa làm cho bọn họ đều bật cười vui vẻ.

Anh Lâm là hàng xóm trước đây của cô, sau khi cô được bác Mạnh thu dưỡng, hai người vốn không có gặp lại, không nghĩ đến sau nhiều năm bọn họ lại làm việc trong cùng bệnh viện.

Lần đầu tiên cô đến khoa chỉnh hình để giúp đỡ cho phòng trị liệu, nhìn thấy anh Lâm còn bị giật mình.

Sau này ở trong bệnh viện, đôi khi anh Lâm mời cô đi ăn cơm, đối với cô mà nói anh Lâm giống như người anh trai, nhớ lại ngày xưa còn mẹ anh, cô, bà có cuộc sống rất tốt đẹp, nói chuyện phiếm với anh thực sự rất vui vẻ.

“Đình Ân, giờ em có hạnh phúc không?” Lâm Duẩn Bản xoa đầu cô hỏi.

“Có ạ.” Lí Đình Ân gật đầu, “Anh Lâm, anh không có chuyện gì chứ?” Mặt anh có vẻ là lạ.

” Trường đại học y ở Mỹ đã chấp nhận đơn xin nhập học của anh, tháng sau anh sẽ đi du học.”

“Cái gì, anh muốn đi du học? Sao em lại không thấy nghe nói gì?”

“Là anh yêu cầu chủ nhiệm trước đừng nói ra.” Lâm Duẩn Bản cười cười nói .“Nếu ông nói ra ngoài, anh nghĩ anh hẳn lấy bằng tiến sĩ xong mới dám trở về.”

“Nghĩa là anh muốn đi nhiều năm?”

“Đúng vậy, anh nghĩ chờ khi anh trở lại Đài Loan thì có khi em đã là bà mẹ của mấy đứa con rồi , ha ha.”

Lâm Duẩn Bản trêu đùa cô rất vui nhưng đó cũng có thể là sự thật, bởi vì cô đã đính hôn.

Lí Đình Ân nhìn thấy anh Lâm vẫn rất quan tâm cô giống như người anh trai vậy.

“Anh Lâm, tuy em phải chia tay với anh có vẻ không vui, nhưng đi du học là chuyện tốt nên em vẫn phải nói chúc mừng anh, còn chúc anh nhanh chóng lấy được bằng tiến sĩ.” Cô thật tâm chúc phúc anh.

“Cám ơn em, Đình Ân.” Lâm Duẩn Bàn nhìn cô, nội tâm của cô cảm thấy không nỡ chia tay, bất quá tâm trạng không nỡ của anh cùng tâm trạng của cô lại không giống nhau.

Đình Ân từ nhỏ là một nữ sinh rất xinh đẹp, đáng yêu, mọi người đều yêu mến. Năm đó khi mẹ cô mất, anh lại học và ở kí túc xá của trường, đến thời điểm nghỉ lễ trở về mới nghe nói cô đã có người thu dưỡng.

Nhiều năm sau gặp lại, anh phát giác hoá ra mình vẫn không thể quên được cô bé nữ sinh xinh đẹp nhà bên, đương nhiên cô đã trở nên đẹp hơn, đang muốn hỏi xem cô đã có người trong lòng chưa thì kết quả cô bé nữ sinh lại nói cô đã có, lại còn thích người kia rất nhiều năm, chính là vị hôn phu hiện tại của cô, Mạnh Phàm Tu.

Anh nghe có tin đồn nói Đình Ân vì muốn gả vào nhà giàu nên mới bỏ rơi anh, tự dưng bản thân lại trở thành nhân vật nam phụ diễn vai bi tình làm cho anh vừa bức mình vừa buồn cười, anh đã ra sức đính chính làm gì còn cơ hội như thế mà Lí Đình Ân cũng không phải cô gái như vậy.

Người thu dưỡng Đình Ân là người một trong mười người giàu có nhất Đài Loan nghe nói đối phương rất thương yêu cô, nhưng nhìn bộ dáng hiện tại của Đình Ân, ăn mặc bình thường, không có thái độ kiêu ngạo của đại tiểu thư. Anh thấy rất thích nụ cười chân thật của cô chỉ tiếc cô gái tốt như vậy đã không thuộc về anh.

Có lẽ điều này cũng là một nguyên nhân làm anh quyết định đi du học để đào tạo chuyên sâu thêm, vì anh muốn quên đi cô gái đáng yêu này, muốn xuất ngoại để trốn tránh tình yêu! Anh chưa sót thăm nghĩ.

“Lâm đại ca, khi nào có thời gian em mời anh cùng ăn cơm, em sẽ gọi Nhã Lâm cùng tới nhé.” Cô đoán Nhã Lâm nếu biết Lâm đại ca muốn xuất ngoại, nhất định sẽ khóc lóc thảm thiết, cô ấy thực sự thích rất thích anh Lâm.

“Nhã Lâm? Là cô bạn học tóc ngắn của em phải không?”

“Đúng vậy, chính là cô ấy, có thể chứ ạ?”

“Đương nhiên có thể, có hai cô gái đáng yêu muốn mời anh ăn cơm, chắc anh vẫn còn có giá trị lắm anh hạnh phúc còn không còn kịp nữa là.”

Cô cười sáng lạn. “Vậy lúc nào anh có thời gian rảnh?”

“Lúc nào cũng được, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện.”

“Được.”

Bọn họ vừa nói vừa đi về bệnh viện bỗng nhiên bắt gặp ở phía sau bãi đỗ xe của bệnh viện, một chiếc xe thể thao cao cấp chạy nhanh ra, vì nhìn bọn họ, nên ở đoạn rẽ thấy đèn đỏ mới vội vàng phanh gấp, vang lên tiếng rít chói tai làm ọi người đều thất kinh.

Lí Đình Ân cùng bạn tốt Đình Nhã Lâm đang thảo luận xem sẽ cùng nhau ăn cái gì.

Sống chung với Phàm Tu một thời gian cô mới biết, anh thường xuyên hơn chín giờ mới về nhà, có khi lại càng trễ, bởi vậy cô chỉ cần về trước chín giờ là được.

Đã hai tuần kể từ khi cô cùng Phàm Tu nói chuyện ở nhà, cô vốn tưởng rằng cuộc sống của bọn họ sẽ có khả năng thay đổi, ít nhất sẽ thêm phần ngại ngùng, nhưng lại ngoài ý muốn, Phàm Tu vẫn đối xử lạnh lùng với cô như trước, ngày qua ngày không chút thay đổi.

Dù sao anh ấy cũng nói sẽ không đuổi cô ra ngoài ở, lại cũng không dă động gì đến việc hủy hôn với ba, khiến cô cũng thấy nhẹ nhõm hơn.

Xem ra, anh muốn cô tự chủ động tìm cơ hội nói với ba...

.

Quay sang nhìn bạn tốt, cô lo lắng hỏi: “Nhã Lâm, cậu có sao không?”

Hai người vừa ăn xong bữa tối, lại chạy sang gian hàng “Băng phẩm” này ăn tráng miệng. Vậy mà vừa ngồi xuống, Nhã Lâm đã ăn liền ba bát “phần viên đậu hoa băng”(mọi người thông cảm,e không có hiểu tên món ăn ạ>”

“Tớ ổn mà, cậu không thấy tớ ăn được ba bát đậu hoa băng sao?”

“Nhã Lâm, cậu thấy khó chịu lắm phải không?” Cô biết bạn mình tâm tình không tốt thường thích ăn này ăn nọ, nghe cô nói Lâm đại ca tháng sau muốn đi du học chuyên sâu, Nhã Lâm mới biết, lại cũng rất đau lòng.

“Tớ khổ sở thì có ích lợi gì, người ta cũng không thích tớ.” Đinh Nhã Lâm há miệng ăn đậu hoa,

“Tớ rõ ràng ăn để quên đi mà, ông chủ, mang cho tôi một chén phần viên đậu hoa nữa.”

“Không cần đâu ông chủ, thật ngại quá, chúng tôi phải đi.”

14. Chương 14

Lí Đình Ân vội vàng lôi kéo bạn tốt rời khỏi tiệm ăn “Băng phẩm”

“Sao cậu không cho tớ ăn? Phần viên đậu hoa ăn ngon lắm.”

“Đêm nay chúng ta đã ăn rất nhiều rồi, cậu thật sự muốn bị đầy bụng sao?”

“Đầy bụng cũng không sao, dù gì người ấy cũng muốn xuất ngoại, về sau rất khó gặp lại anh ấy.” Đinh Nhã Lâm buồn bã nói.

Tuy rằng bình thường cô luôn mang dáng vẻ tươi cười, nhưng Lí Đình Ân biết Nhã Lâm là thật sự rất thích Lâm đại ca. Ba người bọn họ trước kia đã cùng nhau đi ăn cơm vài lần, thật đáng tiếc, Lâm đại ca dường như chỉ xem Nhã Lâm là em gái.

“Đình Ân, bác sĩ Lâm thật sự muốn du học để nghiên cứu chuyên sâu sao?”

“Là chính anh ấy nói, vậy chắc là thật sự rồi, mà tớ cũng đã hẹn tuần sau mời anh ấy cùng nhau đi ăn cơm, cậu đến cùng nhé.”

Đình Nhã Lâm buồn bực hét thật to:”Sau này khoa chỉnh hình sẽ thật nhàm chán a

”

“Nhã Lâm, tớ đang nghĩ không biết nên mua quà gì để tặng Lâm đại ca, cậu có muốn đi cùng không?”

Ở bệnh viện, Lâm đại ca đối xử với cô rất tốt , rất quan tâm đến cô, anh ấy xuất ngoại cũng giống như người thân của cô xuất ngoại, cô nghĩ nên chúc anh ấy đi thuận buồm xuôi gió.

“Được rồi, tớ cũng nghĩ nên mua quà tặng anh ấy.”

“Ừ.”

Hai người quyết định đến trung tâm thương mại chọn mua quà, xem qua một loạt các nhãn hàng cao cấp Đình Nhã Lâm nhìn thấy trong cửa hàng bày manơcanh ăn mặc thật hấp dẫn liền kéo Đình Ân lại hỏi:

“Cậu nói tuần sau sẽ cùng với bác sĩ Lâm ăn cơm phải không?”

“Ừ.”

” Quà thì để lát nữa chúng ta sẽ mua, trước tiên cậu giúp tớ chọn mua bộ quần áo nào đẹp đẹp, tớ muốn ngày hôm đó trông mình thật xinh đẹp!”

“Nhưng cửa hàng này trông rất đắt tiền đó, cậu thật sự muốn vào sao?”

“Có lẽ trong đời tớ chỉ mua hàng hiệu một lần này thôi, chúng ta đi vào đi.”

“Được rồi.” Lí Đình Ân cười cười, cùng bạn tốt đi vào cửa hàng quần áo.

Nữ nhân viên cửa hàng niềm nở tiếp đón các nàng, giới thiệu các mẫu trang phục mới nhất, Lí Đình Ân lơ đãng nhìn ra cửa thì thấy một phụ nữ đi vào, lập tức ngăn người ra.

Người đó là Tiết Nhược Ngưng.

“Cô ấy là bà chủ của cửa hàng chúng tôi!” Nữ nhân viên bán hàng nói .

Tiết Nhược Ngưng là bà chủ của cửa hàng này? Chưa hết kinh ngạc, Đình Ân lại đã thấy Tiết Nhược Ngưng đang đi tới chỗ cô.

“Hoan nghênh nha, Lí Đình Ân tiểu thư.” Tiết Nhược Ngưng ngoài miệng nói hoan nghênh nhưng biểu tình lại như là chán ghét cực điểm, không chút niềm nở đón khách. Cô quả thật cười không nổi, từ lần trước cô đẩy Lí Đình Ân xuống bể bơi cho đến bây giờ đã được nửa tháng, Phàm Tu cũng không thêm gọi điện cho cô ta, ngay cả khi cô gọi cho anh ta, anh ta cũng đều rất lạnh nhạt nói không đến mấy câu liền tắt máy, cô ta cảm giác được thái độ của Phàm Tu đối với cô ta đã thay đổi.

Cô ta càng nghĩ càng thấy không đúng, tại sao sự tình lại biến thành như vậy, Phàm Tu chán ghét Lí Đình Ân, theo lý thuyết mà nói đêm đó cô đẩy ngã cô gái này xuống bể bơi, làm cho cô ấy ở trước mặt mọi người lộ ra bộ dạng tội nghiệp, anh ta hẳn nên cảm thấy cao hứng chứ không phải lập tức nhảy xuống cứu cô ấy lên, thậm chí còn tức giận với cô!!!.

Cô thật sự không biết người đàn ông kia nghĩ gì???

Nhưng bất luận Phàm Tu nghĩ như thế nào, hiện tại anh ta đối với cô lạnh lùng như thế tất cả đều là vì Lí Đình Ân!

“Minh Huệ, cô không nên đưa những trang phục bình thường cho vị tiểu thư này xem, lấy các bộ cao cấp nhất của cửa hàng ra đây, cô không biết cô ấy là ai à? Cô ấy là vị hôn thê của tổng tài Mạnh Phàm Tu của tập đoàn Mạnh thị đấy.”

15. Chương 15

Nữ nhân viên tên A Thanh ở cửa hàng trả lời, “Em biết ạ.”

Đình Nhã Lâm thấy thế bèn thấp giọng hỏi bạn tốt: “Đình Ân, cậu biết bà chủ này sao?”

“Cô ta chính là Tiết Nhược Ngưng.” Lí Đình Ân kinh ngạc trả lời.

“Tiết Nhược Ngưng?” Đình Nhã Lâm suy nghĩ một lúc phút chốc kêu to, “Chính là người hôm ở bữa tiệc đẩy cậu xuống bể bơi, còn nói mình sẽ kết hôn cùng Mạnh Phàm Tu, nhưng Mạnh Phàm Tu lại nói bọn họ không có quan hệ gì với nhau á?”

Đình Ân đều đã kể cho cô nghe qua về việc bị Tiết Nhược Ngưng đẩy xuống bể bơi.

Tiết Nhược Ngưng nghe vậy cứng đờ người, cô không nghĩ tới Phàm Tu lại nói như vậy, một khi đã như vậy, cô cũng không cần che giấu gì nữa.

“Đúng vậy, là tôi cố ý đẩy cô xuống bể bơi đấy, làm sao nào?”

Giờ phút này trong cửa hàng cũng không có người khách nào cả, bởi vậy cô ta cũng không cố kỵ, thoải mái thừa nhận.

“Cô, sao lại có người đàn bà xấu xa như vậy chứ, vì sao lại muốn làm hại Đình Ân?”

Đình Nhã Lâm lập tức nhảy ra chất vấn. Có bộ dạng xinh đẹp thì sao chứ, đồ đàn bà xấu xa!

“Tôi chẳng qua là muốn giúp cô ta thanh tỉnh đầu óc một chút thôi, đừng biến thành hồ ly tinh đi cướp đàn ông của người khác, Phàm Tu không thương cô đâu, đừng lấy bệnh tình của cha anh ấy ra uy hiếp, quần quýt không rời!”

Lí Đình Ân mới định mở miệng nói lại thì Đình Nhã Lâm đứng cạnh đã nhanh nói tiếp: “Tôi xem Mạnh Phàm Tu hẳn là cũng không yêu cô, cho nên cô mới khi dễ Đình Ân.”

Đêm nay cô tâm tình không tốt, đang muốn tìm người để cãi nhau.

“Cô!” Tiết Nhược Ngưng nghe vậy xanh cả mặt, quay sang mắng Lí Đình Ân :“Cho dù như vậy, Phàm Tu cũng không có khả năng cưới cô, mẹ cô là nhân tình của ba Phàm Tu, là hồ ly tinh, mà cô lại là tiểu hồ ly tinh, sao anh ấy có thể cưới tiểu hồ ly tinh làm vợ chứ? Đừng có buồn cười chết như vậy!”

“Ta thấy cô là kẻ không ăn được muốn đập đổ thì phải, bây giờ Đình Ân mới là vị hôn thê của Mạnh Phàm Tu , muốn nói hồ ly tinh thì chỉ có cô mới phải.”

Sắc mặt Tiết Nhược Ngưng càng khó coi.”Lí Đình Ân, cô cho cô sẽ là hôn thê của anh ấy trong bao lâu? Tôi nói cho cho cô biết, Phàm Tu anh ấy sẽ hủy bỏ hôn ước này nhanh thôi

“Tôi xem nhất định là Mạnh Phàm Tu chậm chạp hủy hôn ước, cho nên cô mới tức giận như vậy ?”

“Các cô rút đi ra ngoài cho tôi , quần áo của tôi không bán các cô!” Tiết Nhược Ngưng tức giận đến nghiêng rằng nghiêng lợi.

“Không cần cô nói chúng tôi cũng không nghĩ ở cửa hàng cô mua này mua nọ, Đình Ân, chúng ta đi!”

Sau khi rời khỏi cửa hàng của Tiết Nhược Ngưng, Lí Đình Ân lập tức xoay sang giả thích bạn tốt:“Nhã Lâm, thật xin lỗi, hôm nay tâm trạng cậu không tốt, tớ lại còn để cho cậu gặp loại chuyện này, thật sự xin lỗi.”

“May là tớ gặp phải mấy chuyện thế này, tớ mới có thể mắng chửi to, mắng to như vậy, hiện tại tâm tình đã tốt hơn nhiều, ha ha, thật không ngờ, cảm giác cãi nhau với người ta cũng rất thú vị.”

Lần đầu tiên trong buổi tối hôm nay Đình Nhã Lâm nở nụ cười.“Lần sau lại gặp cô ta, cậu phải nhớ rõ không được yếu đuối, cậu càng không để ý tới cô ta, cô ta lại càng tưởng dễ dàng khinh thường cậu, biết không?”

“Tớ biết rồi, cảm ơn cậu, Nhã Lâm.”

Trải qua chuyện cùng Tiết Nhược Ngưng tranh cãi, thời gian đã muộn, bởi vậy các cô quyết định buổi tối ngày mai lại đi mua quà tiếp.

Đêm nay Mạnh Phàm Tu về nhà trễ hơn so với ngày thường, đồng hồ điểm 10 giờ mới nghe tiếng mở cửa Lí Đình Ân chú ý động tác cởi giày của anh thoát nhìn tựa hồ có chút cứng ngắc.

“Phàm Tu, anh bị thương sao? hay không thấy thoải mái ở đâu?” Công việc của cô là chăm sóc bệnh nhân bởi vậy khi thấy cử động của anh có chút cứng ngắc, cô đã cảm thấy không thích hợp. “Không có gì, chỉ là xương bả vai có chút không thoải mái.”

“Vậy nhất định là do anh làm việc quá mệt mỏi rồi.”

Mạnh Phàm Tu nhìn cô không có nói gì cả, cứ để cô nghĩ vậy đi, còn sự thật thì đó là do giữa trưa nay anh phanh xe gấp tại bệnh viện,may là anh có thắt dây an toàn nên không có bị thương.

“Anh tắm rửa xong thì bảo em một tiếng. Em sẽ giúp anh vận động có thể làm cho cơ bắp của anh sẽ giảm đau nhức, ngày mai đi làm sẽ cảm thấy thoải mái hơn.”

“Tốt.” Có lẽ là thật sự không thoải mái, nên anh không có cự tuyệt đề nghị này .“Nửa giờ sau đến phòng tôi.”

Nửa giờ sau, Lí Đình Ân đi vào phòng Mạnh Phàm Tu, thấy hần dưới thân vẫn quần khăn tắm, thân người trên thì trần trụi nằm trên giường, bộ dạng đang chờ được cô mát xa làm cô kinh hãi không thôi.

Nghe thấy tiếng mở cửa, Mạnh Phàm Tu nói:“Tôi chuẩn bị tốt rồi, mau bắt đầu.”

Mau bắt đầu? Anh ấy nghĩ cô đến là giúp anh mát xa sao? Nhưng cô đến để dạy anh vài động tác thư giãn cơ bắp đau nhức chứ không phải muốn mát xa mà.

Cảm giác cô không có đi vào phòng, Mạnh Phàm Tu nhắc người, quay đầu nói:“Cô còn ngây ra ở đó làm gì? Nhanh chút bắt đầu đi.”

“Kỳ thật em.....”

“Nếu cô cần tinh dầu hay thứ gì đó thì chỗ này của tôi không có đâu, mà cũng không cần cái loại dầu gì gì đó đâu.” Nói xong anh lại nằm úp sấp xuống giường.

“Rồi, em biết rồi.” Thôi thì giúp anh mát xa vậy.

Lí Đình Ân đi tới, nhìn tấm lưng rộng lớn, tim không khỏi đập nhanh hơn.

Cô tự nói với bản thân là không có gì, chỉ đem anh trở thành là bệnh nhân bình thường mà làm thôi, anh mỗi ngày đều làm việc đến khuya mới về nhà, cô nhìn thấy trên mặt anh toàn mệt mỏi, cứ nghĩ như thế cô thôi mặt đỏ tim đập, bắt đầu chuyên chú thay anh mát xa.

Mạnh Phàm Tu cảm nhận được ngón tay non mịn bấm vào, tuy rằng lực đạo có chút yếu, nhưng cảm thấy cũng không tệ lắm.

Có lẽ là do thân thể thả lỏng làm cho anh nhớ tới chuyện lúc giữa trưa, đang lúc anh quay lại công ty hoàn thành nốt công việc, khi vừa họp xong thì nhìn thấy cô cùng một gã bác sỹ ngồi ở trên ghế nói chuyện, anh nhận ra đó là bác sỹ Lâm Duẩn Bân ở khoa chỉnh hình, lúc ấy tay anh ta còn thân mật vuốt đầu của cô, hai người nói chuyện rất vui vẻ, thân thân ái ái.

Bọn họ quả nhiên là một đôi?

Nhớ tới một màn giữa trưa kia, anh tự nhiên mặt nhăn mày lại, cơn tức nổi lên. Không phải nói cô thích anh đã nhiều năm sao? Vì sao lại thân thiết với người đàn ông khác?

“Cô biết bác sỹ chỉnh hình Lâm Duẩn Bân?” Anh khàn khàn hỏi.

“vâng.” Phàm Tu vì gì lại đột nhiên hỏi về Lâm đại ca nhỉ? Bởi vì nghe nói anh ấy muốn đi du học sao? ‘Anh Lâm là hàng xóm trước đây của em, sau khi được ba thu dưỡng em vốn không có gặp lại anh ấy, không nghĩ tới lại được cùng làm việc chung tại bệnh viện, bất quá anh ấy tháng sau đi Mỹ đào tạo chuyên ngành rồi.’

“Thật không?” Khuôn mặt người nào đó nhất thời thả lỏng không ít.

“Anh vì sao đột nhiên nhắc tới anh Lâm vậy?”

“Không có gì, chính là nghe nói anh ta là bác sỹ đẹp trai nhất bệnh viện, cô có cảm thấy vậy không?”

16. Chương 16

“Em không biết nữa, đối với em mà nói, anh Lâm chỉ là anh Lâm như một người anh trai vậy, thật sự thì em cảm thấy anh trông đẹp trai hơn –” Cô đang nói cái gì vậy! Lí Đình Ân ửng đỏ mặt. Có lẽ bởi vì nói chuyện phiếm không khí thoải mái, mới làm cho cô không tự giác nói ra những lời này.

Cô thật sự không nên nói những lời này, lần trước bảo vậy, Phàm Tu cũng rất tức giận bỏ đi, chỉ sợ lúc này lại chuyện xưa tái diễn.

Mạnh Phàm Tu nhướng mắt xoay người lại, “Cô thật sự cảm thấy tôi bộ dạng có vẻ đẹp trai hơn sao?”

Mắt anh nhìn chằm chằm làm cho Lí Đình Ân đứng ở bên giường hai tay cứng ngắc giơ lên, không rõ anh vì sao truy vấn vấn đề này. Anh muốn tức giận sao?

“Em..... em không phải.....”

“Không phải cái gì?” Không phải cảm thấy tôi có vẻ đẹp trai à? Lúc thì nói ‘anh đẹp trai’, một lát sau đã nói không phải, rốt cuộc cô là có ý tứ gì?

Anh quả nhiên lại tức giận, đáng lẽ cô không nên nói.

“Thực xin lỗi.”

“Tôi không muốn cô nghe cô cứ mở miệng ra là nói xin lỗi, cô.....” Mạnh Phàm Tu không biết chính mình tức cái gì, mỗi lần nhìn thấy cô, anh sẽ kiềm chế được, giờ cũng vậy.

Thấy mặt cô xụ xuống, vẻ mặt vô tội, làm cho người ta nhìn liền..... Anh mạnh tay kéo cô qua, cô liền ngã vào vòng ôm của anh, lập tức lấy tay nâng khuôn mặt cô lên hung hăng hôn cô.

Mặc kệ cô có phải hay không cảm thấy anh có vẻ đẹp trai, tóm lại, cô chọc anh rất tức giận.

Lí Đình Ân bất thành linh bị hôn cả kinh mở lớn mắt, mà trong lúc kinh ngạc môi hé mở ra đồng thời làm cho lưỡi anh thuận thể tiến công vào cái miệng nhỏ nhắn của cô.

Không biết anh vì sao đột nhiên lại hôn cô, Lí Đình Ân khẩn trương nhắm hai mắt lại, ngực phập phồng đập, lưỡi người đàn ông này càng lúc không ngừng đùa giỡn, cô muốn tránh, anh liền càng thâm nhập sâu hơn, cuối cùng cô buông tha để mặc anh tràn trọc dây dưa bằng lưỡi hôn làm cho cô cảm giác toàn bộ hơi thở cơ hồ cũng bị anh cướp đoạt đi.

Bởi lẽ chính là tức giận nghĩ rằng trừng phạt cô nói chuyện vui vẻ hồ đồ, nhưng môi của nữ nhân này cùng với người cô càng làm cho người ta cảm giác giống nhau, hồn nhiên mềm mại, làm cho anh kim lòng không đậu xâm nhập hôn sâu.

Hương vị của cô, chết tiệt tuyệt quá, không có vị son môi, hương hường vị ngọt ngào, mới giống mùi vị hoa quả làm sao?

Nội tâm tức giận bị nụ hôn này làm cho bình ổn lại, phát hiện cô thở cũng không xong, Mạnh Phàm Tu mới buông cô ra, cũng để cho chính mình cơ hội thở dốc.

“Phàm Tu!” Lí Đình Ân bị hôn làm cho thiếu dưỡng khí, toàn thân vô lực ngồi phịch ở trong lòng anh.

Mạnh Phàm Tu ôm cô, nhìn thấy cô yếu đuối mềm mại vô lực thở gấp, có chút đáng thương cùng bộ dáng bất lực, làm cho dục vọng ở trong lòng của anh lại sôi trào lên, sau đó, anh lại tiếp tục hôn lên cánh môi hồng nhuận.

Anh cảm thấy hạ thân chính mình đã rục rịch trỗi dậy, chỉ là một cái hôn mà thôi, nhưng lại làm cho anh nổi lên dục vọng mãnh liệt như thế, anh biết anh không chỉ muốn hôn nàng.

Một nụ hôn đã muốn làm cho nàng thở hồng hộc, lại lần nữa? Lí Đình Ân cảm thấy chính mình đã muốn không chịu được, bởi vì Phàm Tu hôn quá mãnh liệt, hoàn toàn không cho cô thời gian thở dốc, cô chỉ có thể bám vào người của anh, cùng anh lại một lần nữa triển miên hôn.

Khi cô có thể lại há miệng thở mới phát hiện chính mình không biết khi nào đã nằm trên giường, cặp mắt kia luôn nhìn thẳng như chìm ửngchằm chăm vào đôi mắt đen của cô, giờ phút này cô thấy ánh mắt cực nóng nhìn cô, và thấy rõ ràng trong đó tràn ngập dục vọng, làm cho ngực cô mãnh liệt kinh hoàng.

Mạnh Phàm Tu dùng ngón tay vuốt ve đôi môi hồng nhuận mê người cùng với khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp một cách hồn nhiên, anh biết rõ dục vọng của chính mình đã lâu không có phát tiết cho nên mới chỉ có một nụ hôn đã khiến cho anh khát vọng mãnh liệt như vậy.

“Phàm Tu.....” Lí Đình Ân nhẹ nhàng kêu anh, thanh âm nghe thật khẩn trương.

Anh nhìn ra được năm đó cô lần đầu tiên nhìn thấy anh, trên mặt liền cùng hiện tại giống nhau mang theo e lệ, anh nhìn không được cúi đầu, hạ xuống hôn khẽ vài cái.

“Anh nghĩ anh muốn em, em nghĩ sao?” Áp lực dục vọng làm cho thanh âm anh nghe qua càng thêm trầm thấp.

Mặc dù ở một phút trước phát hiện dục vọng trong mắt anh, nhưng nghe anh nói ra, Lí Đình Ân chỉ cảm thấy trái tim chính mình khẩn trương như say ma túy.

Chờ cô trả lời nhưng Mạnh Phàm Tu lại cảm thấy chính mình cũng khẩn trương không kém, chẳng lẽ là bị cô lây bệnh?

Anh từng có rất nhiều đàn bà, đều là người tình tự nguyện, cũng không cưỡng cầu, nhưng giờ phút này dục vọng mãnh liệt làm cho thân thể anh buộc chặt, mà người con gái ở dưới lại muốn nói lại thôi, cô là cố ý muốn tra tấn anh sao?

“Em không trả lời, anh coi như em đồng ý.”

Vừa nói xong, một giây sau anh đã cấp bách hôn lên môi cô làm cô hoàn toàn không có cơ hội trả lời anh.

“Phàm Tu.....”

Thanh âm Lí Đình Ân run nhẹ, thân thể quang lỏa đã làm cho cô đủ thẹn thùng, Phàm Tu lại vẫn hôn cô, chỗ nào cũng đều hôn, làm cho trên mặt cô nhiệt khí tăng cao, khuôn mặt nhỏ nhắn toàn bộ hồng lên hết mức.

Mạnh Phàm Tu mạnh mẽ xâm lược anh có vẻ không khống chế được, chẳng qua là một tháng không có phát tiết, lại khiến cho anh trở nên như thể khát cầu như vậy sao?

Sự thật vấn đề giống nhau không tồn tại, kịch liệt hoan ái đối Lí Đình Ân mà nói là lần đầu thử nghiệm, đối Mạnh Phàm Tu tựa hồ cũng giống nhau, cô đáp lại thân mình đón ý hòa theo anh, đem hai người chưa từng có tâm tình tuyệt vời cảm thụ đưa đến điểm cao nhất.....

17. Chương 17

“Hi hi từ chương này trở tình hình chuyển biến theo chiều hướng tích cực” Ngồi trong văn phòng, nhìn cái di động trên bàn, Mạnh Phàm Tu do dự không biết có nên gọi điện thoại hay không.

Mười giờ rồi, cái cô nhóc kia còn đang ngủ sao?

Buổi sáng, anh tinh thần sảng khoái chuẩn bị đi làm, thấy người con gái bên cạnh vẫn còn đang thở đều mà ngủ, tối hôm qua sau khi xong việc, anh giúp cô lau cơ thể, nhưng cũng không đem cô về phòng, mà để cô lại ngủ trong phòng anh.

Anh đứng dậy thay quần áo cũng không đánh thức cô, biểu tình ngủ say còn có ánh mặt mỏi, có lẽ vì biểu tình như vậy, anh không có đánh thức, cho cô tiếp tục ngủ, đồng thời giúp cô gọi điện thoại xin nghỉ phép, lý do là thân thể không thoải mái.

Anh cảm thấy xương bả vai rất thoải mái, xem ra kỹ thuật massage của cô rất tốt.

Khi Mạnh Phàm Tu đang do dự có nên gọi về nhà hay không, hay khi trở về muốn nói gì thì nói, thì thư ký thông báo nói Tiết Nhược Ngưng muốn gặp hắn.

“Cho cô ta vào.”

“Vâng.”

Tối hôm đó, anh tận mắt thấy Tiết Nhược Ngưng đẩy mạnh Lí Đình Ân xuống bể bơi, bởi vì tầm mắt anh không có rời đi, cũng vì thế mà anh là người đầu tiên nhảy xuống cứu.

Đối với việc làm như vậy của cô ta, thật sự làm cho anh kinh ngạc, chẳng lẽ những lời khéo léo hào phóng của cô ta đều là giả?

Tiết Nhược Ngưng là một người đàn bà xinh đẹp có mị lực, hơn nữa rất khác so với những phụ nữ khác anh quen lúc trước, cô rất ít hỏi về việc tư của anh, anh rất tán thưởng sự thông tuệ của cô, đối anh mà nói, cô là bạn giường tốt nhất.

Nhưng có bao nhiêu ưu điểm đi chăng nữa cũng không kéo lại được việc này, xem ra anh nên giải quyết đi thôi.

Có lẽ nguyên nhân chính cô ta đẩy Lí Đình Ân xuống nước là bởi vì trước đó, anh có ý định chấm dứt quan hệ với cô, không có nguyên nhân gì đặc biệt chỉ cảm thấy muốn chấm dứt, nếu không phải vì việc đính hôn cùng Lí Đình Ân làm anh phiền lòng tìm đến cô ta, bọn họ sớm đã muốn chấm dứt.

Tiết Nhược Ngưng mặc kệ khi nào đều muốn ọi người nhìn thấy vẻ xinh đẹp nhất của cô, huống chi hôm nay tới gặp Mạnh Phàm Tu, cô lại càng cố ý trang điểm đậm hơn.

Mới rồi cô còn lo lắng Mạnh Phàm Tu không muốn gặp cô, may mắn, bởi vì hôm nay cô không thể không gặp anh.

“Phàm Tu, em còn nghĩ anh không muốn gặp lại em đấy!” Tiết Nhược Ngưng chạy đến bên người anh, lại bị tay anh cản lại.

“Tôi còn phải đi họp, cô có chuyện gì cần nói.”

“Gần đây anh đối với em rất lạnh lùng, anh biết không? Em luôn chờ điện thoại của anh.”

“Cô hai ngày trước không phải vừa gọi cho tôi?” Có lẽ đối một người không có cảm giác, tính nhẫn nại cũng sẽ không có.

Tiết Nhược Ngưng sắc mặt khê biến.“Phàm Tu, anh không phải vẫn còn giận chuyện đêm đó đấy chứ? Em có thể giải thích, nhưng em thật sự không đẩy Lí Đình Ân xuống bể bơi.”

“Cô đến tìm tôi, vì chuyện này?” anh đứng lên,“Được, tôi nhận lời giải thích của cô, nếu không có việc gì để nói.....”

“Chờ một chút, Phàm Tu.” Thấy anh như muốn rời khỏi văn phòng, Tiết Nhược Ngưng không còn cách nào, đành phải nói ra nguyên nhân tìm anh.“Phàm Tu, em cần anh giúp.”

Anh biết ý tứ của từ giúp, bởi vậy trở lại ngồi ghế, sau đó từ ngăn kéo lấy ra tấm chi phiếu, ngay cả nhìn cô cũng không liền hỏi:“Lần này cô cần bao nhiêu?”

“Phàm Tu, anh biết, em lần sau sẽ trả lại đủ.....”

“Muốn bao nhiêu?”

“Ba trăm vạn.” Tuy rằng lần trước anh mới cho cô ta ba trăm vạn, nhưng cô cần nhiều hơn, bởi vì lần trước đến Paris chi quá nhiều tiền, hơn nữa còn đặt không ít quần áo.

“Được.” Mạnh Phàm Tu lập tức đưa tờ chi phiếu, cho cô đến ngân hàng lấy tiền, mặt khác, anh lại một tờ chi phiếu khác đã sớm chuẩn bị.“Cái này cũng cho cô.”

Một lần đưa cô hai tờ? Tiết Nhược Ngưng nghi hoặc cầm chi phiếu, hé ra một tờ ba trăm vạn, tờ còn lại ba trăm vạn thập bội, ba trăm ngàn, Phàm Tu vì cái gì mà đưa cô nhiều vậy?

“Phàm Tu, anh.....”

“Chúng ta chấm dứt đi, từ nay về sau không cần đến nữa.” Mạnh Phàm Tu biểu tình đậm mạc nói xong. Tuy rằng anh không có tính qua mình đưa cô ta bao nhiêu tiền, nhưng phía trước phía sau thêm hẳn cũng hơn vài trăm ngàn.

Nghe anh nói muốn chấm dứt, Tiết Nhược Ngưng khiếp sợ không thôi, tuy rằng biết anh dạo này đối với cô lãnh đạm, cũng đã phát hiện ra có chuyện không đúng, nhưng không nghĩ tới anh sẽ chia tay nhanh như vậy.

“Vì sao muốn chia tay? Là vì em lấy tiền của anh sao? Em đây.....” Nhìn chi phiếu trên tay, vẻ mặt cô ta giãy dụa, tuy muốn nói đem chi phiếu trả cho anh, nhưng là cô đang thực sự cần tiền.

18. Chương 18

Mạnh Phàm Tu chờ cô ta đem lời nói hết, nhưng đáng tiếc là, cô vẫn muốn hai tờ chi phiếu kia, đối với cô ta mà nói, quan hệ bọn họ lúc đó so ra vẫn kém hai tờ chi phiếu.

Kỳ thật cũng không có gì đáng kinh ngạc, bởi vì bọn họ trong lúc đó vẫn tồn tại quan hệ tiền bạc.

“Nhược Ngưng, chúng ta chia tay đi”

“Anh thật sự muốn chia tay với em sao?”

“Chi phiếu cô đã cầm trên tay.”

“Anh!” Tiết Nhược Ngưng tức giận không thôi, nhưng là hiểu được anh là thật sự muốn chia tay, nhưng cô sẽ không tức đến phát nổ mà trả chi phiếu lại cho anh, dù sao nếu muốn chia tay, như vậy đây là thứ cô nên lấy được.

“Tôi hi vọng từ nay về sau cô sẽ không gọi cho tôi nữa.”

“Em sẽ không gọi điện thoại cho anh.” Cô nhận lấy chi phiếu,“Em có thể biết nguyên nhân vì sao anh muốn chia tay? Cùng Lí Đình Ân có liên quan?”

“Trước kia cô rất ít khi hỏi chuyện của tôi, hiện tại cũng không cần biết.”

Mạnh Phàm Tu cự tuyệt trả lời, anh luôn xem nặng việc riêng tư, cũng không biết việc chia tay cùng cô ta có liên quan đến Lí Đình Ân hay không.

Nhớ tới cái bé con ngọt ngào kia, không biết cô còn đang ngủ không?

Khi Lí Đình Ân tỉnh lại đã hơn 11 giờ, nhưng đã bị kinh hách không nhỏ.

Trừ bỏ phát hiện chính mình trần truồng ngủ trên giường Mạnh Phàm Tu, mặt khác nhìn đến đồng hồ báo thức, 11 giờ 2 phút? Cô có nhìn lầm hay không?

Cô rất nhanh xuống giường, chịu đựng đau đớn giữa hai chân, cô mặc áo ngủ vào, đi ra khỏi phòng Mạnh Phàm Tu. Trong phòng khách cũng không có người, anh đã đi làm?

Thế vì sao lúc anh đi, anh không có đánh thức cô? Cô cũng muốn đi làm.

Thế này thì tốt rồi, cô không đi làm, bệnh viện bên kia làm sao bây giờ?

Lí Đình Ân vội vàng trở lại phòng, cầm lấy di động muốn gọi điện thoại, mới phát hiện có bao nhiêu cuộc gọi nhỡ, đều là Nhã Lâm gọi cho cô, cô cấp tốc gọi lại.

“Nhã Lâm, tớ.....”

“Đình Ân, Cậu thân thể không thoải mái chỗ nào? Đêm qua không phải vẫn tốt sao?”

“hả ?” Cô thân thể không thoải mái?

“Nghe nói là Mạnh tổng tài gọi điện thoại cho viện trưởng, nói cậu thân thể không thoải mái muốn xin phép một ngày, sau đó viện trưởng gọi chủ nhiệm, tớ cảm thấy rất khoa trương nha.” Chính là xin phép nghỉ, ngay cả viện trưởng cũng tự mình gọi điện thoại đến đây.

Phàm Tu gọi điện thoại thay cô xin phép? Vì sao?

“Đình Ân, cậu làm sao không thoải mái?”

“Tớ..... Khụ khụ, tớ yết hầu có điểm không thoải mái, khả năng bị cảm.” Cô đành phải giả ho khan vài tiếng. Lý do chân chính đâu dám nói ra, cho dù Nhã Lâm là bạn tốt của cô, cô cũng sẽ cảm thấy ngượng ngùng.

“Thật không?”

“Nhã Lâm, cảm ơn cậu đã quan tâm.”

“Cậu thân thể đã không thoải mái, chúng ta lần khác mang quà tới thăm.”

“Ân.”

Sau đó Đình Nhã không cùng cô nói nhiều, muốn cô nhanh chút đi nằm nghỉ ngơi cho tốt. (aoi: ày za chém nhiều quá, ta hiểu là chính thôi...)

Toàn thân vô lực nằm trên giường, bạn tốt như vậy quan tâm nàng, Lí Đình Ân cảm thấy chính mình không nên nói dối, nhưng là, chuyện tối hôm qua.....

Nghĩ tới tối hôm qua, hai má cô nhện không được đỏ lên.

Tối hôm qua rốt cuộc vì sao lại biến thành như vậy? Phàm Tu chẳng những hôn cô, mà còn

Cho tới bây giờ, cô vẫn cảm nhận được khi Phàm Tu ôm cô, mãnh liệt lại nóng rực, thân mình cô lại cảm thấy hơi nóng lên.

Làm sao bây giờ?

Trong lòng nhảy thật nhanh, buổi tối nhìn thấy Phàm Tu, cô thật không biết, anh thấy chuyện phát sinh tối qua của hai người thế nào?

Càng nghĩ càng khẩn trương, đầu càng hỗn loạn, cô theo trên giường đứng lên, miệng mở to hít sâu, thử điều chỉnh nội tâm đang khẩn trương của mình.

19. Chương 19

Đột nhiên, điện thoại vang lên, làm cho cô hoảng sợ, thấy người gọi tới là Mạnh Phàm Tu, trong lòng thiếu chút nữa nhảy ra ngoài.

“Phàm, Phàm Tu?”

“Em tỉnh?”

“Vâng.”

“Em.....”

“hả?” Anh muốn nói cái gì?

“Không có việc gì, anh gác điện thoại.”

“Cái kia..... Cảm ơn anh đã giúp em xin nghỉ phép.”

“Không có gì.”

Giây tiếp theo, Lí Đình Ân chợt nghe đến tiếng “Đô đô”, điện thoại bên kia đã ngắt.

Anh rớt cuộc vì sao gọi điện thoại cho nàng?

Ngẫm lại, tuy rằng cô trộm lấy số di động của anh, nhưng hình như đây là lần đầu tiên anh gọi cho cô, bất quá bọn họ vừa mới nói chuyện..... Đó là nói chuyện sao?

Bình thường bọn họ cũng rất ít nói, lại càng không dùng di động nói chuyện, nhất định là xấu hổ.

Cô cảm thấy mình bình tĩnh hơn, là vì ngữ khí của Phàm Tu sao? Bình thường anh vẫn có hai kiểu, lạnh lùng và thản nhiên, đối với chuyện tối qua cũng không đề cập đến, anh gọi điện riêng cho cô, nhưng không có nói vì sao, chẳng lẽ hi vọng chuyện gì cũng không có phát sinh?

Có thể, tối hôm qua bọn họ hai người đều có điểm không khống chế được, cho nên mới.....

Không phải thường có người sẽ phát sinh một đêm tình sao? Có lẽ cô cùng Phàm Tu tình huống chính là như thế.

Có lẽ cô không nên tưởng tượng nhiều.

Sau khi nghĩ vậy, cô cảm thấy tâm tình không còn khẩn trương nữa, nhưng thay vào đó, là cảm giác mát mát nồng đậm.

Thân hình yêu kiều mềm mại leo lên trên thân người đàn ông, liên tiếp cuồng nhiệt va chạm mãnh liệt không thôi, cuối cùng vô lực yếu đuối, thở gấp liên tục.

Mạnh Phàm Tu đem người con gái trong lòng đặt lên giường, Lí Đình Ân chậm rãi nhắm mắt lại, nhìn khuôn mặt choáng váng xinh đẹp vì nhiễm tình mà ửng hồng, anh nhịn không được lại hôn.

Sau lần đầu tiên bọn họ phát sinh quan hệ, Lí Đình Ân không nghĩ đến có lần thứ hai, cho tới hôm nay, cô mờ mịt muốn ngủ nhưng bây giờ không nhớ nổi đây là lần thứ mấy, là lần thứ sáu hay là thứ bảy? (aoi: ta làm có nhầm kh? @@ Cam: Nhầm là nhầm thế nào được, ta beta vẫn vậy mừ)

Tối hôm qua Phàm Tu không biết vì sao làm vậy, sau khi cô cùng Nhã Lâm mời anh Lâm đi ăn trở về, cư nhiên phát hiện anh về còn sớm hơn cô, sau đó cả một đêm lại làm không cho cô xuống giường.

Tại sao bọn họ lại ngủ cùng nhau?

Ngày đó, Phàm Tu thay cô xin phép, buổi tối tan tầm trở về, anh muốn cô một giờ sau vào phòng anh, cô nghĩ xương bả vai của anh vẫn chưa thoải mái, kết quả sau khi vào phòng, lời anh nói làm cô ngây ngốc.

“Về sau chuyển vào đây ngủ cùng anh.”

“A?” Cùng nhau ngủ? “Sao lại thế, em không ..?”

Cô không có trả lời, anh giống như tức giận kéo cô lại, cho cô một cái hôn nồng nhiệt, sau đó, từ đêm đó, cô liền ngủ trong phòng anh luôn.

Nhưng là, hẳn là phải hỏi cô có vấn đề không chứ? anh không phải chán ghét cô sao vì sao lại muốn cùng cô chung chăn gối?

Anh không có giải thích, mà cô lại không biết nên hỏi anh cái gì, cứ như vậy, bọn họ cùng giường mà ngủ, đến nay đã một tuần, chính là trong tuần này cô mất ngủ trầm trọng, tựa như hiện tại, cô rất mệt mỏi.

Cô thích anh sau khi hoan ái, luôn hôn nhẹ cô như vậy, chắc anh nghĩ cô vẫn còn đang ngủ? Kỳ thật không có, cô hưởng thụ sự ôn nhu vuốt ve của anh, nếu có thể, cô thật muốn mở to mắt, xem ánh mắt anh có dịu dàng như vậy không, nhưng cô thật sự rất mệt

Mạnh Phàm Tu hôn đôi môi hồng nhuận kia, chú ý tới hàng lông mi không động của cô, anh biết cô đang ngủ.

Ngón tay thon dài nhẹ nhàng vẽ phác khuôn mặt của người con gái ngủ say bên cạnh, mười năm trước lần đầu tiên nhìn thấy cô, anh chỉ biết khuôn mặt tú lệ này sau khi lớn lên nhất định sẽ rất đẹp, hiện tại quả nhiên thực xinh đẹp.

Mà sau khi trải qua hoan ái, khuôn mặt nhỏ nhắn nhẹ nhàng nhiễm một tầng đỏ, hơi thở mê người không nói lên lời, hồn nhiên mang theo bí mật kiều diễm.

Hôm đó tan tầm, thấy cô đứng ở cửa trước cười với anh, câu dẫn dục vọng anh, anh lập tức liền biết, anh muốn cô, cho nên muốn cô chuyển vào phòng mình.

Sau khi phát sinh quan hệ, bọn họ trong lúc đó cũng không có nhiều thay đổi lắm, mười năm anh đối với cô đậm đặc, muốn thay đổi cũng khó khăn.

Người ngoài chỉ nghĩ đến cô là con gái tình nhân của cha anh, bởi vậy anh mới chán ghét cô, thực ra, cô là con gái ai anh cũng không để ý, điều làm anh thực sự để ý là, thấy cha đối với cô yêu thương, thật giống như cha và con gái, làm trong mắt anh thân là đứa con được sinh ra cảm thấy nực cười, thậm chí cảm thấy chán ghét, bởi vì cha ngay cả cười với anh cũng chưa từng có qua một lần. (aoi: thừa ra là thế...anh ghen!!! Há há...Tu ca: *trùng*...aoi: a h a h a ... *xách dép chạy* Cam: Không phải thế đâu, anh ý điều đấy, kiểu gì chả phải cười một lần *giả ngu* Cười đều chẳng hạn! *Bóp bóp* Dép đâu mà lăm thế)

Bởi vậy, anh đối với cô lạnh lùng, không muốn thấy cô là đương nhiên, nhưng cô trước lại cực kì kì quái, có vẻ như mỗi lần anh về đều thấy cô ở trước cửa nghênh đón, trước kia mỗi lần anh về nhà, cô cũng luôn chạy đến trước mặt anh, ôn nhu cười ngọt, lúc ấy anh nghĩ cô là muốn lấy lòng anh.

Hóa ra cô thích anh, hai má hồng nhuận là vì thẹn thùng.

Nói thực ra, cảm giác của anh đối với cô thực vi diệu, anh nên chán ghét cô, nhưng không thể phủ nhận, tâm mắt chính mình không tự chủ được càng lúc càng bị khuôn mặt thanh khiết mỹ lệ hấp dẫn, có lẽ cảm thấy như vậy chính mình buồn cười hơn cả cả mình, bởi vậy anh không cho cô xem sắc mặt hòa nhã.

Hơn nữa với việc cha muốn anh kết hôn cùng cô, anh thật sự không thể thông cảm, anh cho rằng, vì trong tâm cha cảm thấy tiếc nuối không thể cưới mẹ Lí Đình Ân, về phương diện khác hẳn là vì muốn “con gái” đáng yêu ở lại Mạnh gia vĩnh viễn, căn bản không để ý đến tâm tình của anh, nên anh tuyệt đối không có khả năng cưới cô.

Nếu bọn họ trong lúc đó lập trường không có khả năng có điều thay đổi, như vậy chính thì chuyện trên giường là thế nào?

Dù sao kì hạn 6 tháng sắp đến, cô phải rời đi, mà phía trước, bọn họ không cần thay đổi cái gì, ít nhất sau khi chấm dứt quan hệ cùng Tiết Nhược Ngưng, trong khoảng thời gian ngắn hẳn không cần tìm bạn giường mới. (Cam: ông này đều dữ)

20. Chương 20

Sáng sớm 6 giờ rưỡi, đồng hồ báo thức vang lên, Lí Đình Ân rất nhanh theo trên giường đứng dậy tắt đi đồng hồ báo thức, cô quay đầu, người đàn ông bên người vẫn ngủ như trước, mới thở nhẹ ra, cô sợ đánh thức anh.

Đi ra khỏi phòng ngủ của Mạnh Phàm Tu, cô trở về phòng, rửa mặt chải đầu sau đến phòng bếp chuẩn bị làm bữa sáng. Tuy rằng cô hiện tại ở phòng Mạnh Phàm Tu, nhưng đồ của cô vẫn đặt ở phòng khách.

Cô vẫn như lúc trước chuẩn bị bữa sáng cho 2 người, đem một phần vào lồng bàn che lại, lại rót ỉnh cốc sữa, rồi ăn cơm. (aoi: cái lồng bàn là chém nha..nguyên văn là màn giữ tươi)

Cô thích tự làm bữa sáng, cũng thích thời gian bữa sáng.

Lúc còn nhỏ, mẹ cô phải đi làm đến tận khuya mới về, bởi vậy bữa sáng liền biến thành thời gian của cô cùng mẹ, đó là khoảng thời gian hạnh phúc, hai mẹ con rất thích nói chuyện phiếm, cô thường nói chuyện phát sinh ở trường, còn mẹ luôn luôn lắng nghe.

Sau đó được Mạnh thúc thu dưỡng, cô cho dù không cần đến trường đi học hay đi làm, cũng đều rời giường sớm, cùng Mạnh thúc ăn sáng.

Đang lúc ăn xong bữa sáng cầm cốc sữa lên uống, lại thấy người nguyên bản đang ngủ lại xuất hiện trước bàn ăn, hại cô thiếu chút nữa bị sặc sữa.

Cô vội vàng buông cái cốc: “Phàm Tu, anh sao rời giường sớm thế?” Cùng nhau sống đã hơn 2 tháng, ngày đi làm cũng không thấy anh rời giường sớm vậy.

Mạnh Phàm Tu không nói gì, chỉ đi vào bàn ăn.

“Chẳng lẽ là bị đồng hồ của em đánh thức? Thực xin lỗi.” Đúng là vẫn đánh thức anh.

Anh đúng là bị đồng hồ của cô đánh thức, chính là mấy lần trước, anh sẽ ngã đầu tiếp tục ngủ, nhưng hôm nay không biết như thế nào, chính là không có buồn ngủ, bởi vậy mới rời giường.

Anh rất ít khi rời giường sớm, lại không biết muốn làm cái gì, liền đi ra khỏi phòng tìm việc làm, vừa lúc thấy cô một mình lẳng lặng ăn bữa sáng.

“Phàm Tu, em có làm bữa sáng cho anh, là sandwich chân giò hun khói.” Lí Đình Ân bỏ cái lồng bàn, lại có chút do dự, không biết anh có chịu ăn hay không.

Mạnh Phàm Tu nhìn, vẫn là không hề động làm, Lí Đình Ân không khỏi cười khổ, cô đoán anh hẳn là sẽ không ăn. Nghĩ đến anh sẽ xoay người rời đi, không ngờ anh lại ngồi xuống.

“Anh muốn uống cà phê.”

“Dạ?”

“Cho anh một ly cà phê đen.”

Giật mình hoàn hồn, cô lập tức nở nụ cười vui vẻ: “Được.”

Cô nhanh chóng pha cà phê cho anh. Tuy rằng rất muốn ngồi xuống cùng anh nói chuyện, nhưng cô không quản nổi xe bus: “Phàm Tu, thực xin lỗi, em phải đi.”

Vội vàng trở về phòng lấy túi xách, trước khi ra khỏi cửa, cô lại chạy tới muốn nói tạm biệt hẳn, sau khi thấy anh ăn bữa sáng cô làm, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời tỏa sáng.

Nhìn Lí Đình Ân cười đến thực vui vẻ ra khỏi cửa, Mạnh Phàm Tu dường như không có việc gì thu hồi tâm mắt. Chỉ là ăn bữa sáng thôi, cao hứng vậy sao?

Anh lại cắn miếng sandwich, hương vị cũng không tệ lắm.

21. Chương 21

“Này này, đã ai xem thông báo mới nhất chưa? Nghe nói mỗi ngành phải cử hai người xuống trợ giúp cho phía phân viện...”

“Trời đất, hy vọng không dính tên mình, mình không muốn về đó đâu.”

“Nói là trợ giúp, nhưng nhờ may bên tổng viện không thiếu người, hoặc có thêm người mới, họ sẽ không phải tới Đài Bắc, hơn nữa nghe nói công việc ở đó vất vả lắm.”

Trong bệnh viện, bởi vì chuyện thông cáo cần người trợ giúp cho phân viện vừa đăng đó, mọi người đều đang xôn xao bàn luận. Đến tận giờ nghỉ trưa vẫn tiếp tục bàn tán việc này.

“Chỉ có Đình Ân là sướng nhất, không cần lo lắng bị phái đi trợ giúp.”

“Mình cũng có thể có tên trong danh sách mà.” Lí Đình Ân không biết mình khác với mọi người ở chỗ nào, cũng phải nói thêm, cô cùng Nhã Lâm được đặc cách lại trong cùng một viện, như thể là một nhà vật lý trị liệu nổi tiếng vậy, khó trách mọi người nghĩ như thế. “Thôi đi, cô còn nói giỡn à, ai dám đẩy cô đi chứ.”

“Nói đúng nha, lần trước không phải chính viện trưởng trực tiếp thông báo xin phép tới chủ nhiệm sao?”

Lần trước Phạm Tu thay cô gọi điện thoại xin phép, cô cũng thấy quá khoa trương, không trách đồng nghiệp cứ đem việc đó ra nói đùa, nhưng Đình Nhã Lâm ở bên cạnh nghe được lại không hài lòng.

“Mọi người nói vậy cũng được sao? Đình Ân là loại người nào mọi người không biết sao?” Bình thường tuy rằng mọi người đều có vẻ thoải mái với nhau, nhưng mỗi khi bệnh viện có chuyện, nhiều kẻ dậy lòng ganh tị, trong lời nói có nhiều ẩn ý ganh ghét.

“Không phải sao, vốn hai cô với chúng tôi đâu giống nhau.”

“Các người dám.....” Đình Nhã Lâm tức giận đến phát điên, Lí Đình Ân thấy bạn mình sắp nổi cơn, mau chóng kéo ra ngoài ăn trưa, không gian bên ngoài lúc này thực quá dễ chịu.

“Chẳng lẽ cậu không tức giận sao?”

“Không mà, mọi người đâu có ác ý.” Cô cười lắc đầu. Cha của Nhã Lâm chính là viện trưởng của học viện ngành y, căn bản cũng là người nắm quyền của khoa ngoại, còn hai anh trai cùng chị gái của cô ấy đều là bác sĩ nổi tiếng.

Đình Nhã Lâm nhìn bạn nói “Đình Ân, cậu dạo gần đây luôn vui vẻ, có phải quan hệ với tổng tài đang phát triển rất tốt không?” Cô hiểu trong chuyện đính hôn đã định này, Đình Ân với vị hôn phu không hề có cảm tình, nhưng nếu Đình Ân có thể thích anh ta là tốt rồi.

“Làm gì có, nhưng quả thật so với trước kia dễ chịu hơn.” Nói xong, Đình Ân lại nở nụ cười, trong lòng cảm thấy rất vui vẻ.

Gần đây bữa sáng của Phạm Tu luôn do cô chuẩn bị, còn cơm tối thì mới được một, hai lần, nhưng hiện thời cô thấy rất hài lòng, ít nhất anh không tiếp tục cự tuyệt cô nữa.

“Nhìn cậu kia, xem ra tình cảm hai người rất ngọt ngào nha.”

“Không có mà.”

“Lần trước xem cái tạp chí lá cải kia, mình thấy tin Tiết Nhược Ngưng có bạn trai mới, họ còn dự định chuyện đại sự nữa. Cô ta với Mạnh Phạm Tu thực sự đã kết thúc à?”

“Mình cũng không biết, lần trước Phạm Tu đã nói về sau sẽ không qua lại với cô ấy nữa, nên chắc không cần nhắc chuyện đó đâu.”

Mà thực ra cô cũng thấy không nên hỏi nhiều về chuyện anh với Tiết Nhược Ngưng nữa.

“Đình Ân, nói cậu nghe, gần đây mình đăng ký học thêm tính ra nước ngoài học, cậu nghe qua chưa? Mà lúc mình nói chuyện đi du học với ba, ông thiếu điều muốn té khỏi ghế. Mà rồi ba nói chỉ cần mình đậu được kì thi đó, ba mình sẽ lo toàn bộ các chi phí.”

Lí Đình Ân kinh ngạc. “Nhã Lâm, cậu định đi tìm Lâm đại ca phải không?”

“Nếu có thể, mình hy vọng có thể cùng học với anh ấy.”

“Nhã Lâm –”

“Mục tiêu của mình là như thế này, đi nước Mỹ tìm anh ấy, nói rõ tình cảm của mình, nếu anh ấy từ chối, mình nhất quyết sẽ quen một người làm trong lĩnh vực khác ở ngay tại Mỹ luôn.” Đinh Nhã Lâm thẳng thắn nói.

Nhìn biểu tình của cô bạn thân, Lí Đình Ân cảm thấy như đang nhìn một người hoàn toàn mới. “Hiện tại trông cậu thật là người ta mê mẩn đó.”

“Cám ơn.” Đinh Nhã Lâm cười cười, “Kỳ thật ta là mình học cậu đó.”

“Học từ mình sao?”

“Cậu thích Mạnh Phàm Tu rất nhiều năm rồi, lại bị anh ta đối xử lạnh nhạt, mà cậu vẫn không buông tay. Bây giờ hai người tình cảm không phải rất tốt sao? Cái này đúng như người ta nói, đá đá gò đó ấy nhỉ.”

“Nước chảy đá mòn á?”

“Đúng vậy.”

Nhờ có mục tiêu mà Nhã Lâm trở nên bản lĩnh như vậy, liệu cô có nên cũng đặt một mục tiêu cho chính mình? Hơn hai tháng cố gắng, anh ấy cũng đã đáp lại một chút, nếu cô cố gắng hơn nữa, tốt với anh ấy hơn nữa, liệu quan hệ của hai người sẽ còn cải thiện hơn không?

Ngẩng mặt nhìn trời xanh mây trắng, cô tự hỏi không biết cô có thể chờ đợi đến lúc Phàm Tu hết lòng yêu cô không.

“..... Thêm một ít muối nữa là vừa ăn rồi.”

Ở nhà bếp của Mạnh gia, Lí Đình Ân đang tập trung theo học thím Lữ cách làm món cuộn rau dưa vừa nhiều dinh dưỡng vừa ngon miệng. Cô nấu ăn không tệ a, nhưng hề rảnh rỗi đều muốn xuống chỗ thím Lữ học thêm.

Đồ ăn của thím Lữ làm quả thực rất ngon. “Thím Lữ à, món này ngon quá.”

“Món cuộn rau dưa này có một điểm quan trọng, lửa bật to thì phải nhanh cho ra, như vậy sẽ không bị dính mỡ nhiều, ăn ngon mà không thấy ngấy, hơn nữa lại tốt cho sức khỏe.”

“Cháu biết rồi, cháu sẽ tập làm thêm cho thuần thục.” Kỹ thuật nấu ăn của thím Lữ có thể nói là hàng đầu đó.

“Đình Ân, gần đây quan hệ của con với thiếu gia có tiến triển tốt hơn phải không?”

“Vậy ạ?” Cô nhẹ nhàng cười vẻ xấu hổ.

“Dì thấy thiếu gia với con thái độ cải biến không ít. Nếu không cậu ấy sẽ không đưa con về gặp lão gia đâu.” Thấy quan hệ của hai người bọn họ có chuyển biến tốt, mọi người đều rất vui mừng.

Mười năm trước, khi biết lão gia nhận nuôi con gái người khác, lại còn đưa về Mạnh gia chung sống, bà quả thực thấy không hài lòng. Nào giờ có ai làm chuyện lạ kỳ vậy đâu. Nhưng ngay khi nhìn thấy Đình Ân, bà tin rằng khó ai mà không yêu mến cô bé.

Không nói đến diện mạo đáng yêu, mà chính là việc đứa nhỏ này luôn ý thức được thân phận của mình. Dù vào Mạnh gia vẫn rất ngoan, rất hiểu chuyện. Nếu là người khác được lão gia chiều chuộng như vậy đã có thể cư xử như một đại tiểu thư. Nhưng từ đó đến nay con bé luôn giúp đỡ việc nhà, lại hay xuống bếp giúp bà. Là một đứa trẻ vô cùng hồn nhiên trong sáng.

Hơn nữa từ ngày Đình Ân vào Mạnh gia, gia đình này mới có tiếng cười.

Bà vào làm ở Mạnh gia từ năm mười tuổi, biết hết mọi chuyện trong nhà. Bà chưa từng nghĩ có thể có người mẹ nào không buồn liếc mắt đến con cái, về nhà chỉ để vùi tiền. Nhưng phu nhân trước đây của nhà họ Mạnh chính là như vậy.

Thiếu gia bây giờ cũng giống với lão gia hồi đó, suốt ngày chỉ biết chuyện kinh doanh. Nếu mà thiếu gia lấy Đình Ân thì sẽ không phải lo lắng chuyện trong nhà, bởi vì Đình Ân sẽ là người vợ đảm đang biết chu toàn cho gia đình.

22. Chương 22

Đối với chuyện Phàm Tu chủ động đưa cô về nhà, Lí Đình Ân cũng rất vui, lần trước là lấy lí do cô bị thương ở chân, còn lần này có lí do gì đâu?

Mà cô cũng không hỏi lí do, vì như thím Lữ nói, cô cũng thấy Phàm Tu bây giờ đối với cô thân mật hơn rất nhiều.

“Đình Ân, con nói cho dì nghe, con với thiếu gia thực sự đã có gì chưa?”

Lời này vừa nói ra, gương mặt nhỏ nhắn của Đình Ân đã đỏ bừng lên, ngại ngần cố gắng tìm cách trả lời.

“Thím Lữ, con.....”

“Có gì mà ngại, thím Lữ đâu phải bà già cổ hủ không hiểu chuyện. Nếu đã có quan hệ rồi, thì cho thấy tình cảm cả hai rất tốt, dì nghĩ có thể lo chuẩn bị hôn lễ cho con và thiếu gia được rồi,” thím Lữ sang sảng cười.

“Hôn lễ? Không, không có nhanh như vậy đâu ạ.”

“Đương nhiên là phải chuẩn bị sớm chứ, bằng không đến lúc con mang thai rồi thì phải đợi sinh xong đứa nhỏ mới tổ chức hôn lễ sao?”

“Mang thai?” Mặt cô càng đỏ, tim đột nhiên đập mạnh. Cô không nghĩ tới chuyện mang thai, nhưng nếu có thể, cô rất muốn sinh con với Phàm Tu, đứa trẻ nhất định sẽ rất đáng yêu.

“Con không cần lo lắng gì, cứ sinh liền một lúc vài đứa, dì sẽ giúp con chăm sóc bọn trẻ.” Đến lúc đó, Mạnh gia nhất định sẽ rất vui vẻ. “Mà con đã tính sinh mấy đứa chưa?”

Nói đến chuyện con cái này thực đi quá xa rồi, cô không dám nói tiếp chuyện này với thím Lữ, đành tìm cớ trốn khỏi nhà bếp.

Vừa bước vào đại sảnh, quản gia thấy cô đã chủ động thông báo “Lão gia đang nghỉ ngơi trong phòng, thiếu gia thì đang bơi ở hồ bơi phía sau.”

Cô không muốn quấy rầy lão gia, nên đi ra phía sau. Thấy bóng dáng trắng kiện của người đang bơi, chợt nhớ tới chuyện xảy ra lúc sinh nhật bạn anh tối hôm nọ.

Tuy rằng biết anh đưa cô đi nguyên nhân là muốn cho cô thấy khó chịu mà tự rút lui, tự yêu cầu giải trừ hôn ước, nhưng ngay lúc khiến cô ngã xuống bể bơi, anh đã vội vã nhảy xuống cứu cô, khiến cô thật không hiểu được. Vốn đã muốn đẩy cô cho người đàn ông khác, sao còn tự mình nhảy xuống cứu làm gì?

Cho nên cô tin con người anh không lạnh lùng như bề ngoài. Có thể anh chán ghét cô, nhưng không có ý làm cô bị tổn thương.

Nhìn cảnh anh bơi qua bơi lại, cô đột nhiên lại nhớ chuyện thím Lữ hỏi cô muốn sinh mấy đứa, khiến cô không khỏi lại mặt đỏ. Chuyện sinh mấy đứa không phải cô có thể quyết định, bất quá, cô có thể sinh con cho Phàm Tu được sao?

“Em tìm anh sao?” Trông thấy cô đứng tần ngần gần bể bơi, Mạnh Phàm Tu cất tiếng hỏi.

“Không có, chỉ là xem anh bơi rất giỏi.”

Bơi tới bên cạnh áo, anh nhìn cô nói: “Em muốn học bơi sao? Anh có thể dạy em.”

“Không cần, em sợ nước, cảm ơn anh.” Tuy rằng việc anh muốn dạy cho cô làm cô rất vui, nhưng cô không thể không cự tuyệt. Chuyện đó sẽ rất nguy hiểm...

“Em không cần sợ đâu, anh sẽ dạy cẩn thận.”

“Thật sự không cần, anh bơi tiếp đi, em đi vào.....” Đột nhiên thân người Phàm Tu đang ở cạnh bể bơi chìm hẳn xuống, mặt nước không một chút động tĩnh, Lí Đình Ân vội chạy đến, ngồi xổm trên thành hồ kêu to “Phàm Tu à?”

Vừa lúc cô ngồi xuống, Phàm Tu đột ngột trồi lên, làm cô hoảng sợ ôm ngực. “Anh làm em giật cả mình.”

“Xuống nước đi!”

“Cái gì?” Cô chưa kịp phản ứng, anh đã nắm cánh tay cô rồi kéo luôn cô xuống bể bơi. Cô hoảng sợ kêu lên: “Không cần..... A!”

Đột nhiên rơi xuống nước, Lí Đình Ân sợ hãi ôm chặt người Mạnh Phàm Tu. “Phàm Tu, anh thật không tốt, cho em lên bờ đi.”

“Nước có cái gì mà phải sợ.” Lần trước cô cũng rất sợ hãi, toàn thân cứng ngắc, cho nên mới vừa rớt xuống đã vội giãy giụa, thành ra mau chóng bị chìm xuống đáy hồ.

“Nhưng là.....”

“Em đừng lo, em mà chìm xuống, anh sẽ cứu em.”

Nói chuyện với anh đến lúc này, cô mới phát hiện hai người đang ôm sát nhau, hai khuôn mặt cách không đến hai cm, gương mặt anh đắm nước, so với bình thường càng anh tuấn, gợi cảm mê người.

“Phàm Tu.....” Nhìn xem mê muội, cô không kiềm chế được kêu tên anh.

“Em đang muốn dụ dỗ anh sao?” Dưới ánh nắng mùa hè, làn da còn càng trắng nõn tươi sáng.

Hai người dừng lại, hơi thở giao hòa, cảm thấy rất muốn hôn đối phương, rồi cứ thế hai người triền miên giao hôn môi lưỡi.

Mạnh Phàm Tu ở với Lí Đình Ân mãi cho đến xong bữa tối mới rời khỏi nhà.

Khi lái xe về đến bãi đỗ xe, tắt máy rồi, anh mới phát hiện người bên cạnh còn đang ngủ. Hóa ra vừa rời khỏi nhà cô đã ngủ quên.

Buổi chiều sau khi trở lại phòng, bọn họ ở mãi cho đến chạng vạng mới ra, xem ra cô mệt muốn chết rồi.

Nhìn gương mặt nhỏ nhắn đang say ngủ, làn da ửng hồng, thoát nhìn vừa hồn nhiên vừa đáng yêu, anh nhìn không cúi xuống, hôn lên gương mặt non mịn.

Lí Đình Ân mơ mơ màng màng tỉnh lại, nhìn xung quanh, phát hiện là đang ở tầng hầm. “Về đến nhà rồi sao?”

“Đúng vậy.” Xem gương mặt cô vẫn còn đang ngái ngủ “Còn muốn ngủ sao?”

“Vâng.” Thực sự cô đang rất muốn ngủ, hơn nữa lại mệt, bắt quá về nhà nên xuống xe.

Xuống xe xong, cả hai đi đến chỗ thang máy, Lí Đình Ân mắt nhắm mắt mở thiếu chút nữa va vào cột đá, may mắn Mạnh Phàm Tu kéo lại kịp, nên thuận tay bế cô lên.

“Phàm Tu?”

“Em cứ ngủ.”

23. Chương 23

Cô ngây ngô cười nhỏ, rúc vào lòng anh, khẽ ngửi mùi hương trên cơ thể anh, rồi nhắm mắt lại, ngoan ngoãn nghe lời ngủ.

Đây là mộng sao? Phàm Tu cứ nhiên đối cô như vậy ôn nhu săn sóc?

Cô thật sự rất thích anh, nếu có thể, cô hi vọng có thể sinh cho anh vài đứa nhỏ...

Trong lúc mê man ngủ, cô mơ hồ đã nghĩ như vậy.

Đỗ Thiếu Bình đi vào văn phòng của Phàm Tu.

Bọn họ đã hợp tác nhiều năm, chưa làm chung đến mười phần nhưng đã kiếm được cả tới hợp đồng mười triệu nguyên, tất cả là bởi vì hai người phối hợp rất ăn ý.

“Phàm Tu, dạo gần đây trông cậu rất tốt, có uống được thần dược gì không, nếu không làm sao mà trông sáng láng như vậy?”

“Có thể là dạo này ăn sáng mỗi ngày.” Gần đây ngày nào anh cũng ăn sáng xong rồi mới rời nhà đi làm.

Trước kia anh không có thói quen này, nhưng giờ phát hiện nếu có ăn sáng, tinh thần so với trước kia tốt hơn nhiều, cho dù phải tham gia hội nghị toàn bộ buổi sáng, cũng sẽ không cảm thấy mệt mỏi.

“Ăn sáng mỗi ngày hả? Là ý gì đây? Người ta không phải luôn ăn sáng sao?” Đỗ Thiếu Bình khó hiểu.

“Không có gì.”

“Phải không?” Có điều việc khí sắc bạn mình rất tốt. “Đúng rồi, Phàm Tu, cậu có biết đối tượng mới mà Tiết Nhược Ngưng kết giao không?”

Mạnh Phàm Tu lắc đầu, hai tháng sau khi chia tay, bọn họ đã không còn liên lạc.

“Chính là ông trùm điện ảnh của Hongkong và Đài Loan, nghe nói còn muốn sắp đặt cho cô ấy bước chân vào lĩnh vực chụp ảnh. Có điều đã suy tở soát 30 mà mới vào ngành nghệ thuật, không phải là hơi già sao?”

Phát hiện bạn mình không biểu thị gì nhiều, Đỗ Thiếu Bình lại hỏi: “Phàm Tu, cậu thật sự đối cô ấy không còn quan tâm sao?”

Tốt xấu gì thì hai người họ đã quen nhau 3 năm rồi nha!

“Không cảm giác.” Đơn giản một câu.

“Nói thực ra, Từ Chí Minh cũng đã hơn năm mươi tuổi, thế mà cô ấy dám cặp với ông ta, xem ra không phải muốn tìm bạn trai, có vẻ muốn tìm ‘mỏ vàng’ hơn.” Những người đàn ông mà Tiết Nhược Ngưng kết giao từ trước đến nay hình như đều là người có tiền cả.

Nghe ra hàm ý trong lời của bạn mình, Mạnh Phàm Tu cũng không tỏ thái độ gì.

Kỳ thật anh ngay từ đầu là thường thức Tiết Nhược Ngưng, nhưng sau khi quen nhau được ba tháng, cô ta bắt đầu vòi tiền anh. Từ lúc đó sự thường thức của anh cho cô ta chấm hết. Sở dĩ có thể duy trì đến ba năm do anh cần thỏa mãn nhu cầu của mình.

Nói cô ta là bạn gái anh, thực chất chính là bạn trên giường.

Nếu bọn họ trong thời gian quen nhau mà không đụng đến chuyện tiền bạc, đơn thuần là tình cảm qua lại, thì có lẽ sau này đã thành quan hệ nghiêm túc rồi.

“Đúng rồi, cậu với Lí Đình Ân thế nào rồi?”

“Sao đột nhiên hỏi về cô ấy?”

“Không phải, qui ước sáu tháng đó giờ đã được hơn nửa thời gian. Cậu còn định nói chuyện hủy bỏ hôn lễ với Mạnh bá bá không?”

Đã hơn nửa thời gian rồi sao? Nhanh vậy sao? Mạnh Phàm Tu hơi nhíu mày.

“Lúc trước Mạnh bá bá tuy rằng đồng ý chuyện hai người không hợp thì sẽ hủy bỏ hôn lễ. Nhưng nói thật, lão nhân gia nói chuyện rất áp đặt, nếu Mạnh bá bá không đồng ý ở phút cuối, cậu định làm sao?”

“Chuyện đó nói sau.” Anh trước mắt cũng quen với việc sống chung này rồi.

“Đúng rồi, nếu cậu chia tay Lí Đình Ân, mình có thể giới thiệu bạn trai cho cô ấy không?”

“Cái gì?” Anh trờng mắt hỏi lại.

“Đừng trờng mắt với mình, mình cũng là bị người khác nhờ vả. Cái người anh họ từ Mỹ mới về của mình đó, lần nọ gặp cô ấy xong thì khen Đình Ân rất đẹp. Sau biết chuyện hai người sau sáu tháng sẽ chia tay, đã nói là muốn theo đuổi cô ấy.”

Thấy bạn tốt mặt mày khó chịu, Đỗ Thiếu Bình phải hỏi lại cho chắc: “Cậu bực mình à?”

“Mình bực mình không được à?” Anh còn muốn giết người!

“Sao lại vậy. Cậu rõ ràng không thích Lí Đình Ân, hơn nữa đã định chuyện chia tay sau sáu tháng. Vì sao mình không được giới thiệu người mới cho cô ấy ? Đừng nói cậu không biết có rất nhiều người quan tâm đến vị hôn thê của cậu, cô ấy thực sự rất xinh đẹp.”

“Cậu nói xong chưa?”

“Hả?”

“Nếu không muốn mình hủy bỏ việc hợp tác làm ăn, thì biến khỏi đây đi.”

“Phạm Tu, cậu.....” Đỗ Thiếu Bình ngơ ngác nhìn bạn tốt của mình giở mặt lạnh lùng, cũng vội vàng lo thu dọn đồ đạc rồi rời đi ngay. Tuy rằng rất muốn hỏi mình đã nói sai cái gì khiến cho cậu ta tức giận như vậy, nhưng công việc làm ăn vẫn là quan trọng.

Đi ra khỏi văn phòng rồi, trong đầu anh vẫn luẩn quẩn nghĩ ngợi.

Chẳng lẽ Phạm Tu..... đang ghen?

Trước giờ tan sở trời mưa to, Mạnh Phạm Tu nhìn ngoài cửa sổ khẽ nhíu mày.

Mưa này có vẻ còn lâu mới tạnh.

Mà mưa gió như vậy, nghĩ đến Lí Đình Ân phải hai lần đón xe, anh do dự không biết có nên đi đón cô không?

Mà việc anh lo lắng nên muốn đi đón cô lại khiến Mạnh Phạm Tu cảm thấy mình buồn cười. Không phải lúc trước anh còn tính chuyện hủy bỏ hôn ước sao?

Cho dù lần trước ngẫu nhiên cùng nhau về thăm nhà, anh nghĩ cũng chẳng có gì bất thường. Là do anh cũng muốn thăm hỏi phụ thân, còn giờ thì sao đây? Chẳng lẽ vì gần đây sống chung với nhau khá tốt, nên vô thức trong tâm anh nảy sinh sự thương hại với cô ấy sao?

Tuy rằng anh không muốn quan hệ của mình và cô ấy thay đổi gì, nhưng cũng không thể phủ nhận là đã có chút thay đổi. Có điều nó thay đổi thành kiểu gì đây ?

Không muốn nghĩ đến chuyện xa vời, lại không rõ ràng về ý định của chính mình, hay là do không muốn nhìn nhận mình đã có thay đổi trong cảm xúc dành cho người kia, thành ra đến giờ suy nghĩ của Mạnh Phạm Tu cũng chưa từng hỗn loạn.

Anh hít một hơi thật sâu, muốn chính mình tỉnh táo lại.

Không cần phải làm rõ làm chi, nhưng anh cũng hiểu thái độ mình đã thay đổi rồi. Với chuyện kì hạn sáu tháng kia, anh đã không còn cương quyết muốn hủy bỏ hôn ước. Thậm chí cảm thấy việc sống chung với Lí Đình Ân cũng chấp nhận được.

24. Chương 24

Lần đầu tiên trong đời anh có ý muốn chia sẻ cuộc sống với người con gái khác. Anh nghĩ đến khi chết mình cũng sẽ không có một gia đình vì dù sao khái niệm gia đình đối với anh mà nói chỉ là một thứ phù du.

Nhưng không biết từ khi nào trong lòng anh nuôi dưỡng một mong ước như vậy.

Là vì việc sống chung với Lí Đình Ân càng lúc càng hòa hợp, thậm chí còn khiến anh cảm thấy thoải mái, mới làm nảy sinh ý niệm đó sao?

Anh thật sự muốn kết hôn với cô ấy sao?

Khúc mắc trong lòng, làm đầu óc cứ phải nghĩ ngợi nhiều, anh vẫn không hiểu được tại sao mình lại muốn xây dựng cuộc sống với Lí Đình Ân, thậm chí cứ duy trì cuộc sống như hiện nay.

Còn chưa xác định được tâm ý của mình, anh không muốn làm hỏng mối quan hệ tốt đẹp của hai người lúc này. Cho nên cứ tiếp tục như vậy đi, mà nếu có thân mật hơn nữa thì cũng không ảnh hưởng cuộc sống chung của hai người.

Tuy rằng còn khó chịu do chưa hiểu được vấn đề trong lòng, nhưng anh không muốn mình nghĩ mãi về nó. Việc đó sẽ ảnh hưởng không tốt cho đầu óc của anh. Bởi vậy anh quyết định không đi đón cô.

Đúng ra thì cứ theo quyết định mà làm, nhưng không hiểu sao nhìn thấy mưa càng lúc càng mưa lớn, lo lắng trong lòng không hề tan biến. Anh cứ đứng mãi cạnh cửa sổ về mặt phiến muộn.

Tám giờ tối anh về tới nhà, trong nhà không hề có ánh đèn.

Không hiểu sao không thấy người con gái luôn ngọt ngào nhẹ nhàng cười với anh, tâm anh chợt co lại. Hình như cô luôn về nhà trước anh mà? Áp chế lo lắng trong lòng, anh bật đèn lên.

Nửa tiếng sau cô mới về đến. Lúc đó Lí Phàm Tu ngồi ở phòng khách không nén lại được cảm giác nóng trong lòng, lập tức bước ra cửa đón.

Rồi anh bị bộ dáng của cô làm ất bình tĩnh, y như lần trước khi cô rớt xuống bể bơi. Toàn thân cô ướt đẫm, mà lại chảy máu.

“Em làm cái quái gì vậy, sao lại bị thế này?”

Lí Đình Ân đã dần hiểu được tâm tính của người đàn ông trước mắt, biết anh đang lo lắng cho cô. Bởi vậy cười cười trả lời, “Là xe buýt tới chậm quá, nên em mới về trễ vậy. Xin lỗi anh.” Cô cố tỏ ra thoải mái trả lời, không nghĩ làm cho anh rất lo lắng.

“Xe buýt lâu đến, em không kêu tắc xi được sao?” Sao lại ngốc nghếch như vậy chứ! “Còn nữa, chân em bị gì đây?”

“Sau khi xuống xe em đi bộ vào nhà, mưa to quá nên không cẩn thận bị trượt chân.” Mà dù cầm trên tay cũng ướt mất, nên cô mới bị ướt hết cả vậy. “Anh không cần lo lắng đâu, em không việc gì mà.”

Rõ ràng là cả người ướt đẫm chặt vật, mắt mày thì tái nhợt, nhưng vẫn còn dám cười nói dịu dàng với anh. Mạnh Phàm Tu cảm thấy lửa giận trong lòng đột ngột dâng cao. “Lập tức đi tắm đi!” Anh không ngờ là cô lại vụng về chân tay như vậy, mà cũng tức chính mình hồi nãy không đến đón cô. Cảm xúc trong lòng trở nên phức tạp.

Lí Đình Ân không dám cãi lại, vội vã vào phòng rồi đi tắm ngay.

Lúc tắm, vết thương ở chân gặp nước khiến cô rất đau. Vết thương có vẻ to hơn cô tưởng, chẳng trách lại đau như vậy.

Lúc cô đã khô ráo người quay lại phòng khách, thì không thấy Mạnh Phàm Tu đâu.

Lí Đình Ân đi cà nhắc đến chỗ tủ kiếm hộp thuốc gia đình, cô phải rửa sạch vết thương mới được.

Nhưng mà nó biến đâu mất rồi nhỉ?

Cô nhớ rõ mình có bỏ hộp thuốc vào trong này, sao giờ không thấy?

Hộp thuốc đó là cô tự mua. Nhà Phàm Tu đúng là rất xa hoa, cái gì cũng có, chỉ có thiếu tủ thuốc gia đình thôi. Cô chuyển sang tìm ở các ngăn kéo bên cạnh đó.

Lúc này Mạnh Phàm Tu từ trong phòng mình đi ra, “Không cần tìm đâu, hộp thuốc đang ở chỗ anh.”

Anh ấy cầm về phòng lúc nào nhỉ? Cô đành phải cùng đi vào phòng ngủ của anh.

“Lại đây ngồi đi.”

Trên bàn hộp thuốc đã được mở, trên tay anh là bông băng và cồn i-ốt..... Anh ấy định giúp cô lau rửa vết thương sao? Lòng ngực cô đột nhiên nảy mạnh, cảm động chậm rãi dâng lên.

“Em đứng gần ra đó làm gì? Mau đi lại đây.”

“Vâng.”

Cô từ từ đi tới rồi ngồi xuống, Mạnh Phàm Tu ngồi xổm xuống trước mặt cô, đặt chân của cô lên chân anh đang quỳ, nhìn thấy vết thương, anh có vẻ im lặng.

“Em rốt cuộc đi đường nào vậy, cứ nhiên còn có thể té bị thương thành như vậy?” Từ lúc thấy cô bị thương vào nhà, trong lòng anh đã rất khó chịu. Rất muốn mau chóng xem vết thương của cô thế nào mà lại chảy máu như vậy. Bởi vậy anh mới lo đi kiếm hộp thuốc.

“Em xin lỗi.”

“Việc gì phải giải thích với anh?”

Là anh đang tức giận thôi. “Phàm Tu, vết thương thoát nhìn thì có vẻ lớn, nhưng chỉ cần bôi thuốc sát trùng thì hai ngày sau sẽ đỡ liền.”

Mạnh Phàm Tu không thêm đáp lời, tập trung xử lý miệng vết thương.

Lí Đình Ân căn bản không nhận ra sự nhẹ nhàng trong động tác của anh, mà thực ra cô cũng đã quên mất cảm giác đau rồi. Đôi mắt cô mở to cảm động nhìn anh. Chưa bao giờ thấy Phàm Tu thế này, rất ôn nhu dịu dàng chăm sóc, khiến tim cô đập mạnh.

Nhìn anh thật cẩn thận bôi thuốc lên vết thương, cô vô cùng hạnh phúc. Cô thực rất muốn hỏi anh liệu có phải anh trong lòng anh đã có chút tình cảm với cô phải không?

Nếu có thể, cô hy vọng Phàm Tu có thể thích cô nhiều một chút.

Mạnh Phàm Tu đang quấn băng vết thương, ngẩng lên liền thấy vẻ mặt ngơ ngẩn xuất thần cô đang dành cho anh. “Sao mặt nhìn ngơ ngẩn vậy? Em đau hả?”

Cô cười dịu dàng. “Không đau.” Lí Đình Ân cúi đầu nhìn xuống, anh băng đúng mà, có điều hình như anh băng hơi rộng, làm cho người ta tưởng vết thương nghiêm trọng lắm.

“Em xin nghỉ ngày mai đi.”

“Gì chứ? Không cần đâu, chỉ là vết thương nhỏ mà...”

“Anh sẽ gọi điện thoại xin phép giúp em.” Anh không ngần ngại gạt luôn lời cô vừa nói.

Thấy được ngữ khí bá đạo của anh, Lí Đình Ân lập tức thỏa hiệp: “Ngày mai em tự gọi được rồi.” Nếu mà để anh gọi điện thoại xin phép, khẳng định lại sẽ gọi thẳng cho viện trưởng. Cô không muốn lại thêm chuyện cho người ta bàn tán nữa.

Bên ngoài mưa rất to, nhưng tâm tình của cô rất tốt.

25. Chương 25

Xuống xe, Lí Đình Ân hít sâu một hơi cho đến khi trong lòng bớt khẩn trương mới cùng người đàn ông bên cạnh bước vào sảnh lớn của khách sạn sáu sao.

Buổi tiệc của tổng công ty lần này được tổ chức ở sảnh đại tiệc lầu 2, nghe đâu năm nay đã là lần tổ chức thứ bảy. Phàm Tu nói đêm nay anh đặc biệt cần một người bạn gái đi cùng, bởi vậy mới mời cô tham gia. Kỳ thật Lí Đình Ân cũng không biết tính chất của buổi đại tiệc này thế nào, chỉ nghĩ mình phải cẩn thận, không thể lại làm anh mất mặt.

Rút kinh nghiệm lần trước, lần này cô chọn một bộ lễ phục đơn giản.

Dù là đồng tổ chức buổi tiệc nhưng Phàm Tu nói sẽ về sớm. Xem ra anh không thích tiệc tùng kiểu này, nhưng cô nghĩ vẫn nên cẩn thận.

“Phàm Tu, hai người đến đây.” Vừa thấy Phàm Tu xuất hiện cùng hôn thê, Đỗ Thiếu Bình sớm ra nghênh đón, tán thưởng nhìn Lí Đình Ân. Bộ lễ phục đơn giản làm nổi bật vẻ đẹp uyển chuyển động lòng người của cô. “Lí tiểu thư cũng đến, hôm nay cô thật đẹp.” Chả trách anh họ anh lại động lòng với cô.

“Cám ơn.” Cô nhẹ nhàng mỉm cười. “Hôm nay là buổi chiêu đãi lớn, người chủ sự chính là bác tôi.” Đỗ Thiếu Bình giải thích sơ sơ, dù sao hôm nay là buổi tiệc rất quan trọng của gia tộc.

“Không cần trả lời cậu ta.”

Mạnh Phàm Tu tỏ vẻ khó chịu, Lí Đình Ân cùng Đỗ Thiếu Bình bị bất ngờ, cùng lúc hỏi lại “Sao vậy?”

“Không cần hỏi lý do, tóm lại, lần sau nhìn thấy cậu ta thì không cần để ý.” Mạnh Phàm Tu lạnh lùng nhìn bạn tốt, “Tên kia hôm nay có đến không?”

“Ai chứ?” Không rõ Phàm Tu đang hỏi ai. Ngữ khí lại giống muốn đánh người.

“Anh họ từ Mỹ về của cậu.”

Đỗ Thiếu Bình không đổi thái độ “Cậu hỏi anh họ tớ làm gì..... A! Không lẽ vẫn còn khó chịu chuyện tớ nói lần trước?”

“Lần sau với cậu cũng sẽ thế.” Anh khẽ cười lạnh.

Phàm Tu có ý gì chứ? Ở đây vẫn còn vị hôn thê đang chờ anh, chẳng nhẽ anh ta lại muốn giới thiệu với anh họ anh về vị hôn thê của anh ta sao? Đỗ Thiếu Bình cảm thấy thực khó hiểu.

“Chúng ta đi.” Mạnh Phàm Tu kéo Lí Đình Ân đi thẳng tới trước.

Sao tự nhiên lại khó chịu với mình? Anh vô tội mà, đâu phải anh nhắc về anh họ mình, là cậu ta tự hỏi mà... Bất quá xem ngữ khí của Phàm Tu đáng sợ như vậy, thật may hôm nay anh họ không có mặt.

Nhìn bọn họ, Đỗ Thiếu Bình càng nghĩ càng thấy không đúng. Lần trước cũng là như vậy, Phàm Tu phản ứng rất kỳ quái. Giống như hắn đang ăn dấm chua, mà còn là cực kỳ chua..... Tên này không phải đã thật lòng với vị hôn thê rồi chứ?

Nghĩ vậy, anh tự gõ vào đầu mình, nhất thời bưng tỉnh. Lúc nãy anh nói như vậy, khó trách Phàm Tu tức giận.

Lí Đình Ân đối với kẻ đứng đưng quay lưng với bạn tốt cảm thấy rất hoang mang. “Phàm Tu, Đỗ tiên sinh không phải bạn tốt của anh sao? Sao đột nhiên lại tìm anh họ của anh ấy?” Nghe qua, Phàm Tu dường như đã từng có xích mích với anh họ của bạn rồi? Nghe khẩu khí chẳng lấy gì làm thân thiện.

Mạnh Phàm Tu mím môi. “Về sau em không cần để ý cậu ta, cũng không cần nói chuyện với cậu ta.”

Anh thật có ý đó sao? “Vì sao?”

“Không cần biết lý do.”

“Nhưng là.....”

“Không nhưng nhị gì cả, chỉ cần không để ý đến cậu ta, nghe không hiểu sao?” Anh nhìn cô bực bội.

“Dạ, em biết rồi.”

Tuy rằng rất muốn biết giữa bọn họ đã xảy ra chuyện gì, nhưng thấy anh không vui, cô cũng không muốn hỏi nhiều.

“Anh ra phía trước một chút, em sang quầy đồ ăn ăn chút gì đi.”

“Được ạ.”

Lí Đình Ân đi đến khu vực bày đồ ăn, thấy một dãy bàn dài hơn mười mét bày vô số các món ăn cực kỳ đẹp mắt, đủ món Âu đến Á, tần ngần không biết nên ăn gì trước. Trông món nào cũng rất ngon miệng.

Cô vừa đi vừa nhìn, cuối cùng dừng lại ở quầy điểm tâm, nhìn mấy món bánh ngọt đột nhiên thấy thực thèm.

Trong đại sảnh rất nhiều người, nhưng người đang ăn thì không bao nhiêu. Cô ngó thấy Phàm Tu cùng vài người khác đang đứng ở chính giữa sảnh nói chuyện. Đứng bên cạnh nhiều người càng thấy anh tỏa ra nét trầm tĩnh, anh tuần mê người, làm cho cô nhìn không được thấy nao nao.

Mê muội nhìn một lúc lâu, cô mới giật mình thu hồi tầm mắt, sợ mình khi bị nhìn thấy không phải chảy nước miếng vì bánh ngọt mà là vì người nào đó.

“Lí Đình Ân, thật hay lại gặp cô.”

Lí Đình Ân ngạc nhiên nhìn về phía người phụ nữ xinh đẹp đang đi về phía mình. Là Tiết Nhược Ngưng, cô ta cũng đến đây? Về mặt cô ta chẳng khác trước, thoạt nhìn đã biết không có thiện ý rồi.

Tiết Nhược Ngưng lạnh lùng nhìn cô, “Thấy Phàm Tu còn ở cùng một chỗ với cô, tôi rất ngạc nhiên. Cứ nghĩ cả hai đã sớm hủy bỏ hôn ước rồi chứ.”

Tiết Nhược Ngưng mặc bộ lễ phục rất gợi cảm. Đi cùng cô đêm nay là một người đàn ông lớn tuổi mà cô ta bắt cặp được hơn một tháng sau khi chia tay với Từ Chí Minh.

Cái gì mà ông trùm giới điện ảnh, cười chết người! Căn bản chỉ là một tên quỵ, nói cái gì mà đầu tư chụp ảnh để cho cô thành một ngôi sao sáng giá, kết quả cô phải tự bỏ tiền ra, lục tục xuất ra ba trăm vạn xong thì rốt cục cô cũng chịu không nổi mà đưa ra chia tay.

Lần này cô xem như mình không có mắt nhìn người, gặp phải đại hạn, tự trách mình hoa mắt vì ảo mộng nên mới tiền mất tật mang.

Hôm nay chủ ý tham dự buổi tiệc chỉ dành cho tầng lớp cao cấp này là để người ta thấy mình vẫn còn độc thân, kết quả là ngay tại đại sảnh đã thấy bạn trai cũ nắm tay Lí Đình Ân nói chuyện với Đỗ Thiếu Bình. Tức khí lập tức nổi lên, hận cũ thù mới trong lòng khiến cô quyết đấu tới cùng.

Lần trước nhìn thấy Lí Đình Ân, cô sớm biết đây chính là loại phụ nữ có vẻ ngoài hồn nhiên khơi gợi tính muốn bảo bọc của đàn ông, rồi dần dần lại khiến họ yêu thích. Quả nhiên, ngay cả Mạnh Phàm Tu cũng rơi vào lưới tình, bằng không anh đã chẳng chia tay cô.

Xem ra mặc kệ cô ta có phải hồ ly tinh hay không thì anh đã không thể thờ ơ nữa rồi.

Cô rất biết mình với Mạnh Phàm Tu chẳng có kết cục gì, nhưng nếu không có Lí Đình Ân, anh sẽ không dứt khoát vứt bỏ cô như vậy, cũng sẽ không hại cô gặp phải tên Từ Chí Minh lừa đảo, không bị tổn thất những ba trăm vạn.

Hết thấy đều là bởi Lí Đình Ân!

“Chẳng biết cô đã làm gì khiến Phàm Tu bị mê hoặc, không để tâm đến ba năm tình cảm với tôi, cương quyết chia tay. Tôi thật tiếc đã quá coi nhẹ cô. Cô với mẹ cô đều rất lợi hại, rất giỏi phá hoại tình cảm người khác”

Nghe người ta công kích mình ra mặt như vậy, Lí Đình Ân thật sự không biết nên nói cái gì.

Ba cũng từng nói qua, ông với mẹ của Phàm Tu cảm tình không tốt, sinh hạ anh xong là mỗi người một phòng, chỉ là không chính thức ly hôn thôi. Bởi vậy, không thể nói mẹ cô phá hoại tình cảm người khác, ngược lại bà còn dành cho ba anh nhiều tình yêu.

Chính là người ngoài không hiểu chuyện, cô cũng không cần phân bua.

Nhã Lâm có bảo, cô không thể quá yếu đuối để người ta khi dễ, vả lại lần trước cô cũng đã định mình phải nói thẳng với cô ta.

“Nếu đúng như cô nói, cô với Phàm Tu cùng một chỗ ba năm, như vậy tôi nghĩ cô đã không thật lòng với anh ấy. Phàm Tu không phải dạng người vô tình, nếu cô chân thành, anh ấy đã cảm nhận được.”

Cái này là cô tự nhận ra. Chỉ cần đối với anh tốt một chút, thì dù anh không có vẻ gì nhiệt tình, nhưng rất nhiều điểm lại bộc lộ sự ôn nhu. Lần trước anh giúp cô hút độc ở vết thương chính là minh chứng.

“Chân thành sao?” Tiết Nhược Ngưng cười nhạt. “Đừng nói hay như vậy chứ, nghe cứ như cô thật lòng yêu anh ấy.”

Quen nhau đến ba năm, cô còn không hiểu rõ được tên ấy. Nhưng dù thế nào, cũng không đến phiên cô ta dạy dỗ mình.

“Tôi thật lòng yêu anh ấy.” Lí Đình Ân nói thẳng.

“Đừng làm người khác chết cười, cô mà thật tâm yêu anh ấy? Bị Phàm Tu chán ghét như vậy mà cô vẫn tìm mọi cách tiếp cận, thậm chí muốn cha anh ấy ép buộc đính hôn với cô, xem ra cô là vì gia sản nhà họ Mạnh mới có thể nín nhịn như vậy.”

26. Chương 26

“Cô tin hay không cũng được, tôi chỉ nói sự thật.”

“Thật hay giả chỉ có cô biết, có ai không muốn làm phu nhân của thiếu gia nhà họ Mạnh chứ?”

Nó tương đương với cuộc sống giàu sang ngồi mát ăn bát vàng mà.

Nhìn ra được Tiết Nhược Ngưng là vì tiền mới quen Phàm Tu, căn bản không phải tình cảm chân thành. Lí Đình Ân không khỏi cảm thấy may mắn. May mắn vì Phàm Tu đã chia tay cô ta, về sau, cô sẽ dành cho anh rất nhiều tình yêu cùng hạnh phúc.

“Lí Đình Ân, đừng tưởng rằng Phàm Tu không giải trừ hôn ước, thì cho rằng cô có thể trở thành Mạnh gia thiếu phu nhân. Tôi xem anh ấy chỉ là vì giữ thể diện cho cha mình, chờ thời gian thích hợp sẽ lập tức hủy hôn. Anh ấy làm sao có thể cưới con gái người đàn bà của cha mình làm vợ được chứ?”

Phàm Tu hủy hôn với cô sao? Nếu là trước kia, Lí Đình Ân có thể khẳng định anh ấy dám làm vậy. Nhưng hiện tại cô chẳng rõ, bởi vì Phàm Tu không nhắc lại chuyện hôn ước, hơn nữa thái độ với cô cũng thay đổi, thậm chí có lúc cô còn nghĩ anh thích mình.

“Phàm Tu sẽ không hủy hôn.” Trong lòng nghĩ như vậy, cô cũng nói thẳng ra.

“Cái gì?”

“Tôi nghĩ cô không biết, giờ Phàm Tu đối với tôi khác trước rất nhiều.” Nhớ tới sự dịu dàng của anh dành cho cô, Lí Đình Ân ngọt ngào cười hiền. “Chúng tôi bây giờ ở với nhau rất thuận hoà.”

Tiết Nhược Ngưng biểu tình cứng ngắc, nhất thời á khẩu không trả lời được. Kỳ thật không cần cô ta nói, cô cũng nhìn ra được anh đối với Lí Đình Ân sớm đã thay đổi thái độ. Lần trước ở bể bơi cứu người phụ nữ này, sau lại vô tình ném cô đi, cô biết chứ.

Nhìn gương mặt người đối diện hạnh phúc tươi cười, lòng cô trào lên sự ghen ghét: “Trí tưởng tượng của cô xem ra hơn tôi rất nhiều. Tôi quên mất, cô là hồ ly tinh, hẳn nhiên là cao tay hơn người khác. Xem ra sở dĩ cô đầu tư không ít công phu như vậy vào Phàm Tu chắc hẳn là do mẹ cô không bước chân được vào Mạnh gia, bị người đời nhạo báng, cho nên cô mới tìm mọi cách trở thành Mạnh gia thiếu phu nhân. Mục đích của cô chẳng phải thế sao?”

“Vậy thì sao chứ? Tóm lại, mặc kệ phát sinh chuyện gì, tôi cũng không rời anh ấy.” Cô không muốn tranh cãi thêm với Tiết Nhược Ngưng, cô ta nói gì cũng được, trong lòng cô đã vĩnh viễn yêu người đàn ông này.

“Hóa ra là cô có mục đích.”

Tiếng nói của Mạnh Phàm Tu từ sau lưng dội đến làm Lí Đình Ân kinh ngạc, vội vàng xoay người.

Cô biết anh đã hiểu lầm. Vừa rồi vì là cô không muốn tranh cãi với Tiết Nhược Ngưng, chứ nào có ý như vậy?

Nếu muốn nói đến mục đích, cô chỉ hi vọng anh sẽ yêu mình.

27. Chương 27

Cô định giải thích cho anh, nhưng nhìn gương mặt anh lạnh băng cứng ngắt, với cái nhếch miệng lạnh lùng làm người khác rung mình, cô cũng người.

“Phàm Tu.....”

“Đi!” Về mặt lạnh lùng, Mạnh Phàm Tu thô lỗ kéo cô đi qua cửa hông của đại sảnh.

Bàn tay con trai nắm chặt cổ tay cô, lực mạnh khiến cô đau đớn, Lí Đình Ân hoàn toàn cảm thụ được lửa giận trong lòng anh.

“Phàm Tu, anh hiểu lắm rồi, em có thể giải thích –”

“Câm miệng!”

“Sự tình không phải như vậy, anh nghe em nói.....”

“Không phải tôi nói cô câm miệng sao?” Anh trầm giọng quát lớn.

Nửa đi nửa bị lôi xuống đến lầu một của khách sạn, ngay khi xe được lái đến, Lí Đình Ân bị đẩy thô bạo vào trong xe.

Nhìn gương mặt thịnh nộ của anh, cô không biết Mạnh Phàm Tu định đưa mình đi đâu.

Anh thật sự hiểu lầm, cô không hề có ý như vậy.

Cô chỉ trả lời cho qua để không phải tranh cãi tiếp cùng Tiết Nhược Ngưng, nhưng anh không nghe thấy đoạn đối thoại trước đó.

Giờ phút này trong xe im lặng, tựa hồ là trời quang tĩnh trước cơn bão lớn, làm cô hoảng sợ.

Xe dừng lại trước cổng chính công ty của Mạnh Phàm Tu, anh nhanh chóng gỡ thắt dây an toàn của mình.

“Phàm Tu?”

“Xuống xe, lập tức thu thập đồ đạc, mặc kệ đi đâu cũng được. Tóm lại sáng ngày mai tôi về đến nhà, tôi không muốn trông thấy cô!” Anh nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Phàm Tu, anh..... Hức.....” Vừa nghe anh muốn đuổi cô đi, Lí Đình Ân hai mắt đầm lệ lưng tròng. Giọng nói cực độ phẫn nộ của anh làm cô thực sợ hãi, mà cũng thực đau lòng.

Không nên là như thế này, cô không muốn như vậy, cô không muốn phải rời xa anh!

“Cô khóc cái gì? Sao lại thế, lại muốn đùa giỡn tôi nữa à?” Anh cười lạnh.

“Em không có –”

“Nói thực ra, thiếu chút nữa tôi đã bị lừa vì sự hồn nhiên giả dối của cô. Nghĩ đến cô cố ý lấy lòng là vì tình cảm, ai ngờ nguyên lai cô có âm mưu lớn như vậy! Mười năm, thật đúng là vất vả, đáng tiếc, cô và mẹ cô đều như nhau, không thể bước chân vào cổng nhà họ Mạnh được!”

Lúc trước, anh không phải không nghi ngờ cô có lí do riêng mới đáp ứng kết hôn cùng anh. Cái gì mà tiếng sét ái tình, thích anh nhiều năm, mà anh, thiếu chút nữa là tin, có lẽ đã tin rồi..... Đáng chết!

Nắm chặt tay lái xe đến mức các ngón tay trở nên trắng bệch, lửa giận bùng trong mắt anh. Anh không thể mềm lòng, lúc trước đúng ra đã phải đuổi cô rồi!

“Phàm Tu, đừng như vậy, anh đừng như vậy, nghe em giải thích được không?”

“Cô nghĩ tôi bây giờ còn tin lời cô sao?”

“Ô ô.....” Nghe vậy, nước mắt Lí Đình Ân càng chảy nhiều, hai mắt đầm lệ. Thực ra có một khắc anh muốn nghe cô giải thích, nhưng nghĩ mình còn vì kẻ kia khóc lóc mà đau lòng, Mạnh Phàm Tu nhất thời càng tức giận.

Được rồi, để cô ta giải thích. Anh muốn nghe tận tai cái lí do đó.

“Rồi làm sao, mục đích bị vạch trần, vào không được Mạnh gia, nên khóc thương tâm vậy sao?”

“Không phải.....” Cô lắc đầu muốn giải thích, nhưng anh cắt ngang giữa chừng.

“Cô không cần làm bộ thương tâm như vậy, tôi sẽ không bị lừa đâu, lập tức cút xuống xe!”

“Phàm Tu, em chưa từng lừa anh. Em thật lòng yêu anh, sợ dĩ em nói vậy, là vì Tiết Nhược Ngưng cô ấy.....”

“Đủ rồi, cái gì không cần thiết nói sau, xuống xe!”

“Phàm Tu, anh phải biết là em yêu anh rất nhiều, em yêu anh.....”

Nghe tiếng khóc thút thít nghẹn ngào, anh lại lần nữa thương tâm. “Tôi không biết, cái gì cũng không biết!”

“Phàm Tu.....”

“Tôi thấy cô thực đáng sợ, cũng thực đáng giận.” Anh bị tổn thương, lòng anh đau đến mức cơ hồ không thể thở. “Tôi không muốn gặp lại cô nữa, lập tức xuống xe!”

Cô ta thật sự thực đáng sợ, đùa giỡn với tình cảm của anh như vậy, mà anh trước đây chỉ vì không kịp đến đón cô, khiến cô bị thương còn tự trách không thôi. Thật sự rất buồn cười!

Lí Đình Ân còn muốn giải thích, cô không muốn kết thúc như vậy. “Phàm Tu, anh thật sự hiểu lầm.....”

“Muốn tôi lời cô xuống sao?”

Nhìn anh thống hận trừng mắt với mình, Lí Đình Ân tan nát cõi lòng, bởi vì cô biết anh sẽ không nghe cô giải thích. Cô vừa mở cửa, chiếc xe vọt đi ngay.

“Phàm Tu.....” Cô khổ sở ngồi xổm xuống, đau lòng che mặt khóc.

28. Chương 28

Vốn cô còn tưởng anh đã có một chút chút thích cô, tin tưởng cô, nhưng kết quả là, anh vẫn chán ghét cô, nếu không sẽ không đến mức không cho cô cơ hội giải thích..... Bởi vì quá mức đau lòng, Lí Đình Ân từng hơi thở khó nhọc, ngực đau như bị đâm làm cho nước mắt cô không thể ngừng.

Đêm nay, cô lại làm hỏng mọi sự.

Rõ ràng trước bữa tiệc đã tự dặn mình phải cẩn thận, vì sao còn có thể sơ ý như vậy?

Xem ra thật sự đã xong, hết thấy đều đã xong..... Đau lòng đến không thể nói nên lời, bên tai tựa hồ như văng tiếng bài tình ca ai oán –

Con đường gian nan mới đi tới cảnh đẹp

Thói quen nhìn vào mắt nhau tìm dũng khí

Mệt đến vô lực chỉ muốn hôn em

Vậy mới có thể quên đi con đường tình gian khổ

Em đã ước định cho anh

Chuyện cũ không nên kể lại nữa

Hãy đồng ý với anh đừng để cho đối phương phải lo lắng nữa

Mình phải vui vẻ lên

Tự sẵn sóc chính mình

Dầu trời ột người cô tịch

Thì em đã ước định cho anh

Trách cứ nhau hãy ngừng lại

Cũng đừng nói dối lẫn nhau

Anh sẽ yêu em thật nhiều

Ngây ngốc yêu em

Không đi so đo yêu nhiều hay yêu ít...

Mạnh Phàm Tu tìm đến quán bar quen, vừa ngồi xuống đã cao giọng gọi Vodka, át mọi âm thanh trong quán. Uống để không phải nghĩ, không cảm giác, nếu không anh không biết chính mình có thể làm ra cái chuyện gì.

Đêm nay, thật sự là không xong rồi!

Phần nộ pha lẫn bi ai. Ai oán chính mình, bị một người phụ nữ đùa giỡn trong lòng bàn tay mà không biết, mà anh lại còn thích ở cạnh cô..... Uống hết một ly, kêu tiếp một ly.

Người con gái kia lừa anh lâu như vậy, lâu như vậy, chẳng lẽ không động tâm? Chẳng lẽ mọi ngọt ngào ôn nhu đều là giả dối? Nói vậy khả năng diễn xuất của cô ta là tuyệt đỉnh rồi, có thể đoạt giải thưởng rồi.

Hết một ly, lại kêu tiếp một ly, anh không biết sao tối nay tửu lượng mình tốt vậy. Uống mãi không say. Đầu vẫn nhớ rõ ràng những lúc cô ấy nói cô thích anh chừng nào, nhớ rõ điệu bộ của cô khi ngủ cạnh anh đáng yêu ra sao, còn có khuôn mặt đầy nước mắt vừa rồi làm anh đau lòng... Vì sao còn có thể cảm thấy đau lòng?

Là vì cô mà anh đã nghĩ đến 1 mái ấm gia đình? Thậm chí nghĩ tới chính mình có một gia đình đẹp đẽ cỡ nào..... Gương mặt anh cứng lại, nuốt ngụm rượu thật lớn vào bụng, như muốn nuốt cả cái khát vọng rất buồn cười kia.

Lúc còn rất nhỏ, anh biết rõ cái mình không cần nhất chính là yêu. Chính cái thói quen ấy mà anh luôn lạnh lùng đối mặt mọi sự, nghĩ đến không có những chuyện đau lòng này nọ, nhưng là giờ phút này lại quá thống khổ không biết nên làm gì.

Anh không thừa nhận rồi rắm trong lòng là “Yêu”, nhưng đêm nay cô đã nói, cô có mục đích mới thân cận anh, lại như đẩy anh vào vực sâu thăm tối không thấy đáy..... Không thể để cô ta đến gần. Không thể!

Nhớ tới gương mặt nhỏ nhắn đầm đìa nước mắt thương tâm, anh càng cau mặt, tự nói với chính mình: Cô ta là vì không vào được nhà họ Mạnh mới diễn trò. Chỉ là, nhìn cô khóc, anh thấy rất đau, có lúc chỉ muốn ôm cô vào lòng. Cô khóc luôn làm anh lo lắng.....“Thêm ly nữa!” Mình còn muốn ôm cô ta sao? Thật sự là vớ vẩn!

Đỗ Thiếu Bình là ông chủ đứng sau của quán bar này, khi nhận được điện thoại của quản lý quán, vừa đến, đã thấy bạn tốt uống đã không ít.

“Phàm Tu, phát sinh chuyện gì?”

Mạnh Phàm Tu nhìn người đang giữ vai mình “Thiếu Bình? Đến đúng lúc lắm, uống rượu một mình quả rất chán, cùng uống đi!” Nói xong, tự gọi thêm một ly rượu nữa.

“Cậu say rồi, đừng uống nữa.” Đỗ Thiếu Bình gạt đầu với quản lý quán, ra ý dọn lại gian phòng phía sau cho bạn mình nghỉ ngơi. Cậu ta uống nhiều lắm rồi.

“Tôi không say.”

“Phàm Tu, đã xảy ra chuyện gì?” Hơn hai tiếng trước ở khách sạn không phải mọi thứ đều hoàn hảo sao, như thế nào cậu ta lại chạy tới quán bar của mình uống đến như vậy? Lí Đình Ân đâu? Chuyện có phải liên quan đến nàng?

“Bằng hữu tốt không hỏi nhiều, cùng uống là được.”

“Bằng hữu mới phải hỏi!” Đỗ Thiếu Bình biết anh lâu như vậy, đây là lần đầu thấy anh say. “Cậu ở đây uống rượu, còn Lí Đình Ân đâu?”

“Không cần nhắc đến cô ta, tôi đuổi đi rồi.”

“Cái gì, đuổi đi?” Đỗ Thiếu Bình kinh ngạc không thôi.

Vốn anh còn định tìm dịp hỏi Phàm Tu có phải hay không yêu thương Lí Đình Ân, mà xem ra không cần nữa. Người có thể khiến cậu ta không tự chủ được đến mức phải uống rượu giải sầu, có thể thấy cô có ảnh hưởng rất lớn lên cậu ta. Có điều đuổi cô ấy đi là sao? “Cậu với Lí Đình Ân chia tay? Vì sao? Hai người vừa rồi rất tốt mà.” Vì chuyện gì mà cãi nhau, lại còn đuổi cô đi?

“Không cần hỏi, tôi với nữ nhân kia từ nay về sau không quan hệ.”

Sự tình nghe qua là nghiêm trọng, tuy rằng rất muốn biết nguyên nhân, nhưng xem Phàm Tu tâm tình thật tệ, có cố hỏi, chỉ sợ cũng không ra nguyên do.

Để lúc khác, đợi cậu ta bình tĩnh lại, đầu óc tỉnh táo rồi hỏi.

“Được rồi, tôi uống với cậu.”

Chính là tuy rằng Đỗ Thiếu Bình quyết định lần sau hỏi lại, nhưng trong lúc uống tự Mạnh Phàm Tu lại chủ động nhắc lại chuyện. Xem ra cậu ta thật sự tâm tình không tốt, cần tìm người phát tiết.

Đỗ Thiếu Bình nghe qua, đại khái đã hiểu nữ nhân kia lòng dạ thâm độc, giở trò ma quỷ, lần trước còn đẩy Lí Đình Ân xuống bể bơi. Cô ta thật đáng sợ.

Bất quá trong nhà chưa tổ, ngoài ngõ đã tường, Phàm Tu căn bản là không thêm để ý Tiết Nhược Ngưng, mà chỉ nghe thấy lời Lí Đình Ân nói.

Tưởng có thể phân tích cho cậu ta nghe, nhưng xem ra quá say rồi.

Có người nói yêu làm người ta thành kẻ ngu muội. Xem ra người lý trí tỉnh táo như Phàm Tu cũng không ngoại lệ.

29. Chương 29

Nửa năm sau.

“Đình Ân, cậu biết không? Huệ Mĩ đúng là cùng chủ nhiệm có tư tình, vợ của chủ nhiệm đến bệnh viện làm loạn lên, nghe nói bọn họ đã qua lại hai năm rồi.”

“Thật sao? Hoàn toàn không nhìn ra ra, rồi sao nữa?”

“Vợ của chủ nhiệm ở văn phòng nào loạn một hồi, sau đó Huệ Mĩ tạm thời nghỉ việc, chủ nhiệm thì bị viện trưởng gọi đi, xem chừng chức chủ nhiệm này khó giữ đây.”

“Thật sao? Quả thật con người chủ nhiệm cũng không tệ lắm.”

“Đấy không phải vấn đề, vấn đề là ông ấy có vợ mà vẫn yêu đương vụng trộm, cho nên phải trả giá là xứng đáng.”

Lí Đình Ân nghe bạn thân Đinh Nhã Lâm qua điện thoại khái quát lại mọi chuyện.

Nửa năm trước cô và Phàm Tu chia tay, cô nhờ bạn thân giúp cô chuyển đồ, đêm đó cô rời khỏi nhà Phàm Tu, vừa lúc người thân của Nhã Lâm có phòng muốn cho thuê, cô liền chuyển qua, sau đó tự nguyện xin đến chi nhánh ở miền nam làm việc, một tháng sau cô chuyển đến miền nam.

Sau khi rời đi, cô trở về Mạnh gia nói với ba ba, cô muốn giải trừ hôn ước, nhờ ông giải thích với mọi người, kết quả nếu ba ba không trách cô, cô đúng là không biết làm thế nào.

Vấn đề ở người thân của Phàm Tu sao?

Cô không biết là, là cô... cô đã làm hỏng hết tất cả.

“Đình Ân, cậu ở bên ấy có quen không?”

“Có.” Cô cười. Cũng đã nửa năm, đã quen từ lâu rồi.

“Thật hi vọng đợt tình nguyện nhanh chóng kết thúc, như vậy bạn có thể trở về trụ sở chính.”

Cô từ chối cho ý kiến “Nhã Lâm, mình nghĩ dù đợt tình nguyện kết thúc mình cũng sẽ ở lại đây làm việc.”

“Vì sao? Vì Mạnh Phàm Tu sao?”

“Một nửa thôi.” Cô không phủ nhận “Quả thật mình cảm thấy ở đây cũng không sao, mọi người rất thân thiết. Cậu Biết không, tiền nhà ở đây cũng không cao, chủ nhà thường làm ỳnh rất nhiều đồ ăn ngon, lần sau cậu đến mình sẽ thể hiện cho cậu xem. Hương vị đặc biệt mới lạ.”

“Đừng nói là cậu vĩnh viễn muốn ẩn cư ở đây nhé, thất tình thì có là gì, mình không phải cũng vài lần rồi sao, cậu mới lần đầu tiên cho nên đừng nghĩ nhiều, vẫn nên trở về Đài Bắc thôi.”

“Nói sau đi, đúng rồi, kỳ thi của cậu thế nào?”

“Cũng tốt, có điều muốn qua còn cần cố gắng nhiều hơn.”

“Chúng ta cũng nhau cố gắng.” Lí Đình Ân cười cổ vũ bạn tốt.

Cúp máy, cô đi đến bên cửa sổ. Căn phòng hiện tại thuê ở một nơi khá yên tĩnh, không khí buổi sáng cũng rất trong lành, cô cảm thấy sống ở đây đúng là không tệ.

Tuy rằng thỉnh thoảng cô cũng gọi điện cho ba ba, tuy muốn sửa lại xưng hô nhưng ba ba lại không đồng ý, giải trừ hôn ước đã khiến ông rất đau lòng, bởi vậy cô vẫn tiếp tục gọi ông là ba.

Về phần Phàm Tu, từ khi rời đi bọn họ cũng chưa từng gặp lại, anh cũng không hề tới tạm biệt cô.

Nhớ đến chuyện hôm đó cô vẫn cảm thấy đau lòng.

Anh còn giận sao?

Chắc thế, bởi vì đêm đó anh đã rất tức giận. Vốn đã bị anh chán ghét, chuyện ấy lại càng khiến anh không thể tha thứ cho cô, đây đều là lỗi của cô.

Tuy rằng cô rất muốn làm anh hạnh phúc, rất muốn bản thân làm được, với vì cuộc sống của bọn họ càng lúc càng hoà hợp, thậm chí còn làm người khác thấy ngọt ngào, nhưng cô đã quên đi thân phận của mình, cô vẫn là người cha anh mang từ ngoài về, chuyện này là không thể thay đổi, cô sao có thể làm anh hạnh phúc đây?

Thật may, giờ đã có người có thể khiến anh hạnh phúc.

Qua tạp chí cô biết Phàm Tu đã có bạn gái, cô ấy tên Trình Gia Gia, hình như là con gái của một đồng nghiệp ở ngân hàng, kể cả là diện mạo hay gia thế đều xứng với anh, nghe nói chuyện tốt của họ cũng sắp diễn ra, cô chân thành hi vọng Phàm Tu hạnh phúc, như vậy dù cô có đau lòng đến đâu cũng sẽ cười chúc phúc cho anh.

Tại quán ba, Mạnh Phàm Tu và Trình Gia Gia cùng nhau uống rượu, bên cạnh Trình Gia Gia có một người tự xưng là người hầu tên Đỗ Thiếu Bình. Tóc ngắn, đẹp trai, cá tính hoạt bát, Trình Gia Gia nhìn Đỗ Thiếu Bình, ngữ khí có phần bất mãn “Vì sao tôi đi hẹn hò với Phàm Tu, ở giữa lại có một chướng ngại vật lớn thế này?”

Đỗ Thiếu Bình cười khỏ, “Làm ơn, tiểu thư, Tôi hình như là đến trước mà, hơn nữa vẫn là Phàm Tu nói tôi ngồi lại đây.”

“Anh ấy gọi anh lại đây cô liền lại thật sao? Thật đúng là nghe lời, không hổ là người hầu.”

Trước cô đại tiểu thư bốc đồng anh không có cách nào đáp lại, nếu cô không phải còn chút đáng yêu thì anh đã không để ý đến cô, nói cho cùng, nếu nói anh là người hầu vậy Trình đại tiểu thư cô cũng là người hầu thứ hai.

Tuy rằng mọi người đều nói Phàm Tu và Trình Gia Gia đang hẹn hò, hai người cũng thường xuất hiện, nhưng theo anh thấy, chỉ là Trình Gia Gia bám lấy Phàm Tu mà thôi.

Bởi vì trước hôm Phàm Tu thông báo, cũng tại nơi này đã diễn ra một cuộc đối thoại kinh điển...

“Tôi là Trình Gia Gia, tôi biết anh là Mạnh Phàm Tu, tôi cảm thấy anh vừa lạnh lùng lại đẹp trai, hiện tại tôi không có bạn trai, anh có muốn làm bạn trai của tôi không?”

“Được.” (Cam: bó tay)

Câu trả lời của Phạm Tu lúc ấy khiến cho rượu trong miệng anh phun hết ra, cứ như vậy hai người bọn họ hện hò nhau, thật buồn cười.

Trình Gia Gia đột nhiên ghé đến gần Đỗ Thiếu Bình, tinh tế nhìn anh, sau đó ái muội hỏi “Thành thật khai ra, anh là gay phải không, bởi vì quá yêu Phạm Tu cho nên mới bám theo anh ấy.”

Lần này Đỗ Thiếu Bình không phải phun rượu mà chính là muốn học máu “Cho xin đi, trăm ngàn lần đừng có nói lung tung, cẩn thận lại hại tôi về sau không kết hôn được đấy.” Anh đem thiên tình sử kể ra, hù chết cô.

“Vậy sao anh còn bám lấy Phạm Tu không buông?”

“Tôi không phải đã nói, là Phạm Tu gọi tôi tới.” Thật là, rõ ràng đáng yêu như vậy sao nói chuyện lại chẳng có tí đáng yêu nào.

Hai người đầu vô mồm ầm ĩ hình như cũng không ảnh hưởng gì đến một người ngồi bên cạnh, Mạnh Phạm Tu tay cầm ly rượu, chậm rãi uống.

“Phạm Tu, anh có thể đừng gọi anh ta ngồi chung bàn được không?” Ầm ĩ một lúc cuối cùng Trình Gia Gia quay đầu hỏi Mạnh Phạm Tu.

“Chuyện gì?”

“Anh cuối cùng có nghe em nói chuyện không?”

Mạnh Phạm Tu buông ly rượu, nhìn cô “Em nói đi, tôi đang nghe.”

“Em cảm thấy mỗi lần ở cùng anh, người đến nhưng tâm không biết bay đi đâu, luôn trầm mặc không nói gì, như vậy là người yêu sao?”

“Xin lỗi.”

Cho dù anh nói xin lỗi nhưng Trình Gia Gia vẫn không cảm nhận được anh chân tình, bởi vì ngữ khí anh nói vô cùng lạnh nhạt.

“Tuy rằng từ đầu em đã nói anh thật lạnh lùng và đẹp trai, nhưng hiện tại em cảm thấy chúng ta không hợp, kỳ thật không phải không hợp, căn bản là anh không phải đang hẹn hò với em.” Hơn một tháng nay hai người không gặp quá vài lần, luôn là cô gọi cho anh, sau đó anh hẹn gặp, điều này làm cho cô cực kỳ nhàm chán.

Mạnh Phạm Tu nhìn cô, biểu tình vẫn rất bình tĩnh.

“Cho nên em quyết định chia tay anh!” Trình Gia Gia thẳng thắn nói, thậm chí còn hơi mỉm cười “Nếu em với anh đã chia tay, vậy em có thể đi tìm bạn trai mới, tạm biệt.”

Nhìn cô rời đi, Đỗ Thiếu Bình chỉ biết há hốc mồm “Gia Gia.” Nhưng giai nhân không thèm để ý đến anh, liếc mắt đi đến quầy bar.

30. Chương 30

Hai người này đúng thật kỳ lạ? Nói hẹn hò vì lạnh lùng, ngay cả chia tay cũng vì lạnh lùng sao.

“Phạm Tu, cậu thật sự chia tay với Gia Gia sao? Quả thật cô ấy bộ dạng xinh đẹp, tính tình lại ngay thẳng.” Anh vì sao phải nhắc đến chứ? Bởi vì anh hoài nghi người bạn tốt của anh căn bản không nhớ gì về Gia Gia.

Ngay cả Gia Gia cũng nhìn ra được Phạm Tu không để tâm đến cô, đó là đương nhiên, nửa năm trước sau Phạm Tu và Lí Đình Ân huỷ hôn, bộ dạng của Phạm Tu còn lạnh lùng hơn trước, mọi chuyện xung quanh gần như không thêm để ý.

Bởi thế, ngày đó Gia Gia nói muốn hẹn hò cùng anh, anh mới có thể gạt đầu đồng ý.

“Nếu đã muốn chia tay thì cứ để thế đi.”

“Tôi biết cậu dành trái tim cho cô gái khác, có muốn tìm Lí Đình Ân trở về không?”

Vừa nghe thấy ba từ Lí Đình Ân, khuôn mặt Mạnh Phàm Tu đột nhiên biến hoá, chau mày.

“Giống như chia tay với Gia Gia, tôi cùng cô ấy đã huỷ hôn ước, không có gì để nói.”

“Nhưng mà.....”

“Tôi về trước.” Nói xong lập tức đứng dậy, cũng không quay đầu lại đi ra khỏi quán Bar. Đỗ Thiếu Bình tuy muốn đuổi theo nhưng thấy bên quầy Bar có một người đàn ông đang tán tỉnh Trình Gia Gia, anh nhìn cửa, lại nhìn quầy Bar, nội tâm giãy dụa.

Được rồi, anh thừa nhận mình trọng sắc khinh bạn, lần sau sẽ khuyên Phàm Tu vậy.

Anh lập tức đi đến quầy ba, muốn tìm bạn trai mới phải không? Anh miễn cưỡng làm bạn trai tốt của cô vậy, thuận tiện nói cho cô biết, anh tuyệt đối không phải gay.

Bật đèn, căn phòng đang tối bỗng sáng trưng.

Mạnh Phàm Tu tùy tiện buông cặp tài liệu, mệt mỏi ngồi ở sô pha.

Nghĩ đến lúc mình đứng trước cửa nhà, vẫn không tự giác nhớ đến có một cô gái có nụ cười xinh đẹp dịu dàng chạy ra đón anh khiến anh không khỏi nở nụ cười tự giễu.

Thật buồn cười, cũng đã nửa năm, anh còn không quen.

Sớm nên quên, đem cô gái kia quên đi, đem những tháng ấy quên đi.

Tuy rằng Thiếu Bình có nói, Đình Ân nói những lời ấy là cố ý muốn anh điên lên, không phải thật lòng, nhưng ai biết? Anh cũng nghĩ mình biết được cô gái này thế nào.

Lần trước anh về nhà gặp cha, cha kể anh nghe những chuyện trong dĩ vãng, trước khi anh rời đi, dì Lữ chạy đến tìm anh, nước mắt nước mũi tèm lem hỏi anh vì sao giải trừ hôn ước, rõ ràng Đình Ân là cô gái tốt, rõ ràng tình cảm hai người đang tốt, vì sao đột ngột chia tay? Bà thậm chí còn nhắc đến chuyện hôn lễ và sinh con.

Anh không biết cô nhắc đến chuyện hôn lễ là có ý gì, là thật tâm muốn gả cho anh hay là thay mẹ hoàn thành tâm nguyện tiến vào Mạnh gia?

Khi anh đau vai cô giúp anh mát xa, tay cô nhỏ nhưng mềm mại, bàn tay nhẹ nhàng vỗ về cơ bắp anh khiến anh nổi lên dục vọng, giống như hiện tại, nội tâm anh đang như có lửa bốc lên ngàn ngọn.

Nửa đêm anh trần trọc miên man, không biết đã bao đêm anh mất ngủ, có điều cùng sống chung bốn tháng anh không ngờ mình đã quen với việc ôm lấy cô đi vào giấc ngủ, thiếu thân hình mềm mại kia anh chỉ có thể mất ngủ mà thôi.

Sáng hôm sau anh trở lại nhà trọ, trong phòng một mảng im lặng tĩnh mịch, trên bàn cũng không có bữa sáng đầu hứa hẹn chuẩn bị vì anh làm cho anh hiểu được cô đã ngoan ngoãn nghe lời, trước khi anh trở về đã bỏ đi.

Lúc ấy trái tim anh như bị ai đó đâm nát, rõ ràng là anh muốn cô rời khỏi, nhưng lại cảm thấy thống khổ, thậm chí còn nghĩ nếu cô đợi anh về, anh nên nói gì với cô? Thật sự muốn đuổi cô đi sao?

Trần trọc suốt đêm khiến anh phần nào cũng cảm thấy đau lòng, rất rõ ràng, anh đau lòng vì anh thật sự yêu cô.

Rõ ràng không muốn yêu, rõ ràng muốn trốn tránh cô, nhưng cô lại ngược đời mắt to nhìn anh, dùng nụ cười dịu dàng của cô từng bước đi vào trái tim anh.

Anh biết mình là cố ý lạnh lùng, là vì không muốn mê muội hơn vì cô, hơn nữa có lẽ anh đối với cô chính là nhất kiến chung tình.

Nhưng, cô thật lòng sao? Hay là vẫn vì tâm nguyện tiến vào Mạnh gia mà lấy lòng anh?

Kích tình hoan ái cùng giọng nói mềm mại cũng là giả sao?

Cô hiện tại đang làm gì?

Trong khi anh đang chịu sự tra tấn này vậy cô ở đâu? Có thật sự cảm thấy ăn năn vì sai lầm của mình không?

Một tuần sau, Mạnh Phàm Tu đến chi nhánh ở phía nam thị sát, cùng viện trưởng nói một chút chuyện về các vấn đề của chi nhánh trong nửa năm qua.

Đây là bản đánh giá đầu tiên của anh từ khi khai trương bệnh viện, kỳ thật anh cũng muốn tự mình tới đây vì dù sao ở Đài Bắc công việc đã hoàn thành, anh cũng nên xuống miền Nam xem thế nào.

“Khoa Phục kiện ở nơi nào?” Anh đột nhiên hỏi.

Viện trưởng gần sáu mươi sững sốt.

Bởi vì ông nghe nói Lí Đình Ân cùng tổng tài đã hủy hôn ước, sợ tổng tài mất hứng nên ông đã không nói đến khoa phục hồi chức năng, nhưng thế nào mà tổng tài lại chủ động nói đến, không lẽ tim tức của ông không chính xác?

“Khoa phục hồi chức năng ở tầng tiếp theo.”

Không biết rõ ý của tổng tài, vì thế viện trưởng đành cẩn thận đi cùng anh đến từng tầng một, thao thao bất tuyệt giải thích cho anh, nhưng ánh mắt Mạnh Phàm Tu cũng không ngừng quan sát bốn phía.

Nhân viên của khoa phục hồi chức năng gần như có đủ cả, hộ lý nhân viên nhìn thấy tổng tài và viện trưởng, ai cũng nhanh chóng chào hỏi.

Nhưng anh vẫn không phát hiện ra cô gái kia. Có khi cô biết anh đến nên cố ý trốn đi sao?

“Lí Đình Ân đâu?”

Đứng ở trước bàn tiếp tân, Mạnh Phàm Tu cuối cùng không nhẫn nại, lạnh lùng hỏi làm cho nhân viên đứng trong quầy lo lắng.

“Đình Ân ở khu bên kia, có cần gọi cô ấy qua không ạ?”

“Không cần.” Nhìn theo hướng hộ lý chỉ, Mạnh Phàm Tu tự mình bước đi.

Đi đến phòng phục hồi, cách một lớp cửa thủy tinh, anh nhìn thấy cô, cô vẫn đang cùng một cậu bé ngồi xe lăn nói chuyện.

Cô vẫn như trước, vẫn buộc tóc đuôi ngựa, vẫn luôn mỉm cười dịu dàng.

Khuôn mặt kia vẫn đẹp như trong trí nhớ của anh, sắc mặt cũng khá tốt...

Cô gái này hình như sống rất tốt? Anh không khỏi hơi nhếch môi.

Rời khỏi anh đối với cô không ảnh hưởng chút nào sao, cuộc sống vẫn vui vẻ thế sao?

Nhớ đến bản thân trần trọc miên man, biểu tình của Mạnh Phàm Tu càng thêm âm trầm.

“Tiểu Trí, em đừng cảm lên, đừng sợ đau, đứng lên, như vậy mới có thể tự mình đi, còn phải trở lại trường học.” Lí Đình Ân cười cổ vũ bệnh nhân mười tuổi của mình.

“Không, đau lắm, không đâu.”

“Tiểu Trí, không nên như vậy.” Mẹ Tiểu Trí cảm thấy ngượng ngùng vì thái độ của con.

Tiểu Trí nhìn chị gái xinh đẹp đột nhiên nói “Được thôi, em có thể đứng lên, nhưng em muốn chị hôn em, như vậy em mới đứng.”

Nghe yêu cầu tùy hứng của cậu nhóc kia, tay Mạnh Phàm Tu không tự giác nắm chặt.

“Chị biết rồi.” Lí Đình Ân cười ngọt ngào, đem nụ hôn cổ vũ in lên má cậu bé.

Cô dám ngoan ngoãn hôn! Mạnh Phàm Tu nhìn sự việc trước mắt, tức đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Được chị gái mình thích hôn, Tiểu Trí nở nụ cười, khoé mắt lơ đãng nhìn ra bên ngoài “Bên ngoài có chú đáng sợ đang trừng mắt nhìn em.”

Lí Đình Ân nghi hoặc xoay người, khi nhìn rõ người đàn ông đó không khỏi giật mình.

Phạm Tu?

Anh làm sao có thể ở trong này?

Phát hiện viện trưởng đứng cạnh anh, cô lập tức hiểu được, anh chắc là tới họp hoặc đi thị sát? Có điều nhìn đôi mắt ngập lửa kia khiến lòng cô lập tức co rút, cảm thấy thống khổ.

Tiểu Trí nói sai rồi, anh không phải trùng với cậu, mà là cô.

Nửa năm đã qua anh vẫn còn tức giận sao?

Anh nói không muốn tạm biệt cô, giờ lại gặp khó trách anh giận như vậy, cô không biết anh hôm nay sẽ đến, nếu biết cô đã xin nghỉ, không để anh thấy.

Cô lập tức nói chuyện gì đó với mẹ của Tiểu Trí, cúi đầu, nhanh chóng theo cửa khác rời đi.

Cô muốn đi đâu?

Sao lại thế, cô không muốn gặp anh sao?

Đáng chết, đã có thời gian sống cùng nhau, thế mà giờ còn dám trốn anh?

Nhìn thấy cô sắp biến mất ở cửa, ngực căng thẳng, Mạnh Phạm Tu đột nhiên hô to “Lí Đình Ân, em đứng lại cho anh!”

Tiếng hét này khiến mọi người ngây người, viện trưởng hoảng sợ, nhất thời quên nhắc nhở tổng tài, trong bệnh viện không thể làm ồn.

Nghe được tiếng hét của anh, Lí Đình Ân cảm thấy càng sợ hơn, càng chạy nhanh hơn.

Chạy cái gì mà chạy “Không phải bảo em đứng lại sao?”

Lí Đình Ân không chạy vào bệnh viện mà chạy vào cầu thang thoát hiểm, đi thẳng xuống bãi đỗ xe, Mạnh Phạm Tu đuổi theo sát nút.

“Đừng chạy, đứng lại cho anh!”

Anh vì sao muốn đuổi theo cô? Cô càng lúc càng sợ hãi, chỉ có thể liều mạng chạy, chạy khỏi bệnh viện, tiếp tục chạy đến một con đường nhỏ.

31. Chương 31

Mạnh Phạm Tu không biết vì sao muốn đuổi theo cô, nhưng anh rất nhanh thuyết phục được mình, ít nhất cô còn thiếu anh một lời giải thích.

Chạy vòng vo một lúc, Lí Đình Ân thật sự không chạy nổi nữa, cô vẫn là người không có thể lực tốt, chạy như điên mấy trăm mét làm cô không thở nổi.

Vừa quay đầu lại gặp Mạnh Phạm Tu đuổi gần đến nơi, cô lại càng không thể nói gì.

“Không phải bảo em đừng chạy sao?” Mạnh Phạm Tu chậm rãi đi về phía cô, thuận tiện điều chỉnh hơi thở.

“Anh...” cô đã muốn tự mình biến mất, anh sao còn muốn đuổi theo?

Thật không thở nổi, Lí Đình Ân dựa vào một tấm ván gỗ, không nghĩ bên trên có dựa một bó củi, cô mới dựa vào liền khiến bó củi rơi xuống.

“Nguy hiểm!”

Mạnh Phạm Tu một bước dài xông lên, ôm cô vào trong lòng che chở, tấm ván nhất thời đổ lên người anh.

Trong phòng bệnh riêng của bệnh viện, bao gồm viện trưởng, phó viện trưởng cùng với các chủ nhiệm khoa đều có mặt, bởi vì tổng tài đến thị sát lại bị thương khiến mọi người không khỏi lo lắng.

Buổi chiều, chuyện tổng tài đuổi theo vị hôn thê cũ Lí Đình Ân rất nhanh bị truyền ra ngoài, dù sao cũng rất nhiều người chứng kiến.

Lúc Lí Đình Ân đến chi nhánh, lại có tin cô và tổng tài huỷ hôn, ai cũng nói cô bị đuổi đến đây, không nghĩ lúc này tổng tài lại đuổi theo cô, mà đuổi theo cô nhất định không phải vì tiền, xem ra cô rất nhanh sẽ quay về trụ sở chính.

“Tôi không sao, mọi người đi làm việc đi.”

“Có ạ.”

Mạnh Phàm Tu đuổi mọi người ra ngoài, cuối cùng vẫn thấy cô đứng ở cuối giường, vẫn bộ dạng như làm sai việc gì đó, hốc mắt hồng hồng.

“Lại đây.”

Lí Đình Ân do dự một chút nhưng vẫn tiến lại gần, nhìn đến cánh tay bị gãy xương của anh, trên trái khâu vài mũi, khổ sở khóc.

“Em xin lỗi.” Đầu là cô hại anh bị thương.

“Cho nên lần sau anh bảo em đứng lại thì đừng có chạy.” Ngoài miệng thì có vẻ oán trách nhưng trên mặt lại không hề tức giận, anh còn thấy may mắn vì mình đã bảo vệ được cô.

“Em sẽ gọi điện cho ba...”

“Không cần, chỉ là bị thương nhẹ thôi.”

“Thế này sao gọi là nhẹ? Tay anh ít nhất một tuần mới đỡ, hơn nữa trán không biết có để lại sẹo không...” Cô càng nói càng khổ sở “Em xin lỗi...”

“Tóm lại, trước hết không cần gọi về Đài Bắc, miễn cho người lớn lo lắng.”

“Em biết rồi.” Cô lần sau sẽ giải thích với ba “Vậy anh có muốn nhắn cho...”

“Nhắn cho ai?”

“Anh có muốn nhắn cho bạn gái anh, nói anh bị thương, em nghĩ cô ấy sẽ rất lo lắng.” Nhìn thấy anh nhìn chằm chằm vào cô, cô vội vàng hối lỗi “Em xin lỗi, em không phải muốn xen vào chuyện riêng của anh, là em xem tạp chí thấy nói anh có bạn gái nên mới hỏi anh có muốn gọi cho cô ấy không...”

“Tuần trước đã chia tay, không cần thông báo.”

Cái gì, đã chia tay? Ngữ khí của anh sao lại lãnh đạm như vậy, một chút khổ sở cũng không có?

“Anh hỏi em, anh gọi em đừng chạy, sao em lại chạy?”

“Bởi vì em không biết vì sao anh đuổi theo em, cho nên em chỉ có thể chạy.” Cô chính là muốn rời đi, nếu không phải anh tức giận hô lên cô sẽ không sợ đến mức bỏ chạy như điên. “Anh vì sao đuổi theo em?”

Cô đã rất muốn hỏi vấn đề này, nếu anh không muốn nhìn thấy cô, sao còn đuổi theo cô?

Hơn nữa anh không phải rất ghét cô sao, vì sao còn lao lên cứu cô?

Anh vì sao muốn đuổi theo cô? Nói thật ra chính anh cũng không hiểu, muốn anh trả lời thế nào đây?

Nhìn bộ mặt nhỏ bé mong chờ đáp án của cô Mạnh Phàm Tu không tự nhiên lảng sang chuyện khác “Giúp anh lấy cái kia.”

“Anh muốn xuất viện?” Lí Đình Ân kinh ngạc “Không được, anh vừa rồi không nghe sao, chủ nhiệm Ngô nói anh bị đụng đầu, tốt nhất nên ở lại một đêm để quan sát.”

“Em cũng nói, tốt nhất là nằm viện một đêm nhưng không nhất định phải nằm viện.”

“Nhưng bộ dạng hiện tại của anh không thể về Đài Bắc.” Anh mới bị thương, muốn ngồi xe về Đài Bắc thì sẽ rất mệt.

“Ai nói anh muốn về.”

“Vậy anh còn muốn thu xếp này nọ...”

“Anh không muốn nằm viện, về nhà em đi.” Anh cảm thấy hơi mệt, rất muốn tìm chỗ nào đó ngủ thoải mái, cũng muốn cô cùng anh ngủ.

“Nhà em?”

“Không được sao?” Mắt anh trầm xuống “Hay là có người đàn ông nào khác?”

“Em chỉ ở một mình.” Cô làm gì có người đàn ông nào khác?

“Vậy sao anh không thể đến?”

“Vì nhà em rất nhỏ, em sợ anh không quen, nếu anh không muốn nằm viện vậy em giúp anh đặt phòng khách sạn.” Nhà cô là một phòng trọ bé tí, tuy nói là nhà trọ nhưng cũng chỉ như cái phòng lớn “Hơn nữa...”

“Hơn nữa gì?” Vấn đề gì mà nhiều như vậy?”

Cô liếc mắt nhìn anh, ánh mắt khổ sở, ngữ khí buồn bã “Anh không phải rất ghét em, rất giận em, không muốn gặp lại em sao?”

Xem bộ dạng uỷ khuất của cô Mạnh Phàm Tu không khỏi bực mình, vừa rồi không phải vậy vì cô không muốn nhìn thấy anh nên mới chạy sao? Là lỗi của anh sao?

Không biết vì sao, vừa nhìn thấy cô anh đã không thể kìm chế được cảm xúc cũng như dục vọng.

Anh đứng dậy, giận dữ gật đầu “Đúng vậy, anh đúng là không muốn nhìn thấy em, nhưng làm sao đây, là em hại anh bị thương, em phải chịu trách nhiệm chăm sóc anh, đi, về nhà em.”

“Nhưng mà...”

Lí Đình Ân muốn nói cô không phải muốn trốn tránh trách nhiệm, cô sẽ ở lại bệnh viện chăm sóc anh, nhưng Mạnh Phàm Tu đã không còn kiên nhẫn, chủ động tiêu sái rời đi.

Thấy thế cô đành phải nhờ viện trưởng sắp xếp cho thư ký, sau đó chạy theo anh.

“Sao nhỏ như vậy mà em cũng ở được?”

Mạnh Phàm Tu nhìn căn phòng của cô không khỏi nhăn mặt, một bên có một khu để dụng cụ làm bếp, đó là nhà bếp sao? Tầm mắt quét qua một chỗ khác, nhìn thấy một chiếc giường nhỏ, một cái bàn, cô sao có thể chịu đựng được ở nơi này?

“Có cần em giúp anh đặt phòng khách sạn không?”

Lí Đình Ân biết anh không quen, anh ở nhà lớn quen rồi, mà Mạnh gia lại càng không phải nói, chỉ nguyên sân vườn cũng đến ba trăm mét.

“Không cần.” Mạnh Phàm Tu liếc mắt nhìn cô, ngồi lên giường.

Anh nhìn căn phòng, phòng rất nhỏ, rất nhỏ, anh nghĩ chỉ cần anh duỗi chân ra cũng có thể chạm vào nhiều thứ, nhưng phòng rất sạch sẽ, trên giường có một cái đệm đáng yêu, hơn nữa khi vừa tiến vào liền có một mùi hương, đó là hương vị của cô, mùi vị này khiến anh thoải mái vô cùng.

“Anh đói không? Muốn em làm gì cho anh ăn không?”

“Anh muốn ngủ một chút, em có thể lấy cho anh cái áo sơ mi mới không?”

“Được.” Cô lấy trong túi ra một chiếc áo sơ mi mới, đem đưa đến tay anh, vừa ngẩng đầu Lí Đình Ân liền thấy anh muốn dùng một tay cởi cúc áo “Em giúp anh.”

Nửa quỳ nửa ngồi trên giường cô giúp anh cởi cúc áo. Nếu không phải vì cô anh chắc hẳn không bị thương.

Nhìn đến cô gái nhỏ động tác mềm mại, biểu tình dịu dàng, Mạnh Phàm Tu cảm thấy khúc mắc nhiều năm trong lòng giống như từ từ được tháo bỏ, hoài nghi bất an lúc này cũng không quan trọng, chỉ nhớ là cảm giác có cô bên cạnh thật an lành.

Lí Đình Ân cẩn thận thay anh cởi áo sơ mi, lúc nhìn thấy vết thương trên vai anh cô không khỏi cảm thấy đau lòng.

Khẽ vuốt vai anh đang sưng đỏ, cô nói “Chỗ này chắc là rất đau?”

Bị bàn tay non mịn kia động vào, thân thể Mạnh Phàm Tu cương cứng, cảm thấy áp lực dục vọng dục dịch trong cơ thể.

Lí Đình Ân không nghe tiếng trả lời, kì quái nhìn anh mới phát hiện không biết từ khi nào anh đã chăm chú nhìn cô, ánh mắt kia nóng bỏng lạ thường, cô vội cúi đầu, tim đập nhanh hơn “Em xin lỗi, em lấy áo sơ mi cho anh.”

32. Chương 32

Đợi cô mang áo sơ mi mới đến Mạnh Phàm Tu không hề động đậy, ngược lại nâng mặt cô lên, nhìn sâu vào.

“Em sống tốt không?”

“Có ạ.”

“Phải không?” Anh bình tĩnh nhìn cô, giây tiếp theo không chịu nổi thốt lên “Em có nhớ đến anh không?”

Lí Đình Ân giật mình, không hiểu vì sao anh lại hỏi chuyện này.

Nhìn anh bây giờ thật yếu ớt khiến lòng cô đau đớn “có” Làm sao có thể không nhớ?

“Lúc nào?”

“Phàm Tu, anh...” Anh muốn làm gì? Thật sự muốn nghe cô nói nhưng điều này sao?

“Nói cho anh biết.”

Anh thật sự muốn biết? “Buổi sáng khi làm đồ ăn sang, em nhớ đến anh, không biết anh có ăn không, buổi tối về nhà, em nhớ đến anh, không biết anh mấy giờ mới đi làm về, vì em biết công việc của anh rất nhiều, đêm đến, em lại nhớ đến anh, thường xuyên mất ngủ.”

“Thì ra là giống nhau.” Mạnh Phàm Tu nhất thời cảm thấy vô cùng thoải mái, tâm tình cũng tốt hơn nhiều.

Cái gì giống nhau? Lí Đình Ân nghe không hiểu, có điều cô cảm thấy kinh ngạc khi nghe anh cô nói những lời này, anh không giận “Phàm Tu, anh không giận sao?”

“Sao phải giận?”

“Không phải là anh rất ghét em sao, sao nghe những lời này...”

“Anh chưa từng nói anh chán ghét em.” Anh lạnh lùng với cô nhưng anh cũng chưa từng nói ghét cô.

“Anh không chán ghét em?” Cô khiếp sợ không thôi “Nhưng đêm đó...”

“Anh thừa nhận đêm đó khi nghe em nói anh đã tức giận, tức đến phát điên.” Đêm đó anh không khống chế được cảm xúc “Nhưng em có biết được vì sao anh giận không?”

“Vì sao?” Nếu không phải vì anh chán ghét cô, vậy vì sao?

Bàn tay to khẽ vuốt hai má non mịn, anh lần đầu tiên đem ấm áp và khát vọng trong lòng nói ra miệng “Bởi vì thời điểm ấy trong lòng anh không hề muốn cùng cô gái nào gắn bó cả đời, nhưng cuối cùng anh lại muốn có được một gia đình chân chính của Mạnh Phàm Tu.”

Hai mắt Lí Đình Ân nhất thời ướt đẫm. Anh là người ghét “gia đình”, vậy mà lại muốn cùng cô làm nên một gia đình, mà cô lại nói những lời ấy, mặc dù là vô tâm hay không vẫn là cô làm anh tổn thương.

“Phàm Tu, em xin lỗi.” Cô ghen ngào giải thích “Thật sự hãy tin em, những lời ấy không phải thật lòng, em thật sự yêu anh.”

Khuôn mặt anh tuần tiến lại, anh hôn lên khuôn mặt đầm nước mắt của cô “Anh tin em.”

Nếu không tin cô anh sẽ không ở đây, cũng sẽ không nhẫn nhịn, không bao giờ quan tâm cô nữa. Anh nói gì, mới có thể đến nơi đây tìm cô, mà khi thấy cô anh mới biết anh đã nhớ cô thế nào, anh muốn cô trở về bên anh, trở lại nơi anh có thể nhìn thấy cô, không cần lại mất ngủ hàng đêm.

“Phàm Tu.....”

“Nếu em nói em thật lòng, vậy anh tin em...”

“Em yêu anh, em thật lòng yêu anh.”

Anh hôn lên môi cô, nuốt những lời ngọt ngào của cô, dùng nụ hôn nồng nhiệt thay thế câu trả lời của anh.

Anh cũng yêu cô, thật lòng yêu cô.

Đã lâu không hôn làm khát vọng càng bùng cháy, triền miên trao đổi, làm cho hai người càng hôn càng tình nồng ý mật, lửa tình bốc lên tứ phía.

Một tay Mạnh Phàm Tu kéo cô lại gần, hôn cô thật sâu, thẳng đến khi người cô không cẩn thận đụng phải vết thương của anh làm anh kêu lên nụ hôn mới gián đoạn.

Lí Đình Ân lo lắng không thôi. “Phàm Tu, em xin lỗi, để em xem anh có sao không?” Cô vội vàng kiểm tra tay anh, âm thầm ảo não. Cô sao có thể quên anh đang bị thương chứ?

Nhưng Mạnh Phàm Tu lại tiếp tục hôn cô.

“Anh đang bị thương, chúng ta không nên...”

Mạnh Phàm Tu không để ý đến lời của cô, thân hình cao lớn đem cô áp xuống giường, dùng tay trái không bị thương chống đỡ cơ thể, tiếp tục kịch liệt hôn cô.

“Phàm Tu, chúng ta thật sự không thể.....”

“Cởi giùm anh.” Anh hơi động người, khàn khàn ra lệnh.

Đôi mắt đen bị lửa tình thiêu đốt, thiêu cháy toàn thân Lí Đình Ân, đôi tay bé nhỏ bắt đầu giúp anh cởi thắt lưng, quần... còn có áo quần trên người cô...

Quá trình hoan ái, những tiếng kêu trong đêm càng lúc càng nhiều, bởi vì quá nửa là do cô không cẩn thận đụng phải vết thương ở tay anh, cũng bởi vì cô lo lắng mà hô lên.

Nhưng dù thế nào, hai thân hình nóng như lửa vẫn kề sát quần quýt lấy nhau...

Sau cuộc vui, hai người nằm ngửa trên giường nghỉ ngơi.

“Ngày mai em theo anh về Đài Bắc.”

“Không được.”

Anh nhíu mày “Vì sao không được?”

“Cho dù em muốn về Đài Bắc cũng phải đợi trụ sở chính thiếu người, hơn nữa công việc của em ở đây không thể cứ thế mà bỏ lại được.”

“Anh nói cho em biết, em bị đuổi việc, cho nên mai lập tức theo anh về Đài Bắc.”

“Phàm Tu!”

Vừa rồi còn dịu dàng như vậy, chưa gì đã khôi phục bản tính bá đạo.

“Tóm lại em đã bị đuổi việc.”

“Anh đừng như thế...”

“Không phải muốn sinh con cho anh sao?”

“Cái gì? Em...” Cô nhất thời không biết nói gì, khuôn mặt hồng nhuận, là dì Thẩm nói với anh sao?

“Hơn nữa còn nói sẽ sinh thật nhiều con?” Mạnh Phàm Tu nghiêng thân, nhìn đến khuôn mặt đỏ bừng của cô, trêu cô thật thích “Thật nhiều là bao nhiêu đây?”

“Em em em...” Cô xấu hổ không nói nên lời.

“Mới trước đây anh nghe bà ngoại nói, mẹ anh khi sinh anh rất khó, hình như còn suýt mất mạng, sợ đến mức mẹ anh không dám sinh thêm lần nữa, đồng thời cũng ghét anh đã khiến mẹ suýt mất mạng, trong trí nhớ của anh, mẹ anh chưa từng ôm anh.”

“Phàm Tu.....” Lí Đình Ân kinh ngạc không thôi, mẹ anh sao có thể đối với anh như vậy? Chỉ mới nghĩ đến tuổi thơ cô đơn của anh cô liền cảm thấy khổ sở.

“Em a, làm tình hai lần đã không chịu được, hôn nhiều một chút cũng không được, không biết bơi, buổi chiều cùng lắm mới chạy vài trăm mét đã thở không ra hơi.”

“Sao anh lại nói....”

“Nếu muốn sinh con cho anh, anh hi vọng cơ thể em khoẻ mạnh, không cần mệt nhọc, đừng làm anh lo lắng, thậm chí là sợ hãi, sợ mất đi em, được không?”

Nghe thấy yêu cầu thâm tình của anh, Lí Đình Ân cảm động đưa tay ôm lấy anh “Được, em hứa với anh.”

Thì ra muốn cô từ chức, không phải vì anh bá đạo, mà anh sợ mất cô... “Anh yên tâm, em sẽ thật khoẻ mạnh để sinh con của chúng ta.”

Càng hiểu người đàn ông này cô càng không thể khống chế tình yêu của mình với anh.

“Cho nên, ngày mai cùng nhau về Đài Bắc.”

Sao lại tới nữa? “Ngày mai không được, dù em đưa đơn từ chức cũng phải một tháng sau mới nghỉ được, đây là quy định, bệnh viện cũng cần thời gian để tìm người, em cũng phải bàn giao công việc.”

Cô nhìn thái độ không nói gì của anh... “Phàm Tu, anh muốn làm gì?”

“Sáng mai anh gọi điện cho viện trưởng, để ông ta điều người đến nhận công việc của em, như vậy chiều mai em có thể theo anh về Đài Bắc.”

Cô chỉ biết! Đại tổng tài cũng không hiểu được khó xử của nhân viên nhỏ “Nửa tháng, cho em nửa tháng, anh cũng không muốn em làm việc không có trách nhiệm đi?” Nhìn anh cau mày cô đành phải tự động giảm bớt thời gian.

“Mười ngày, mười ngày là giới hạn.”

“Được, mười ngày.” Mạnh Phàm Tu cuối cùng gật đầu.

“Cảm ơn anh.”

Sáng hôm sau, đợi Mạnh Phàm Tu vệ sinh cá nhân xong, đến khi mặc áo sơ mi mới phát hiện cánh tay bị thương của anh khiến anh hoạt động khó khăn, rất khó có thể tự mặc áo sơ mi.

Lí Đình Ân sau khi chuẩn bị xong bữa sáng liền chạy đến giúp anh mặc áo, sửa lại trang phục.

“Cảm ơn em.” Mạnh Phàm Tu hôn lên trán cô.

Cô nhẹ nhàng ôm cánh tay không bị thương của anh “Em nghĩ em sẽ cố làm xong sớm nhất để có thể về cùng anh.” Anh như vậy không thể tự lo ình, cô thật lo lắng.

Anh mừng rỡ “Thật không?”

“Vâng.” Nếu không có cô bên cạnh, một mình anh mặc quần áo sẽ rất lâu, hơn nữa tay anh đang bị thương, tắm rửa cũng không tiện.

Nhớ đến hôm qua vì bị thương nên cô giúp anh tắm, kết quả có người không an phận, bọn họ lại trong phòng tắm... khuôn mặt của cô nhanh chóng đỏ bừng.

“Em thật dễ dàng đỏ mặt.” Nâng mặt cô lên, anh hôn lên môi cô.

“Bởi vì...”

“Vì sao?” Cô then thùng cúi đầu rúc vào người anh “Vì không biết vì sao, từ trước đến nay, chỉ cần nhìn thấy anh là tim em sẽ đập nhanh, sau đó đỏ mặt.” Cô chắc hẳn là quá yêu anh rồi.

Có thể trở lại bên anh, cho đến giờ cô vẫn nghĩ mình đang nằm mơ.

“Đình Ân?”

“Vâng?”

“Anh muốn em giúp anh cởi quần áo.”

“Sao vậy, không hợp sao...” Cô vừa ngẩng đầu anh liền hôn trụ môi cô, kéo lưỡi cô ra cùng nhau dây dưa.

“Phạm Tu, anh...”

“Anh cũng vậy.” Nhìn thấy cô anh cũng có cảm giác rung động, hơn nữa nghe được lời cô nói, thanh âm mềm mại ngọt ngào của cô trông lòng tê dại, xúc động tăng lên.

Cũng cái gì? Anh cũng đỏ mặt tim đập nhanh sao? Lí Đình Ân khó hiểu hết ý trong lời anh nói, chưa kịp hỏi đã bị anh làm cho khuôn mặt cô tiếp tục đỏ hồng.

Thật là, cũng không nghĩ lại chính bình bệnh tật, còn không biết an phận...

Ngoài cửa sổ, thời tiết thật đẹp, sáng trong không mây, mà bầu không khí trong phòng chỉ có thể dùng hai từ “kích tình” để miêu tả.

33. Chương 33

Thời tiết ngày 25 tháng 6: Đẹp

Hôm nay đi siêu thị mua quần áo cho tiểu tử kia, đã tốn không ít tiền, nhìn bọn nó khỏe mạnh đáng yêu mà người ta cũng thấy sung sướng.

Buổi chiều, bố và hai đứa con chơi ở bể bơi thật vui vẻ, làm cho tôi không khỏi lại muốn sinh thêm một đứa nhỏ nữa, tốt nhất là song sinh, bất quá bố bọn trẻ không chịu, vì tôi mang thai ăn không ít khổ làm dọa cả đến anh, bởi vậy anh mới nói chờ hai đứa lên năm tuổi rồi hẵng hay, thế mà những hai năm đấy.

Tôi không muốn gây chuyện để anh lo lắng, bởi vì tôi thương anh.

Đỗ gia hôm nay gửi bánh ngọt mừng ngày đầy tháng, nhà Thiếu Bình và Gia Gia có thêm một bé gái đáng yêu. Tôi cùng “bạn gái cũ” của chồng tình cảm cũng tốt lắm, Gia Gia nói người bí mật thời con gái hoá ra lại là Thiếu Bình. Nhưng mà vì nghe nói anh ta không chung tình, lại là tên lăng tử giồi của gái nên mới mượn mối quan hệ cùng Phạm Tu để khiến Thiếu Bình chú ý, giờ tên lăng tử đó đã trở thành bố của cô con gái rượu, Gia Gia còn cười nói, đối với người đàn ông, càng đùa giỡn tâm tình với anh ta sẽ càng làm anh ta yêu mình.

Buổi tối nhận được điện thoại của Nhã Lâm, cô ấy hỏi tôi tháng sau có thể bay sang Mỹ tham dự lễ tốt nghiệp của cô ấy không, tôi còn đang lo lắng, cô ấy đã thuận tiện mời tham gia hôn lễ của cô ấy luôn, như vậy nhất định phải đi. Cuối cùng thì Nhã Lâm và anh Lâm không có duyên phận, như năm đó cô ấy nói, một người đã kết hôn với anh chồng Mỹ tương lai, còn một người là anh Lâm cũng nghe nói sắp kết hôn với cô gái Nhật, tôi chúc phúc cho anh.

Về phần tôi, cuộc sống hôm nay vẫn rất tuyệt, rất vui vẻ.

Nhưng tôi vẫn còn muốn một đứa con gái nữa, làm sao bây giờ? Tôi không muốn chờ hai năm lâu như vậy.....

Hai đứa song sinh với tôi và Phàm Tu rất hoà thuận, trước đó chúng tôi sợ cái thai quá nhỏ và yếu nhưng giờ thì nhờ vợ chồng trong lúc đó cảm tình tốt, tin tưởng đứa nhỏ có thể cảm nhận được tình yêu của cha mẹ mà ngoan ngoãn ở trong bụng mẹ khỏe mạnh trưởng thành, đương nhiên, tôi cũng sẽ khỏe mạnh bình an.

Cho nên tôi quyết định, đi tới thư phòng ném ông bố của đứa nhỏ lên giường.

Lần này nhất định phải thành công!

Khép lại nhật kí, Lí Đình Ân đem nhật kí bản bỏ vào ngăn kéo, ra khỏi phòng, hướng thư phòng đi tới.

Sau khi kết hôn cùng Phàm Tu, có thể bởi vì cô mang thai làm cho anh thực lo lắng, dù sao bình thường cả ngày anh cũng không ở nhà, nên anh đáp ứng cùng cô quay về Mạnh gia, ở đó mới có người săn sóc cho cô.

Lí Đình Ân đi vào thư phòng, liền thấy ông chồng anh tuần đang ngồi trước bàn học, cười gọi cảm tới mức đòi mạng, làm cho tim đập cô đập thành thịch.

Kết hôn xong, cô thường thấy nét tươi cười trên mặt anh, giống như suy nghĩ của cô năm đó, tên này cười rộ lên rất đẹp trai.

“Em vào đây chỉ là vì muốn đứng ở cửa ngơ ngác nhìn anh sao?” Mạnh Phàm Tu cười khê.

Khuôn mặt Lí Đình Ân ửng đỏ, biết anh cố ý cười mình, cô chu miệng lên, “Không phải, em là tới tìm anh.” Cô đi tới chỗ anh, tay nhỏ bé khê đặt trên vai anh, “Em muốn hỏi anh, còn chưa nghĩ ngơi sao?”

“Sao thế, em muốn nói cho anh biết, không có anh bên cạnh em thì em ngủ không được à?” Anh cười rất đắc ý, kéo mạnh cô vợ ngồi lên đùi, “Hay là, em có mục đích gì?”

“Em, em nào có mục đích gì chứ!”

“Thế vì sao khấn trương nói chuyện đều lấp bắp thế?” Ngón tay thon dài khê vuốt đôi môi đỏ mọng mềm mại, Mạnh Phàm Tu hiểu rõ hỏi: “Em không phải muốn làm gì anh đấy sao?”

“Em em em.....” Ý cô đúng là muốn làm..... Nếu anh đã biết, như vậy cô cũng chẳng cần giấu! Nhịn xấu hổ xuống, cô đứng dậy, lớn mật ngồi khoá lại ở trên đùi anh, “Anh cảm thấy em muốn làm gì với anh?”

Anh hôn cô. “Anh đoán là em muốn sàm sờ anh.” (^^)

Cái tên này không chỉ bá đạo, mà cái gì cũng thẳng tưng, thường làm ặt cô đỏ lừ.

“Nhưng em có biết làm như thế nào sao?” Anh nhú mày, cười gọi cảm mị hoặc.

“Đương nhiên là em biết!” Mấy đứa nhỏ đều do cô sinh mà.

“Được, hôm nay cho em chủ động, anh nghĩ là em biết sàm sờ thế nào, anh rất là mong nha.”

Lí Đình Ân vì thế mà trước mặt anh, đem cởi áo ngủ của chính mình, vốn đang có chút do dự có nên lộ hết ra không, bởi vì cô phải sợ chính mình quá khấn trương mà chân sẽ bị mềm nhũn ra, nhưng thấy cái tên trước mặt cứ ung dung nhìn mình, câu mình làm không được liền làm cô cởi hết ra.

Áp chế nội tâm e lệ, cô vươn ra phía trước, cúi người hôn môi anh. Lần này cô nhất định phải thành công, làm cho anh quên mang ‘áo mưa’, vì cô muốn có con gái.

Mạnh Phàm Tu sao lại không biết cô vợ đơn thuần của mình muốn làm cái gì, từ lúc trong bệnh viện nhìn thấy con gái Thiếu Bình, miệng cô thường la hét muốn có một cô con gái thật đáng yêu, còn nói dù gì cô cũng phải có con gái.

Anh đương nhiên cũng thích có nhiều đứa nhỏ, chính là lo lắng thân thể của cô, bắt quá thím Lữ nói, bà bồi bổ cho Đình Ân không ít, hiện tại cô nếu có sinh tám mười đứa cũng không thành vấn đề.

Nếu thím Lữ đã nói như vậy, anh cũng muốn hoàn thành nguyện vọng của vợ, chính là, hiện tại là chuyện gì đang xảy ra đây?

Làm đến nửa ngày, cô cũng chỉ là hôn anh, có khi còn chẳng phải, có lẽ chờ tới khi cô sàm sờ thành công thì chỉ sợ đợi tới ngày mai.

Anh đem thân mình tuyết trắng xinh đẹp lại gần, gạt những vật trên bàn sang một bên, rồi ôm cô ngồi trên bàn, thân hình cao lớn xâm nhập vào giữa hai chân trắng trẻo thon dài.

“Làm như em thì có mà đến hừng đông ngày mai em cũng chẳng có được tí sàm sỡ nào!” Mạnh Phàm Tu dục vọng đốt cháy, càng không thể vãn hồi, quở trách cô xong liền cúi người, khiêu khích lửa nóng chỗ thân mật nhất.

Lí Đình Ân vẫn cứ thẹn thùng, nội tâm cũng nhảy nhót, đặc biệt khi anh tiến vào, cô cơ hồ muốn hét chói tai ra tiếng.

Muốn đùa à?

Cô vừa mới nói là sẽ từ từ, cô biết chồng mình không có tính nhẫn nại, khi anh đem cô ngồi trên bàn, cô đã biết tên này đã muốn chịu không nổi.

Trong thư phòng, nhiệt tình hỏa hoa bắn ra bốn phía, cháy sạch lý trí hai người, không ngừng biến hóa tư thế, dưới cơn khát mãnh liệt, thuận lợi tạo ra một sinh mệnh mới.

Mười tháng sau, bọn họ có cô con gái đáng yêu.

Hai năm sau, đứa thứ tư sinh ra, là con trai.

Sau đó lại qua hai năm, đứa thứ năm của bọn họ sinh ra, là con gái.

Thế rồi tiếp tiếp thì sao?

Mạnh Phàm Tu không làm cho vợ mình sinh thêm nữa, năm đã là đủ, cứ nghĩ bằng đầy cái miệng chu ra la hét, anh đã thỏa mãn, anh biết cô là vì anh mới muốn sinh nhiều như vậy cô là muốn tiêu trừ sự cô độc trong nội tâm anh từ nhỏ.

Nhưng cô không rõ sao, anh đã không hề cảm thấy cô đơn tịch mịch nữa, bởi vì hiện tại, anh có một gia đình thực hạnh phúc, thực ấm áp.

Tất cả đều là cô tặng anh.

Kế tiếp, trong cuộc sống sau này, cô chỉ cần hưởng thụ sự che chở yêu chiều của anh đối với cô, rồi cùng anh sống đến già là tốt rồi.

Trước ba mươi tuổi, anh đã quên hết, có lẽ chỉ nhớ rõ cuộc sống hạnh phúc sau đó là đủ rồi đi. Mạnh Phàm Tu nhìn vợ tin tưởng mình, thỏa mãn nghĩ.

—THE END—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vi-hon-phu-tuyet-tinh>